

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

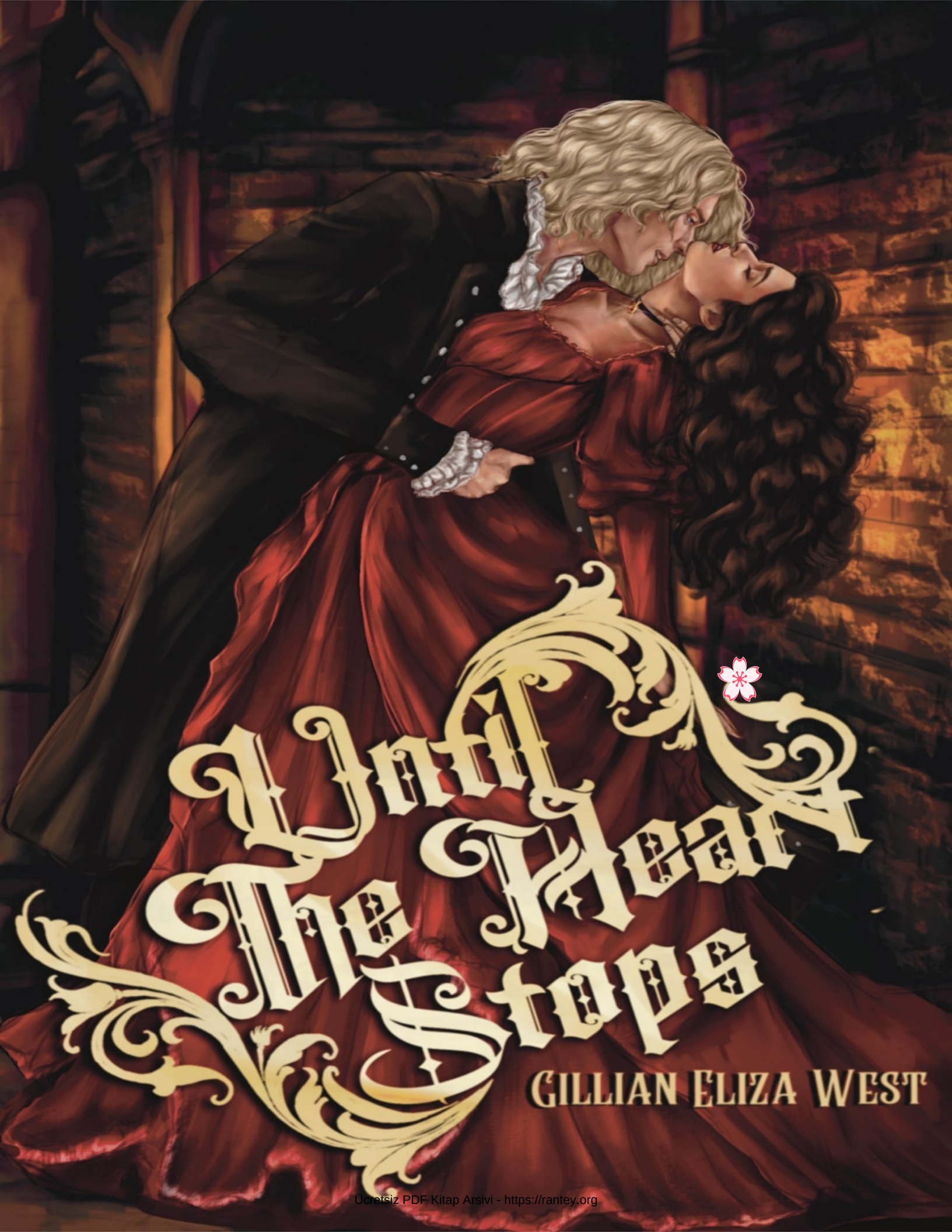
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Until Heart Stops

GILLIAN ELIZA WEST

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Kalp Durana Kadar

OYLEN ŞEHİR SERİSİ

BİRİNCİ KİTAP

GILLIAN ELIZA WEST

Telif hakkı © 2025 Gillian Eliza West Tüm

hakları saklıdır.

Düzenleme: Eleanor Boyall

Kapak: Mare Cavalli

Bu eserin hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde iletilemez.

AI EĞİTİMİ YOK: Yazarın [ve yayıncının] telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamadan, bu yayının metin üretmek için yapay zeka (AI) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır.

Haklar ve izinler için lütfen iletişime geçiniz:

gillian@gillianelizawest.com

İçerik Uyarısı

Until the Heart Stops, Fransızca'ya çok benzeyen kendi dili olan kendi dünyasında geçen gotik bir paranormal romantizm romanıdır. Bu dünyada vampirler, cadılar, lycanlar ve canavarlar vardır. İçerik uyarıları şunları içerir:

Kan oyunları, kan sporları, hafif takip, grafik şiddet, canavarlarla ilgili şiddet, açık cinsel içerik, kan içme (hem cinsel hem de cinsel olmayan), somnofilya, intihar düşünceleri ve fantezileri, intihar girişimleri hakkında tartışmalar, adet kanı içme, kaçırma, kan ve vahşet, insan kurban etme, ritüel şiddet, klostrofobi, uyuşturma ve işkence.

Okurken lütfen kendinize dikkat edin. xo—

Gillian

Bu asla sadece bir dönem değildi.

İçindekiler

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

31. [Son Söz](#)

[Yazarın Notu](#)

[İkinci Kitap Ön İzleme](#)

[Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Gillian Eliza West'in diğer eserleri](#)

Bölüm 1

İlk hediye gündönümünden sonraki gün geldi.

Adrienne ve Liam, benim iki kan bağışçım, akşam için salonlarına yerleşmişlerdi. Souzterain hareketliydi; alışverişçiler bir tezgahdan diğerine geçiyor, sesler kış rüzgârında uğultu gibi yankılanıyordu. Yağ lambaları yerlerinden sallanıyor, mumlar titriyordu.

Sonra her şey karardı.

Sadece bir saniyeden biraz fazla sürdü, ama damarlarımda akan kan, kalbimin atışıyla birlikte gürledi. Etrafımdakiler de aynı şekilde hissetmiş olmalıydı. Souzterain'deki herkes bu sinyalin ne anlama geldiğini biliyordu. Karşıdan Monsieur Dubois, geniş, dehşet dolu gözlerle bana baktı.

"Geliyorlar, Lilith," dedi boğuk bir sesle, titrek elini arkamdaki perdeye doğru kaldırarak. "İçeri gir."

Bir adım geri çekildim, korsemim içinden hançerimi çıkardım ve bıçağı elimde gezdirdim. "Siz de, Monsieur. Belki de bizim için gelmediler."

Ama bu sözler sadece bir masaldan ibaretti ve ikimiz de bunun farkındaydık. Uzakta sokağın ağzını dolduran askerler ya onun ya da benim için buradaydılar, çünkü orijinal kan barınaklarından geriye kalan tek kişiler bizdik. Bir adım geri attığımda kadife perde alev aldı ve kan ahşap çerçeveye sıçradı. Büyü

havada uğuldadı ve kumaştan küçük bir boşluk dışında girişi kapattı.

"Lilith, ne..."

Adrienne'i susturdum ve kanlı elimi kaldırarak en iyi arkadaşımın yaklaşmasını engelledim. Covenant'ın askerleri fark etmek zor değildi, çünkü onlar, sokaklarımızı venefica'dan koruyan Vyener İblis avcılarının olağan devriyelerinden farklıydılar. Venefica, herhangi bir doğaüstü varlığı öldürebilecek kadar ölümcül zehire sahip ve önlerine çıkan her şeyi yiyip bitiren canavarca yaratıklardı. Hayır, bu askerlerin uniformalarının göğsünde, kendi türlerine ihanet ettiklerini gösteren kırmızı bir mühür vardı.

"Merhametli tanrıça," diye küfretti Liam, salonundan çıkarak.

Onlar Monsieur Dubois'nın dükkânına yaklaşırken ben de onaylayarak mırıldandım, bize yaklaşmadıkları için hissettiğim rahatlamadan dolayı içimde utanç duygusu uyandı. Bu mesafeden askerlerin kim olduklarını anlamak zordu. Lycanlar mı, Vyenur İblisleri mi, yoksa ikisinin karışımı mıydılar? Ama her neyseler, kan barınağına dalarken acımasızdılar, bir venefica sürüsü gibi hırıldıyorlardı.

Erkeklerden biri sokağın ortasında durdu, sesi taşlardan yankılandı. "Antlaşma'nın emriyle, kan barınağının içinde bulunan herkes, ister canlı bir kaynaktan kan sağlasın ister alsın, miraslarına uygun şekilde idam edilecektir."

Erkek yavaşça döndüğünde, yanağındaki beyaz yara izini gördüm — onu bir Vyenur olarak işaretleyen iblis mührü. Baldricini süsleyen silahlar ve omuzlarındaki apoletlerden, Covenant ordusunda yüksek rütbeli olduğu açıldı.

Bir çığlık geceyi deldi, ardından bir tane daha. Kulaklarımın tıkaması gereken bir dürtü hissedene kadar, odadan çığlıklar sızıyordu. Vyenur, kılıcının kabzasına ön kolunu dayadı, ince dudakları bir gülümsemeye gerildi, arkadaşları Monsieur Dubious'u uzun siyah saçlarından sürükleyerek dışarı çıkardılar. Ama tüm dehşetine rağmen, çığlık atmadı.

"Bu adam, bu şehrin büyük ölümsüzlerine canlı bir kaynaktan besin sağladığı ve böylece onların iyi niyetlerini ve kadim soylarını bozduğu için suçlu bulunmuştur." Adam arkasında geniş bir hareket yaptı. "Onun kanı

ve kontrolü altında olanlar, hak etmedikleri bir merhametle ölüme gönderildiler."

Yeniden çığlıklar havayı yırttı. Sanki kendi kanlarına boğuluyormuş gibi, kelimeler boğuk bir yalvarışa dönüştü. Vyenur elini kalbine, sonra dudaklarına götürdü.

"Keryes, ölüm hepimizi beklediği için bu adakları minnetle kabul ediyor."

Alaycı gülüşümü bastırdım. Vyenurlar, diğer tüm tanrılardan üstün olarak ölüm tanrısı Keryes'e tapıyorlardı, ancak inançlarının bu şekilde bozulması, ona gerçekten hizmet edenler için küfür sayılırdı. Vyenur Adrienne ve benimle birlikte yaşayan ve yakın arkadaş grubumuzu tamamlayan Noah bu gece burada olsaydı, bu adamın yüzüne tükürürdü. Ama o burada olmadığı için tanrıçaya şükrettim.

Annemin de burada olmadığına da sevindim. Baskılar ben doğmadan önce başlamıştı, ama geçen yıl daha da kötüleşmişti. Risqueu lan Serang nesillerdir ailemize aitti ve Covenant iktidara gelmeden çok önce ölümsüzlere canlı bir kaynak olarak kan sağlıyordu. O zamanlar Rachay Nehri üzerinde bir tezgahımız vardı, suya bakan güzel parıltıyan ışıklar... En azından büyükanmem bana öyle anlatmıştı. Ancak Covenant'ın yükselişiyle birlikte, eczacılar ve diğer kan barı sahipleriyle birlikte saklanmak zorunda kalmıştık.

Annem geçen yıl öldüğünde, vampirlerin neredeyse bir asırdır canlı bir kaynaktan kan içmeleri yasaklanmıştı. Eczacılar ve tılsım tedarikçileri de çok daha uzun süredir yasaklanmıştı. Anladığım kadarıyla, ilk yasaklar beş yüzyıl önce, Covenant'ın iktidara gelmesiyle başlamıştı. İlk başta basit kurallar vardı, eczacıların tedarik edebileceği iksir türlerine kısıtlamalar getirilmişti. İnsanlar ve yetenekleri üzerine araştırmalar yapıldı; çeşitli nesneler ve tılsımlar aracılığıyla büyülerini nasıl kanalize edebildikleri ve büyülerimizin nasıl yavaş yavaş yok olduğu araştırıldı. Covenant'ın kontrolü o kadar yavaş güçlendi ki, kimse ne olduğunu fark edemedi çok geç olmuştu.

Covenant'ın baskısı altında, boğazımıza baskı uygulanan bir şekilde yaşıyorduk. Ve en ironik kısmı neydi?

korumak için iktidara gelen varlıklar, şimdi bizim gibi kontrol altına alınmış ve yozlaşmıştı.

Hepsi *güvenlik* için. Hepsi kontrol için.

Souzterain, Rachay'a yakınlığı ve güvenliği nedeniyle seçilen bu sokak, bir zorunluluktan doğmuştu. Ama bu, belki de Oylen'deki en kötü saklanan sırdı.

"Bu gece hayatta kalanlar, efendilerimin merhametine kalmışlardır," diye Vyenur daha da yüksek sesle bağırdı.

En azından bu konuda haklıydı. Arkadaşları yavaşça kanlı sığınaktan çıktılar, yüzleri ve elleri kanla kaplıydı. Bazılarının çenelerinden kan damlıyordu, ya da oraklarını veya bıçaklarını uyluklarına siliyorlardı. Monsieur Dubois'ı tutan adam onu sanki bir tahıl çuvalıymış gibi omzuna attı ve sokağın ağzına doğru yola çıktı. Çocukluğumdan beri tanıdığım adamı ölüme götürüyordu.

Bu adam için gözyaşı dökmekten başka bir şey yapmamam, benim korkaklığımı ne kadar gösteriyordu? Ama son birkaç asker geceye karışırken, liderleri sanki perde arkasından beni görebiliyormuş gibi bana döndü.

"Hayatlarınız bir armağandır. Onları boşa harcamayın."

Nefesimi tuttum, attığı her nefesi, perdenin arkasından attığı her bakışı saydım, sonra bir adım geri attı, sonra bir adım daha, askerlerini takip ederek şehre geri döndü.

Geçen kış annem birkaç gün içinde onu öldüren bir ateşe yenik düşerek vefat ettikten sonra, bir yıl boyunca Searah kadınlarının son kalan üyesiydim. Keder, kaşıyamadığım bir kaşıntı gibiydi, her zaman zihnimin bir köşesindeydi, asla tamamen ulaşılamaz değildi. Her gittiğim yere onu da yanımda götürmem de yardımcı olmuyordu, çünkü ben onun tıpatıp aynısıydım, çilli yüzüm ve kıvırcık saçlarımla. Gördüğüm her ayna, en çok özlediğim şeye açılan bir kapıydı.

Dükkânımızı işletmek benim sorumluluğumdu ve gün batımından gün doğumuna kadar, hatta daha da uzun süre çalışsam da, bu asla yeterli gelmiyordu. Ve şimdi, Monsieur Dubois'nın dükkânının çatısını alevler yalarken, şehrimizdeki on dükkândan geriye sadece benim kan dükkânım kalmıştı. Souzterain'da

, son saydığımda iki tane, son birkaç yıl içinde iş kurmuştu. Ama sahiplerinin Covenant'ın kontrolü altında yaşadığına dair söylentiler dolaşıyordu. En yeni kan barı sahibi Monsieur Hauet, bu söylentilere özellikle uyuyordu.

Birkaç uzun dakika sonra, askerlerin gerçekten gittiğinden emin olduğumda, perdelerin arasından sıyrıldım.

"Arkada kalın," diye fısıldadım diğerlerine.

Adrienne ve Liam, tanrıça onları korusun, kıpırdamadılar. Ben alevlere ulaştığımda, diğer dükkan sahipleri de oradaydı. Souzterain'deki en büyük eczanenin sahibi Madam Cora, dişleriyle büyük beyaz bir şişenin mantarını çıkarırken, uzun gümüş örgüsü göğsünde sallanarak bana başını salladı.

"Buraya, çevresine dök," diye talimat verdi ve şişeyi ellerime sıkıştırdıktan sonra, tılsım satıcılarından biri olan Monsieur Fontenot'a dönerek ona da aynısını yapmasını söyledi.

Sıcak alevlere gözlerimi kısarak, sıvıyı kaldırım taşlarının üzerine döktüm. Ancak sıvı yayıldıkça, ısı kendi cehenneminde hapsolmuş gibi söndü. Kendi köşemi bitirdikten sonra Cora'nın yanına dönüp boş şişeyi ona uzattım. Yavaşça dizlerimizin üzerine çöktük, son alevler sönene kadar alınlarımızı yanmış taşlara bastırdık. Ölüme, Keryes'e eğildik ve öbür dünyada bizi bekleyenleri onurlandırdık.

Yavaşça ayağa kalkarken boğazım sadece dumandan yanmıyordu. Annemin cenaze ateşini hatırlamadan edemedim, her ne kadar o ateş deniz kenarındaki surların diğer tarafında ve uygun cenaze töreniyle yakılmış olsa da. Bir yıl. Nasıl bir göz açıp kapayıncaya kadar ve bir ömür gibi hissedilebilirdi, ama sadece bir yıl olmuştu?

"Biri rahibelere haber vermeli," dedim boğuk bir sesle, yanaklarımı silerek.

Monsieur Fontenot boğazını temizledi. "Ben yaparım."

Diğerleri de onaylayarak ve teşekkür ederek mırıldandılar. Arkanı döndüğümde, ince bir el benim elimi tuttu.

"Tanrıça seni ve aileni korusun," diye fısıldadı Cora. Ben de başımı salladım. "Seni ve aileni de."

Ağır adımlarla, geceleri annemin önceden oturduğu taburede geçirdiğim tezgaha doğru yürüdüm.

annesi gibi. Bir zamanlar çok gösterişliydi. Ancak şimdi altın rengi pul pul dökülmüş, koyu kırmızı boya kenarlarından sıyrılmış ve soyulmuştu. Ama ben yine de her müşteriye annem ve onun annesi gibi, nesiller boyu olduğu gibi selamlıyordum.

"Serang lan nauth."

Kan ve toprak. Eski dilde eski bir selamlama, dudaklarıma üç parmağımın ucuyla dokunarak tamamlanıyordu. Müşterilerimin çoğu, kaç nesil önceki büyükannemin nehir kenarında tezgahını ilk açtığı zamanları hatırlıyordu. Bazen, arkamda duran, kalın kırmızı kadife perdeyle örtülü kapiya onun kattığı sihirden bahsederlerdi.

Tezgahın etrafında dolaşırken durdum ve sakladığım eski defterin üzerinde duran küçük gümüş çantaya baktım, sahip olduğum her şeyden çok daha değerliydi.

Dediğim gibi, ilk hediye gündönümünden sonraki gün geldi.

Bir tıslama sesiyle dikkatim çekildi. En sadık müşterilerimizden biri olan Eamon, birkaç adım ötede durmuş, Monsieur Dubois'nın kanlı sığınağının yanmış kalıntılarına bakıyordu.

"Merhametli tanrıça," diye fısıldadı, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bana döndü. "İyi misin? Adrienne..."

Elimi kaldırarak onu durdurdum. "O iyi, ben de iyiyim."

Eamon yüzünü elleriyle ovuşturdu. Binlerce yaşında olmasına rağmen, pürüzsüz altın kahverengi kaşları bana her zaman, yaratıldığı zaman benim otuzlu yaşlarımda başında olduğumu düşündürürdü. Dükkânın arka sokağa taşınmasını ilk destekleyen oydu ve başımı sokacak bir evim olmasının tek nedenlerinden biriydi. Adrienne'in sadece ona hizmet etmesi ve gecelerin çoğunu onun kollarında geçirmesi için fahiş bir miktar para ödüyordu.

Eamon, ana dili olan Kysol dilinde, tanrıçaya dua eder gibi bir şeyler mırıldandı, sonra uzun saçlarını yüzünden geriye attı ve elimi eliyle kapattı. "Bir şeye ihtiyacın olursa Lilith, tek yapman gereken sormak."

Elini okşadım. "Teşekkür ederim. Eğer hazırsan, o da senin için hazır."

Ben tabureden kalkarken o başını salladı. Kafamı kanlı odanın dumanlı kalıntılarından çevirdim ve gözüm

Yine gümüş çantaya baktım. "Bir dakika, bu senin mi?" "Hayır, değil," diye cevapladı.

Kaşlarımı çattım ve çantaya ısırılmış gibi dikkatlice dokundum. "Daha önce burada değildi..."

Bir adım yaklaştı, çantayı tezgahtan aldı ve elinde tarttı. Ağzının köşeleri hafifçe yukarı kıvrıldı. "O zaman belki de bu bir hediyedir ve sen açmalısın."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve ona işaret ettim. "Sen aç."

Gülüşi sıcaktı, birçok ölümsüzün sesinde olduğu gibi neredeyse müzikaldi. Çantayı nazıkçe tezgahın üzerine koydu ve krem rengi eldivenlerini çıkardı. "Hediyeden korkuyor musun, Lilith?"

"Hiçbir not ya da nedeni olmayan, birdenbire ortaya çıkan bir paketten çekiniyorum."

Yüzündeki eğlenceli ifade, ikimiz de yavaşça yanımızdaki kalıntılara dönüp baktığımızda ciddiye dönüştü. Başını salladı ve ipleri çözdü, sonra elini çantaya daldırdı.

"Mürekkep hokkası."

Kaşlarımı çattım. "Mürekkep hokkası mı?"

Nitekim, iki parlak mürekkep şişesini arka arkaya masanın üzerine koydu. Bunlar, benim aldığım normal mürekkeplerden daha güzeldi. Onlara kaşlarımı çatmadan edemedim. "Kim bana mürekkep gönderir ki?"

Eamon keseyi daha derinlere kadar karıştırdı. "Bilmiyorum. Mürekkebe ihtiyacın mı vardı?"

Gerçek şu ki, mürekkebe ihtiyacım vardı. Mürekkebim bitmek üzereydi ve birkaç gün sonra tezgahımızın kirasını ödemem gerektiği için bir haftadır içimden nasıl ödeyeceğimi düşünerek hayıflanıyordum. Mürekkep almak, on *oyista* eksik kalacağım anlamına geliyordu. Ama Eamon'a bunu itiraf etmek ya da mürekkebin daha uzun süre dayanması için onu sulandırdığımı söylemek istemedim.

Bunun yerine omuz silktim. "Defter tutmak için her zaman mürekkebe ihtiyacım var."

O da aynı hareketi yaptı. "Belki de mürekkebinin azaldığını fark eden ve yardım etmek isteyen nazik bir patronun veya arkadaşının hediyesidir."

Onu süzdüm ve defteri açtım. "Ve senin yapmadığından emin misin?"

Eamon çantanın dibinden küçük bir parşömen parçası çıkardı ve bana uzattı. "Sana temin ederim ki öyle değildi. Seni sevmediğimden değil, küçük cadı, ama korkarım ki benim yeteneklerim başka yerlere ait."

Parşömeni aldım. Eamon zaten cömert bir müşteriydi, ama en iyi arkadaşım ve kan bağışçım olan Adrienne'e hediyeler yağıdırıyordu. O da her zaman bunları benimle ve diğer en iyi arkadaşımız Noah ile paylaşmaya çalışırdı, ama biz genellikle reddederdik. Onlar onun hazineleri ve hatıralarıydı, ama fazladan *oyista* varsa, ne kadar karşı çıksak da, bazen küçük dairemizin aylık kirasına eklerdi.

"Yorgun görünüyorsun," diye mırıldandı ve babacan bir tavırla omzumdan saçımı geriye doğru çekerek.

Mırıldandım, defterimi kapattım ve solmuş deri üzerinde ellerimi çaprazladım, parşömeni parmaklarımın arasında yuvarladım. "Her kadının duymak istediği şey, Eamon, teşekkür ederim."

Gülüşü, ateşte çitirdayan közler gibi yumuşaktı. Bu ses garip bir şekilde bana evimi hatırlattı, belki de hayatım boyunca bu sesi duymuş olmamdan dolayıydı, ancak genellikle annemin ve büyükannemin çınlayan kahkahalarıyla iç içe geçmişti.

"Okumayacak mısın?" diye sordu, küçük parşömeni işaret ederek.

Ben homurdandım, bıçağımı korsemin içinden çıkardım ve siyah mührü kestim. Mesaj kısaydı, ama o kadar kusursuz bir el yazısıyla yazılmıştı ki, bir vampirin yazdığına emindim. Parşömen üzerinde dans eden bu tür bir beceriye sahip olmak için yüzyıllardır hayatta olmak gerekirdi.

Seninki gibi bir güzellik, gümüş ve altından daha fazlasını hak ediyor.

Elmas ve platinden daha fazlasını.

Bu, tanrıları reddeden, savaşları başlatan, denizleri ayıran bir güzelliktir.

Güçlü erkekleri bile diz çöküp, ellerini uzattıkları, yalvararak "Lütfen, sadece bir bakış, sadece bir bakış, tek ihtiyacım olan bu."

"Bu... iyi haber mi?" Eamon tereddüt etti.

Boynumun arkasına sıcaklık yayıldı ve yanaklarımdan akan kızarıklığı lanetledim. Hızla parşömeni geri sardım ve mürekkeple birlikte gümüş çantaya attım. Kimden geldiğini hiç bilmiyordum. Evet, sevgililerim olmuştu, ama son ilişkimden bu yana epey zaman geçmişti. Ve dürüst olmak gerekirse, hiçbiri böyle bir hediye karşılayamazdı.

Neden ben? Neden bu? Ve böyle bir trajediden sonra birdenbire ortaya çıkması...

"Önemli değil," diye cevap verdim, tabureden kalkarak ağır perdeyi işaret ettim. "Adrienne bekliyor, hazırsan."

Perdeyi çekip diğer tarafta bekleyen küçük oturma odasını gösterdiğimde, gözleri açgözlülükle parladı. Gizemli hediyemle ilgili tüm düşünceleri açıkça zihninden silinmişti. Odanın ortasında Adrienne duruyordu, sarı saçları tepesinde toplanmış, birkaç bukle kalp şeklindeki yüzünü çerçeveliyordu. İpek eteği nefes alırken onunla birlikte hareket etti, sonra reverans yaparken etrafında toplanarak üç parmağını dudaklarına bastırdı.

"*Serang lan nauth*, Lord Azad," diye selamladı, sadece müşterilerimize ayırdığı rüzgâr çanı gibi sesiyle, akşamın dehşetinden sonra tamamen sakinleşmiş bir şekilde.

Bizim dünyamızda dehşete o kadar alışmıştık ki, bu sadece geçici bir an olarak kalmıştı.

Adrienne hiç de uysal bir kız değildi. Eamon bunu biliyordu ve bana birkaç kez, onun içindeki ateşi nasıl ortaya çıkarmayı sevdiğini, ondan kanından fazlasını istediğini anlatmıştı. Ama Souzterain'de bile uyduğumuz kurallar vardı. Vampirlerin binlerce yıldır yaptığı gibi canlı bir kaynaktan kan içmek bir şeydi, ama büyükannemin bir zamanlar dediği gibi, *bedenin zevklerine* kapılmışken kan içmek tamamen başka bir şeydi.

İkisi arasında bir bağ oluşurdu, bir tür bağlantı, tıpkı bir insan veya Lycan'ın bir vampirin kanını içmesi gibi. Ama bu, sadece o kişiyi bulma, kalp atışlarını hissetme yeteneğinden daha derindi. Birbirinizin düşüncelerini duyabileceğiniz, diğerinin hissettiklerini hissedebileceğiniz, hatta belki daha fazlasını bile yapabileceğiniz söylenirdi. Ama böyle bir şeyin gerçekleşmesinin üzerinden bir asır geçmişti. Böyle bir bağın ne kadar tehlikeli olabileceğini anlayan Covenant, bunun önüne geçmişti.

Eamon kadife örtünün altına dalarken bana göz kırptı, elleri sanki bir sunuyu kabul eder gibi genişçe açılmıştı. "Adrienne, kalbim."

Perdeyi indirdim, ama onun hafif ve neşeli kahkahası duyulmadan önce. Arkamda bir boğaz temizlendi ve ben döndüm, yüzümde alışılmış bir gülümsemeyle, ama o gülümseme bir anda kayboldu.

Daha önce hiç görmediğim bir vampir tezgahıma yaslandı, yumuşak kahverengi bukeler melek gibi yüzünü çerçeveliyordu, ama ağzının köşesindeki sırıtış hiç de melek gibi değildi.

"Madam Searah," diye mırıldandı, soru olarak değil, cevap olarak. Dikkatini yüzüme çevirdi, saçlarıma takıldı, onunkiyile benzer renkte ve kıvrımlı saçlarım, belki de diğerleriyle birlikte yangını söndürmeye yardım ederken ensemde yavaşça düşmüştü.

"*Serang lan nauth*, lordum," diye selamladım, parmak uçlarımı dudaklarıma bastırarak. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Souzterain'in bu kadar derinlerinde ve bu geceki olaylardan sonra bilinmeyen bir vampir, kesinlikle bir tehlikeydi. Bu yüzden, bu erkeğin ne istediğini söylemesini bekledim, her zamanki kan bağışçıları kataloğumuzu sunmak yerine.

"Söylesene, her gece bu güzel mekanda mı çalışıyorsun?" Dişleri *t harfini* ısırarak kapandı, köpek dişleri mum ışığında parıldıyordu, ama bu izlenim zorlayıcı değildi. Hayır, daha çok bir sopanın atılmasını bekleyen hevesli bir köpek yavrusu gibi görünüyordu.

"Neredeyse her gece," diye dikkatlice cevap verdim.

Bazı geceler kalbim o kadar ağırlaşırdı ki tabureye bile oturamazdım ve Noah beni evde kalmaya ya da Rachay'daki yeni pazarda dolaşmaya zorlardı. O geceler Vyenur olarak devriye görevini iptal eder ve şeytani büyüsünü bastırmak için bir iksir içerdi, böylece benim için tezgâhta çalışabilirdi. Ama zaman geçtikçe bu gecelerin sıklığı giderek azaldı.

Vampir erkek dilini şaklattı, yanaklarındaki sırıtış kalıcı bir özellik gibi görünüyordu. Elini saçlarının arasından geçirdi, ceketinin yemyeşil kumaşı açılıp, gözlerinin rengiyle aynı renkteki, bir cebine altın bir zincir asılı olan, aynı derecede güzel koyu mavi bir yelek ortaya çıktı.

"Peki bu güzel mekanda çalışmadığın zamanlarda ne yapıyorsun?" Etrafımızı görkemli bir hareketle işaret ettikten sonra dirseğini tezgaha geri koydu

ve eğildi. "Senin gibi bir güzellik boş zamanlarında ne yapar?"

Dudaklarımı bir an için ısırarak, mantığımın aksine ortaya çıkan gülümsemeyi engelledim ve omuzlarımı silktim. "Keşke size daha ateşli bir hikaye anlatabilseydim, lordum, ama sizi hayal kırıklığına u ratmaktan korkarım."

 mk nsız gibi görünüyordu, ama eğilip yaklaşırken gülümsemesi daha da genişledi. "Oh, Madam Searah, böyle bir şeyin mümkün olabileceğine inanmıyorum." Parmakları solmu  tezgâhta ritmik bir şekilde vurdu, sonra ters çevirip kıvrıldı, sanki cevabımı bekliyormu  gibi.

" ok nazıksınız," diye cevap verdim. "Ve ben *Madam* değilim. Ben evli değilim, lordum."

Vampir, sanki dumanı dağıtmak istercesine elini sallarken, gözleri sevinçle parıldıyordu. "Bir daha böyle bir saygı ifadesi kullanırsanız, kusmaktan korkarım. *Lordum*." Bu kelimeyi daha düşük bir tonda tekrarladı, çenesini geriye doğru çekerek çok daha ya lı bir erkeği andırdı, sonra tiksintiyle titredi. "Böyle bir saygı ifadesiyle benim yaratıcımı kastetti inizi d   n rd m..."

"*Henry*." Derin bir ses, adı kırbaç gibi  aktı.

Erkek, teatral bir şekilde gözlerini devirerek i  geçirdi ve omzunun üzerinden ba parma ını uzattı. "Ya da belki de onu."

Söz konusu *kişi*, Monsieur Fontenot'un standının arkasından çıktı, beyaz sarı saçları ensesinde toplanmış ve bir omzuna dökülüyordu. Uzun boylu ve aslan gibi görünüyordu, geniş omuzları dik ve elleri arkasında birle tirilmi ti. Ay gibi soluk çenesinde bir kas se irdi, gözlerini benim standımdaki, Henry olduğunu d   nd   m erkeğe dikti.

"Callum, gel Mademoiselle Searah ile tanış," dedi Henry, dirse ini döndürerek ona baktı.

Vampir Callum, Henry'den bile daha  ık giyinmi ti; siyah kadife ceketinin ve yele inin bir omzuna derin yeşil bir roquelaure atmı tı. Ama yakla madı. Keskin gri gözleriyle Henry'den önündeki yıkık binaya, sonra tekrar Henry'ye bakarken, gümüş uçlu bastonunu kaldırım ta larına vuruyordu.

"O bastona ihtiyacı bile yok, biliyorsun," diye mırıldandı Henry.

"Duydum," diye tersledi Callum.

Henry bana dönerek göz kırptı. "Onun işitme duyusu çok iyidir."

Callum siyah eldivenli eliyle burnunun köprüsünü sıktı.

"Bu gece uygun değil. Hoşça kal, Henry."

"Hoşça kal, Henry!" diye bağırdı ve elimi tutup soğuk dudaklarını parmak eklemlerime değdirdi. "Ve sana da veda, Mademoiselle Searah. Belki bir gün boş zamanlarında ne yaptığını öğrenirim."

Callum sessizce küfretti, ama elini ağzına götürmeden önce "*Tanrıça beni vursun*" diye mırıldandığını duyabildim. Bu sırada gri gözleri Henry'ye sabitlenmiş, bastonunu o kadar sıkı tutuyordu ki, nasıl kırılmadığını merak ettim. Bu ikisi arkadaş mıydı? Sevgili ya da eş gibi görünmüyorlardı, ama belki de öyleydi. Zıt kutuplar birbirini çekerti.

"Korkarım bu beni gün boyu uyanık tutacak." Henry, kalbini tutarak teatral bir hareketle tezgahdan uzaklaştı. "Şimdi söyle yoksa asla huzur bulamayacağım, Mademoiselle."

"Kitaplar," diye cevap verdim yumuşak bir kahkaha atarak. "Kitap okumayı severim."

Henry derin bir rahatlama nefesini aldı, arkadaşına döndü, omuzlarına sarıldı ve onu bir kez salladı. "*Kitaplar*, duydun mu kardeşim? Hem rahatladım hem de heyecanlandım."

Kardeş. Demek ki ikisi de aynı yaratıcı tarafından yaratılmıştı.

Henry son bir selam verip sokağın yukarısına doğru kaybolurken Callum'un bakışları benimkilerle buluştu. Gözleri, içinden ışık saçıyormuşçasına, kararan karanlıkta parlıyordu. Hiçbir şey belli etmiyorlardı, ama yine de keskinlerdi, sanki bıçak ucu derimi delip geçiyormuş gibi.

Büyükannem bana eski tanrılarla ilgili hikayeler anlatmıştı. Gece tanrıçası Amayah'ın, aşkı onu bir erkeğe, tıpkı kendisi gibi bir tanrıya dönüştürene kadar ayı ve gümüş rengi ışığını nasıl özlediğini. Deimos'un gümüş rengi saçları ve doğaüstü gülümsemesiyle tüm tanrılar arasında en güzeli olduğu söylenirdi. Ama aşkları asla gerçekleşemezdi, çünkü o her zaman göklerdeki evinde, ulaşılabilir bir yerdeydi.

Sonunda Amayah'ın umutsuzluğu o kadar arttı ki, Deimos olmadan yaşayamaz hale geldi ve sevgilisiyle birlikte olmak için

kalbine bir bıçak sapladı, böylece büyü gökyüzüne yayılabilirdi. Tek bir damla kan yeryüzüne düştü ve ilk vampir yaratıldı.

Deimos, sevgilisinin kendisiyle birlikte olmak için tanrısal formunu yok etmesini izleyerek ağladı ve gözyaşlarından ilk Lycanlar yaratıldı.

Böyle bir hikayeye hep şaşırmışım. Amayah, Deimos'la birlikte olma şansı için her şeyden vazgeçebilirdi. Büyükanнем bana, Amayah'ın Deimos'u bulacağını hiçbir zaman garanti olmadığını söylerdi. Gece tanrıçası sevgilisi için her şeyi riske atmaya hazır ve karşılığında, sonsuza kadar birbirlerinin kollarında geçirdiler. Hepsi, ayın güzelliğine aşık olduğu için.

Callum'a bakarken, böyle bir ihtişamın neler yapabileceğini nihayet anladığımı düşündüm. Onun güzelliği Deimos'ununki gibiydi, keskin ve o kadar parlaktı ki neredeyse gözlerimi acıtıyordu. Onda da bir mesafe vardı, sanki her zaman ulaşamazmış gibi.

O gri gözlerde, yüzümde olduğundan emin olduğum hayranlığın hiçbir izi yoktu. Ona bakmak, taş bir heykele bakıp onun gerçek olmasını dilemek gibiydi, ama o hareketsiz ve kayıtsız kalıyordu. Sadece beyaz sarı saçları çevremizdeki dünyadan etkilenmiş gibiydi: keskin elmacık kemiklerinin üzerinde dalgalanıyor ve uzun kirpiklerine dolanıyordu.

Bir sonraki nefeste ortadan kayboldu, sanki hiç orada olmamış gibi. Ve böyle bir güzelliğin yoktan hayat yaratma gücüne sahip olduğunu bilsem de, aynı zamanda seni parçalara ayırıp bir daha bir araya getiremeyecek hale getirme gücüne de sahip olduğunu biliyordum. Gittiği için minnettardım, muhtemelen onu bir daha asla görmeyeceğim için minnettardım.

Zaten yeterince eksik parçam vardı. Kaybedecek başka bir şeyim kalmamıştı ve onunla sadece bir an geçirmek için geriye kalan her şeyimi feda etmeye hazır olduğumu hissediyordum.

Ve o garip notta yazan sözleri düşünmeden edemedim, o kadar cömert bir hediye ki, onu saklayabileceğimden emin değildim.

*Güçlü erkekleri bile diz çöküp ellerini uzatarak yalvaracak hale
getiren bir güzellik:*

"Lütfen, sadece bir bakış, sadece bir bakış, tek ihtiyacım olan bu."

Bölüm 2

İkinci hediye birkaç gece sonra geldi.

Gün batımı muhtemelen günün en sevdiğim zamanıydı — uzun bir gecenin öncesindeki son küçük özgürlük parçasıydı. Souzterain'deki diğer tezgâhlarda dolaşarak zaman geçirdim, tanıdıklarına selam verdim ve farklı parçaları incelemek için durdum. Tılsımlar, sönmekte olan kış ışığında parıldıyordu, opal taşlar, içlerinden geçecek sihir beklerken uğultu çıkarıyordu. Amayah'ın sevgilisine yaptığı fedakârlığı simgeleyen, gümüş bir zincire dizilmiş zarif bir yakut damlasına dokundum ve gülümsemeden edemedim.

Sarışın vampiri unutmamıştım. Onu özlediğimden değil, ama birkaç kez, rüya ile uyanıklık arasında, böyle bir yaratık tarafından arzulanan olmak nasıl bir şey olurdu diye merak etmiştim. Bu kadar katı birinin katmanlarını soyup altında ne olduğunu görmek nasıl bir şey olurdu? Sevgililerim her zaman nazikti, komşu Lycan klanının dişi alfa'sıyla yaşadığım kısa süreli ilişkimde bile öyleydi. Bir parçam sarışın vampirin tam tersi olacağını düşünüyordu.

Bu sadece eğlenceli bir düşünceydi, hayal kurmak için bir şeydi, özellikle de uykuya dalmakta zorlandığım zamanlarda. Kendi dünyamla yüzleşmektense hayali dünyalara dalmak daha kolaydı. Kira zamanı gelmişti. Adrienne öksürüyordu. Noah, bir venefica sürüsünü avlamak için arka arkaya iki vardiya çalışmak zorunda kalmış ve vücudu kesik ve çürüklerle kaplı olarak dönmüştü.

Başka bir tezgahın önünde durup, iyileştirici merhemleri ve öksürük şifalarını inceledim. Her biri üç yüz *oyista*, toplamda altı yüz *oyista*. Bu, kiranın neredeyse üçte biri kadardı. Yatak odamdaki güzel mürekkep hokkalarının neredeyse üç katı kadar para edeceğini ilk kez düşünmüyordum. Midemde bir suçluluk duygusu belirdi. Henüz satmamıştım ama yarın sabah ilk iş olarak satacaktım.

"Merhaba kızım," diye mırıldandı dükkan sahibi.

Boğazım düğümlendi. "Merhaba Cora. İşler nasıl?"

Sorunun geri kalanını aramızda havada asılı bıraktım: *Son baskından bu yana işler nasıl gidiyor?*

Yaşlı kadın dirseğini tezgaha dayayarak geriye yaslandı, başını omzundan sarkan kalın örgüsüyle aynı renkteki gümüş rengi tentelere doğru kaldırdı. "Oh, iyi gidiyor. Darcay Sürüsü'nün her ay döngüsünde dönüşüm sırasında zihinsel kontrolünü korumak için *luynaversoya* ihtiyacı olan düzenli müşterilerim var. Onlar ve bir avuç Vyenur sayesinde işlerim gayet iyi gidiyor."

Yüzeysel olarak bakıldığında, Covenant Lycanlara karşı nazikti, onlara avlanma alanları ve dolunayda dönüşüm geçirebilecekleri yerler sağlıyordu. Covenant'a sadakat yemini ettiklerinde, onlara iş bile sağlıyorlardı. Ancak Covenant bir şeyler verirken, bir şeyler de alıyordu. *Luynaverso* gibi iksirler, Lycanların kendilerine zarar vermemeleri için hayati öneme sahipti, ancak Covenant bunları neredeyse yasaklamıştı.

Cora işlerimin nasıl gittiğini sormadı. Herkes, muhtemelen Covenant'ın kontrolü altındaki yeni barınakların Risqueu'yu boğazından sıkıştırdığını biliyordu. Ama buna dikkat çekmemesi nazik bir davranıştı. Bunun yerine, mumla mühürlenmiş kapağının altında parlak mavi sıvının sallandığı küçük bir öksürük şurubu şişesine dokundu. "Adrienne'in şiddetli bir şekilde öksürdüğünü duydum. Onun için mi buradasın?"

Adrenalin dalgası omurgamdan yukarı doğru yükseldi. "Evet, ama sorun olmazsa sonra gelirim. Para cüzdanımı tezgâhta unuttum."

Cora'nın kırıık kaşları çatıldı, yüzündeki bronzlaşmış çizgiler derinleşti. "Seve seve..."

Ölen güneşe bakıyormuş gibi yaptım. "Gitmeliyim. Seni görmek çok güzeldi. Noah ya da ben daha sonra tekrar geliriz, tamam mı?"

Ve o bana herhangi bir nezaket göstermeden önce, kalabalıklaşan kalabalığın ve içinden geçerek Risqueu lan Serang'a doğru ilerledim.

Korsemden gümüş bıçağı çıkararak avucumun içinden geçirdim ve bıçağı yere ve büyükannemin yıllar önce koyduğu koruma büyülerinin üzerine vurdum. Büyüler parıldadı ve düştü, ama cildimdeki büyü patlaması gözlerimin kenarlarını yakmaya başladı. Kısa bir an için, sanki büyükannem yanımda durmuş, buklelerimi düzelterek eski tanrılar hakkında hikayeler fısıldıyormuş gibi hissettim.

O zaman kutuyu buldum.

Çanta gibi gümüştü, bir ucunda güzel bir telkari toka vardı ve sanki benim gelmemi bekliyormuş gibi tezgahımın üzerinde duruyordu. Ama koruma büyüğü yapılydı, kimse geçemezdi. Hançeri yumruğumda daha sıkı tuttum, tezgahın etrafında dolaşarak, gardımı indirdiğim anda saldırabilirmiş gibi gözümü ondan ayırmadım. Ama bu sadece benim aşırı tedbirli davranmamdı. Koruma kalkanlarının içinde, oraya nasıl girmiş olursa olsun, zararlı hiçbir şey kalamazdı. Büyükannemin büyüğü onu hemen dışarı atardı.

Yine de, bıçağın ucuyla mandalı açıp kapağı kaldırdım. Etrafımda pazar canlanmıştı, sesler uğulduyor, lambalar yanıyordu, ama ben sadece siyah ipeğe sarılmış şişelere bakabiliyordum.

Adrienne için bir tonik ve Noah için iyileştirici bir merhem.

Başımı kaldırıp kalabalığı taradım ve birkaç tanıdık yüz gördüm, ama kimse beni izlemiyordu. Bunu bırakan kişinin hâlâ burada olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Ama gözlerimdeki yanma hissi burun köprüsüne doğru kaydı. Adrienne'in öksürüğünü pek çok kişi biliyordu ve Noah orta düzey bir Vyenur'du; önceki gece bir saldırı olduğu ve onun da bu saldırıdan kötü bir şekilde yaralandığı bir sır değildi. Ancak bunu kimin yapmış olabileceğini hiç bilmiyordum. Patronlarımız dışında, hayatımızdaki hiç kimse bu kadar paraya sahip değildi. Yani bunu yapanlardan biri müşterilerimizden biri olmalıydı.

Şişelerin arasında sıkıca sarılmış başka bir parşömen vardı. Eldivenlerimi çıkarmadan onu aldım ve mum mührünü kırdım.

Başkalarının iyiliği için kendini defalarca feda ettiğini gördüm, Lilith Searah. Peki sana kim bakıyor?

Parşömeni yanmış gibi yere attım.

"Lilith?" Adrienne'in sesi öksürüğünden dolayı kısılmıştı, şalı göğsüne sıkıca sarılmıştı.

Elleri kollarımı kavradı, ama ben sadece parşömene bakabiliyordum. Çenesini omzuma dayadı ve donakaldı. "Merhametli tanrıça, bu..."

Boğazımı yutkunarak başımı salladım. "Ben geldiğimde buradaydı."

Adrienne hasta olmasına rağmen, sanki ısınmaya ihtiyacı olan benmişim gibi kollarımı yukarı aşağı ovuşturdu. "Bu patronun çok cömertmiş. Sana yeni bir pelerin de alabilir mi?"

"O benim patronum değil," diye neredeyse bağırarak, toniki çıkarıp mumunu inceledim.

Bu Cora'nın toniklerinden biriydi. Mühürde hala onun sihirli izi vardı ve bu, tonikle oynanmadığının kanıtıydı. Adrienne kıkırdadı ve omuz silktiğini hissettim. "O her kimse..."

"O bir *erkek* bile olmayabilir," diye sözünü kestim ve şişeyi omzumun üzerinden uzattım. "Al şunu, böylece ağzın koşmaktan başka bir şey yapabilir."

"Ağzı bozuk olan ben miyim?" diye karşılık verdi Adrienne, mührü kırıp toniki içmeden önce. Çam ve arisha çiçeklerinin kokusu, onun rahatlamış nefesiyle havayı doldurdu.

Onu görmezden gelmeye çalışarak çantamdan defteri çıkardım ve tezgahın üzerine koydum. Kapının iki yanındaki apliklere döndüm ve alevler canlanana kadar hafifçe üfledim, alevler canlandığında rahatlardım.

Büyümüz yok oluyordu. Adrienne'in kendisinde çok az büyü vardı, ama her zaman güzelliğinin belki de gücünün bir parçası olduğunu söylerdi. Anneme göre, ben tanrıça tarafından kutsanmışım. Gücüm, benim neslimdekilerden biraz daha güçlüydü, ama büyükannem ya da onun büyükannesi kadar yetenekli değildim. Ama büyümün istediğim gibi çalıştığı bu küçük anlar hala kalbimi sıkıştırıyordu.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Sarışın vampir Callum, tezgahtan birkaç adım geride duruyordu.

ilk gördüğüm zamanki gibi kusursuz giyinmişti, ancak bu gece tamamen siyah giyinmeyi tercih etmiş gibiydi. Bu, buz gibi saçlarıyla tezat oluşturuyordu; siyah kurdele, yıldız ışığının tersi gibi saç telleri arasında dans ediyordu.

Bir sonraki anda, sanki hiç orada olmamış gibi, yine ortadan kayboldu.

"Bu çok garip," diye mırıldandı Adrienne.

Ben de onaylayarak mırıldandım, yanaklarım kızarıırken paketi çantama koyarak kayıtsızmış gibi davrandım.

"Bu, birkaç gün önce buraya gelen adamın aynısı, değil mi?" diye ısrar etti.

Ben de benzer bir ses çıkardım, defteri açtım ve bitirmeye çalıştığım mürekkep hokkasıyla tabureye oturdum. Saçlarımı omuzlarımdan çekti — bugün saçlarımı açık bırakmıştım, ama yüzüme gelmemesi için yarısını yukarıya kıvrımıştım — ve kaşlarını kaldırarak etrafıma bakındı.

"Belki de o senin patronundur."

Gülmekten kendimi alamadım. "Deimos'un dünyaya ayak basması, o vampirin benim patronum olması ihtimalinden daha yüksek."

Adrienne gözlerini devirdi. Zaten daha iyi görünüyordu, yanaklarına biraz renk gelmiş ve sesi daha az kısılmıştı. Veren kişi her kimse, ona minnettardım.

"En azından artık mürekkebi satmak zorunda kalmayacaksın," diye alay etti, şalını çıkardı ve ben uygun bir cevap bulamadan kadife perdenin arkasına geçti.

O erkeğin bana hediyeler bırakan kişi olması imkansızdı. Birincisi, bana birkaç adım bile yaklaşamıyordu. İkincisi, onu her gördüğümde, onun... hoşnutsuz olduğu izlenimini ediniyordum. Ama bu, bunun doğru olabileceğini hayal etmemi engellemiyordu.

Belki de beni uzaktan izliyordu. Vampirler, bir insan veya Lycan onları büyülediğinde bunu yapma alışkanlığı vardı. Belki de benim iş ahlakım veya zekamdan etkilenmişti...

Bu sefer gözlerimi deviren ben oldum. *Çalışma ahlakım*. İşte bu yüzden bir yıldan fazladır sevgilim yoktu. Bu gizemli patron her kimse, bu hediyeler *çalışma ahlakım ve zekamdan* başka bir nedenden dolayı verilmişti. Güzel olduğumu biliyordum.

Tanrıça, annemi ve benden önceki kadınları kutsadığı gibi beni de kutsamıştı. Ama bu güzellik, sanki ben Deimos kadar ulaşılmazmışım gibi, başkalarını hep uzak tutuyordu.

Yine de güzel bir rüyaydı, değil mi? Gece derinleşirken, birkaç müşterimiz kadife perdeden geçip diğer kan bağışçımız Liam ile buluşurken, onun sarışın vampir gibi bir erkek olduğunu hayal etmek için birkaç dakika. Çünkü onun gerçekten o olması imkansızdı. Ama belki de onun gibi ölümsüz biri, bir gün kendini ortaya çıkaracak ve benim asla istediğimi itiraf edemeyeceğim her şeyi bana verecek biri.

Yine de bunu zaten kelimelere dökmüşlerdi.

Bölüm 3

Üçüncü hediye bir kadın vampirle geldi.

İkincisi geldikten hemen sonraki geceydi ve Noah devriyeden çıkarken pazarın kenarında benimle buluştu. Boğazında ve ellerinde derin kesikler, bu sabah nehir kenarında merhem sürdüğümde siyah olan rengi artık pembemsi maviye dönmüştü. Venefica'nın pençelerinin neden olduğu enfeksiyon neredeyse tamamen kaybolmuştu.

"Bu gece dinlenmeye ne dersin?" diye mırıldandı, elleri arkasında, Vyenurs'un siyah üniforması, alçak bir tentenin altına eğilirken hareket etti. "Şişede iki doz daha kaldı."

Kaşlarımı çattım. İblis büyüsunü bastırmak için aldığı iksir pek güvenli değildi ve cildinde kaşıntıya neden olduğunu biliyordum. Noah'ın türü, insanlar bu kıyılara gelmeden çok önce buradaydı. Vyenurların venefica yüzünden mi ortaya çıktığı yoksa birbirleriyle birlikte mi evrimleştiği bilinmiyordu, ama binlerce yıldır avlamak ya da avlanmak arasında sürekli bir savaş içindeydiler.

Covenant bunu fırsat bilip, kendilerine hizmet edenlere silah ve maaş sağladı. Oylen'deki Vyenurların neredeyse yarısı onların emri altındaydı, ancak iblisler üzerindeki hakimiyetleri en iyi ihtimalle zayıftı. Covenant'a boyun eğenler

Covenant'a boyun eğenler, şifa iksirlerine ve daha iyi silahlara erişimden faydalandı. Boyun eğmeyenler?

Noah'a şifalı merhemler almak için eşya satmayı düşünmemin bir nedeni vardı.

Hangi iksiri içerse içsin, Noah'ın açık kahverengi teninde bulunan iblis mühründen onun ne olduğu belliydi. Her Vyenur'un bir tane vardı ve Noah'ınki alnının ortasında belirmişti: asi siyah saçlarının altında gizlenmiş, birbirine geçmiş bir dizi daire. Ama işaret sanki oraya kazınmış gibi netti.

"Bu gece dinlenmeye ne dersin?" diye karşılık verdim, yüzümü ovuşturarak. Uyku beni terk etmişti ve Eamon'un Adrienne'i görmeye gitmesi nedeniyle bu gece uzun olacaktı. "Birkaç gece önce muhafızlarının yarısını kaybeden sensin."

Sözleri ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Her zaman nazik bir gülümseme taşıyan Noah'ın yüzündeki ifade çatladı ve boğazı yutkunarak titredi. Vyenur iblisleri ölümsüzdü, yani yaşlılık veya hastalığa yenik düşemezlerdi ve güneş veya ateşle ölebilen vampirlerden bile daha güçlüydüler. Bir Vyenur'u yok edebilecek tek şey, onların savaştıkları tek şeydi: venefica. Kan dolaşımlarına çok fazla zehir girerse, kalplerini delerse, birkaç gün, hatta birkaç dakika içinde ölebilirlerdi.

Yüzyıllardır tanıdığı arkadaşlarını kaybetmişti. Ve her ne kadar genellikle ölümlerini yas tutmasalar da, çünkü yakında yeni bir hayata yeniden doğacaklardı, bu kayıp acı vericiydi. Noah sadece üç yüz yaşındaydı - komutanları için neredeyse bir gençti - ve önceki gün kaybettikleri birkaç kişi bin yıldan fazla yaşamıştı. Bir anda yok oldular.

Hiçbirimiz kederin yabancısı değildik.

Kolumu onun koluna doladım ve başımı omzuna yasladım. "Özür dilerim. Dikkatsizce konuştum."

Yumuşak bir iç çekişle, gerginliği hala geçmemiş olmasına rağmen başını eğip benimkine dokundu. "Teşekkür ederim."

Dükkânım göründü ve iç geçirdim. O haklıydı, yorgundum. Üstelik yarın gece Eamon, sayısız seyahatlerinden birinden eve döndüğü için aylık balosunu düzenleyecekti ve dükkân, diğer tüm kan barınakları gibi kapalı olacaktı. Her ay dolunayda bir ziyafet düzenlemek, eski bir

her ay dolunayda bir ziyafet düzenlemek eski bir vampir geleneğiydi. Binlerce yıl önce bir ziyafet, kanlı bir orgazm ve sabaha kadar bir yığın ceset anlamına gelirdi. Ancak günümüzde, bu sadece Covenant'ın kitleleri doyurmak için geliştirdiği sentetik kanla tamamlanan lüks bir balo anlamına geliyordu.

"Neye ihtiyacın var?" diye sordum, koruma kalkanlarını indirip hançerimi korsemim gizli kılıfına geri koyarken.

Noah'ın iç çekişi benimki kadar ağırdı. Saçlarını yüzünden geriye doğru taradı, iblis işareti birkaç tezgâh aralıklarla çitirdayan ateşlerin ışığını yakaladı, sonra aynı eliyle yüzünü okşadı.

"Yalnız kalmak istemiyorum," diye cevapladı, sesi o kadar yumuşaktı ki zar zor duyabildim.

Başka bir şey söylemesine gerek yoktu, boş laflar ya da teklifler istemediğini biliyordum. Bunun yerine, kadife perdeyi geri çekip, Liam'ın müşterilerini ağırladığı, oyun masası da bulunan salonuna girdim ve pelüş taburelerden birini çekip kendi taburemin yanına koydum.

Noah koyu kırmızı ceketini çıkarıp altındaki siyah tunikayı ortaya çıkardı ve tabureye oturdu. "Ben...?"

Sözünü yarım bıraktı. Vyenurlar ve vampirler genellikle iyi geçinirlerdi, ama Vyenurların büyüünde vampirleri tedirgin eden bir şey vardı. İnsanlar genellikle bundan etkilenmezdi, ama onun damarlarında akan büyüünün karanlık olduğu kadar eski olduğunu biliyordum. Bu büyüünün bir yönü, vampirlerin ilkel tarafına hitap ediyordu ve bu, kişiye bağlı olarak onları çok daha tehlikeli hale getirebilirdi.

Bu yüzden, stantta çalışırken büyü bastırıcı almayı tercih ediyordu. Adrienne veya Liam'ı besleyen gergin bir vampir istemedik. Tezgahın altına uzandım, şişeyi çıkardım ve ona uzattım. Noah onu bir dikişte içti ve titredi. İksir etkisini gösterirken alnındaki mühür bir anlığına parladı. Sonunda omuzları biraz daha gevşedi ve defteri kendine doğru çekerken her zamanki gülümsemesi geri döndü, ben de ellerini itekledim.

"Yapma, matematiğin berbat," diye alay ettim.

Kalın siyah kaşları kalktı ve parmağıyla kendini işaret etti. "Matematik becerim berbat mı? Ben senden üç yüz yirmi yıl daha uzun yaşadım."

"Ve bir keresinde defteri dengelediğinde..." "O

tek seferlik bir şeydi!"

"...bir aylık muhasebemi mahvettin!"

Boğazını temizleyen narin bir ses, Noah'ın vereceği cevabı kesintiye uğrattı. Bir kadın vampir tezgâhta bekliyordu, bir eliyle keskin tırnaklarını tahtaya vururken, rüzgârda birkaç siyah saç teli dalgalanıyordu.

"Cadının dediğine katılıyorum," dedi Noah'a, yeşil gözleri parlayarak. "Matematikte berbat görünüyorsun."

Noah vampire bakakaldı, dikkati burnunun eğiminden siyah pelerininin altındaki abartılı yeşil ipeklere kaydı. Ben sııttım ve üç parmağımı ağzıma götürerek ayağa kalktım. "*Serang lan nauth*, hanımefendi. Evet, çok haklısınız."

Kan kırmızısı dudakları cevap olarak gülümsedi, bir dişi ışıktan parladı. "Genelde haklıyım. Siz Mademoiselle Searah mısınız?"

Defteri ellerimle düzelttim. "Benim."

Pelerininin elini uzatıp düz gümüş bir kutunun üstünde duran küçük bir parşömen çıkardı. "Bir beyefendi bunu size teslim etmemi istedi."

Elime vermek yerine, onu tezgahın üzerine koydu ve Noah'a döndü, başkalarının bir parça eti değerlendirir gibi onu değerlendirdi. O ağzı açık bakmaya devam etti ve ben elimi uzatıp avucumun içiyle ağzını kapattım. "Bir beyefendi mi? Onu gördün mü?"

"Mmm-hmm," diye mırıldandı, Noah'a düzgün kaşlarını kaldırarak, Noah ise kendini silkeledi.

"Bu adamı tanıyor musun?" diye ısrar ettim, kutuyu işaret ederek.

Tırnakları tezgaha vurarak dikkatini tekrar bana çevirdi. "Biliyor musun, ilk başta benden bu işi yapmamı istediğinde biraz kızmıştım. Ama şimdi" — Noah'a dönüp ona göz kırptı — "avantajlarını görmeye başladım."

Parşömen kutunun üstünden bana alaycı bir şekilde bakıyordu, siyah mühür obsidiyen kadar pürüzsüzdü. "O kim?"

Etrafımızda diğer vampirler rakip kan barınaklarına dalıyorlardı, ama önümdeki kadın, diğer kan içenlerin büyük ilgisini çekiyordu

kan içen arkadaşlarının dikkatini çekiyordu. Birkaç tanesi, tentelerin altına girip gözden kaybolmadan önce durup onu işaret etti. Ama o farkında değilmiş gibi görünüyordu, ya da umursamıyordu, sadece kutuyu biraz daha yaklaştırdı. "Notu oku, ne yazdığını görmek istiyorum."

Kararlı bir şekilde, öfkeyle parşömeni aldım ve mührü kırdım.

Kanda sırların olmadığı söylenir. Kanda başlangıç ve son vardır.

Ama bunu söyleyenler, senin gözlerini hiç görmemiş ya da kokunu hiç almamış olmalılar.

Kaşlarımı çatarak parşömeni kenara koydum, ama kadın onu kapıp okuduktan sonra küçük bir kıkırdama attı. Gümüş kutu, daha önce aldıklarımla benzerdi ve kapağını açtığımda, içinde benzer bir siyah saten vardı.

Ama ortada, dün gece gördüğüm gümüş kolye vardı, gözyaşı damlası şeklindeki yakut sanki bir sır paylaşır gibi bana göz kırpyordu.

"Merhametli tanrıça..." diye fısıldadım.

Noah, kutudan zinciri çıkararak taşı elimde tartarken kendine geldi. Beklediğimden daha ağırdı ve etrafında tuhaf bir tür sihir parıldıyordu, ancak bu sihir ne heybetli ne de tehditkârdı. Aksine, omuzlarımı saran bir battaniyenin sıcaklığı gibi, sadece rahatlatıcı bir his veriyordu.

"Bu beyefendi... gece hayatının bir parçası mı, hanımefendi?" diye sordu, sesinde nadiren duyduğum düşük bir tını vardı.

Kadın başını yana eğdi. "Belki."

"Bu çok fazla." Kolyeyi kutuya geri koyup ona uzattım. "Lütfen, arkadaşına teşekkürlerimi ilet ve bunu kabul edemeyeceğimi söyle."

Dudakları şaşkınlıkla açıldı, ama gülümsemesi daha da genişledi. "Oh, hayır, bunu yapamam. Ama isterseniz ona bir cevap iletmekten memnuniyet duyarım."

Cevap. Noah defterin arkasından bir parşömen parçası çıkarırken, ben de etrafa bakındım ve beyefendinin verdiği mürekkep hokkalarından birini buldum.

buldu.

"Kendini tutma," dedi kadın mırıldanarak. "Erkeklerin kıvranışını izlemeyi çok seviyorum."

Sayın Beyefendi,

Bu mektubun uygunsuz başlangıcı için özür dilerim, ancak bana adınızı vermediğiniz için size uygun şekilde hitap edemiyorum.

Bu güzel hediye için minnettarım, ancak vicdanım elvermediğinden kabul edemem. Bu çok fazla, özellikle de bir yabancı ya da en azından kimliğini açıklamayan biri tarafından gönderildiğini düşündüğüm için.

kimlik. Korkarım ki bu aşırılıklar için size ödeme yapamam ve karşılığında ne isteyebileceğinizden korkuyorum.

Benim zorluklarımı bildiğinizi açıkça belirttiniz ve sizden, bana bu tür hediyeler göndererek beni daha fazla küçük düşürmekten kaçınmanızı rica ediyorum.

hediyeler göndererek beni daha fazla küçük düşürmekten kaçınmanızı rica ediyorum. Arkadaşınız paketi almaya istekli görünmediğinden, size en iyi şekilde nasıl iade edebileceğimi lütfen bana bildiriniz.

Teşekkürler,

Mlle Lilith Searah

Kadın vampir kaşlarını çattı. "Oh, peki, bu hayal kırıcı ama gelecek için her zaman umut vardır."

Parşömeni rulo haline getirdim ve başparmağımı kenarına bastırdım, koruma büyüsunü açtığım yerden kalan az miktarda kanımla parşömeni mühürledim. Burun delikleri genişledi ve kedimsi bir gülümseme dudaklarını kıvrılttı.

"Daha iyi," dedi ve parşömeni elimden kaptı. "Seninle tanışmak bir zevkti, küçük cadı."

"Ben de, hanımefendi," diye cevap verdim, adını sormamanın daha iyi olacağını bilerek. Bir vampir kendi adını söylemezse, muhtemelen söylemeyecektir.

Hafifçe başını sallayarak Noah'a döndü. "Vyenur."

Sakalının köşesi seğirdi ve öne eğilerek büyük kolunu masaya dayadı. Onun onu incelediği gibi onu inceledi ve başını yana eğdiğinde, göz bebekleri büyüdü. Büyüsü havada süzüldü ve ben etkisini tam olarak hissedemesem de

etkisini hissedemedim, iksirin etkisiyle zayıflamış olsa da, onun hissedebildiği açıktı. Pembe dili dolgun alt dudağının üzerinde kaydı.

"*Asteya lan serang*," diye mırıldandı, parmaklarını ağzına bastırarak.

Bu, sıradan arkadaşlıklar arasında pek kullanılmayan, eski bir veda sözüydü. *Güzellik ve kan*, genellikle bir başkasına kanını veren kişiye söylenirdi. Kadın vampir birkaç kez şaşkın şaşkın gözlerini kırptı, elindeki parşömen buruşurken bir sonraki anda ortadan kayboldu.

Boğazımı temizledim. "Açıklamak ister misin?" Omuz silkti. "O bakabiliyorsa ben de bakabilirim."

Daha fazla soru soramadan, Adrienne parlak bir gülümsemeye kabine atladı ve yarınki Eamon balosundan bahsetmeye başladı.

Ama benim aklımda sadece gümüş kutudaki kolye ve kendimi bu karmaşanın içinde nasıl bulduğum vardı.

CEVABI SADECE birkaç saat sonra geldi.

Noah nihayet yatmaya gitmiş, alnıma bir öpücük kondurmuş ve Adrienne'e veda etmek için içeri girmişti. Henry, koyu mavi roquelaure ceketiyle ve vahşi bukleleriyle ortaya çıkana kadar gece sessiz geçmişti.

"Mademoiselle Searah, hayatımın ışığı, rüyalarımın tanrıçası," diye haykırdı, elimden birini tutup defalarca arkasına dudaklarını bastırdı. "Bu bir zevk ve bir ayrıcalık."

Gülerek elimi onun elinden çektim. "Seni tekrar görmek harika, benim lor..."

"Henry," diye düzeltti titreyerek. "Bu konuda ne hissettiğimi biliyorsun."

O, belki de tanıştığım en tuhaf vampirdi. Çoğu, mizah duygusunu uzun zaman önce yitirmiş, ciddi tiplerdi. Eamon, yüzyıllar boyunca yumuşaklığını biraz korumuştı, ama o da nadir biriydi.

Arkasında bir hareket dikkatimi çekti. Callum birkaç adım ötede bekliyordu, gümüş bastonu kolunun altına sıkıştırmış, siyah ve gördüğüm en koyu yeşil renklere oluşan zarif bir kıyafet giymişti. Bana bakmıyordu, elindeki gümüş cep saatine bakıyordu, zinciri kendisiyle kadife yeleği arasında sarkıyordu.

"Bu akşam sana nasıl yardımcı olabilirim, Henry?"

Dudaklarını büzdü ve göğüs cebinden bir parşömen çıkardı. "Sanırım ortak arkadaşımızın sana bir mesajı var."

Gözlerimi kırptım, dikkatim arkasında duran Callum'a kaydı, o da sabırsızlıkla parke taşlarının üzerinde ayağını vuruyordu. "Onu tanıyor musun?"

Henry omuz silkti, tezgaha yaslandı ve parmağının ucuyla açıkta kalan ahşap damarlarını izledi. "Belki."

Kısa bir an için, söz konusu vampirin yakınlarda olup olmadığını merak ettim. Ama tekrar baktığımda, Callum birkaç tezgâh ileride güzel Lycanlardan biriyle konuşuyordu, sarı saçları ensesindeki kurdeleden kayıyordu.

Yani, hayır, o değildi.

"Siz ve sizin gizemleriniz," diye mırıldandım, parşömeni alıp mührü kırdım.

Gülüşü, diğer her şeyi gibi gürültülüydü. "Ah, evet, Gabrielle bu akşam burada seninle ve Vyenur'la harika vakit geçirdiğini söyledi."

Parşömeni açmaya başladığımda midem düğümlendi.

*Mademoiselle Searah,
Sözler, sizin kendinizi bu şekilde görmenizin
bu hediyelerin merceğinden olsa bile. Ben varlıklı bir erkeğim, yıllar
boyunca yaptığın fedakarlıkların ne anlama geldiğini çoğu kişiden daha
iyi bilen bir erkeğim. Her ne kadar başlayamasa da
Hayat tecrübelerinizi anlıyorum (ve yılların bir bireye neler yapabileceği
konusunda ölümsüzlerin tipik konuşmalarını size esirgemeyeceğim)
şunu söylememe izin verin:*

Siz dünyayı hak ediyorsunuz, Mademoiselle Searah. Ben de size bunu verebilecek biriyim. Buna patronluk deyin, ne dersiniz deyin, ama bu şantaj ya da size karşı güç elde etme çabası ya da

hayal edebileceğiniz başka bir kötü niyetli taktik değildir.

Ne istediğimi bilmediğini söyledin—ben de sana ne istediğini söylemeni istiyorum. Sana bakmak istiyorum. Kendini değerli hissetmeni, sana gönderdiğim her hediyenin sana ne kadar değer verdiğimi gösterme şeklim olduğunu bilmeni istiyorum.

Ne kadar güçlü olduğunu sana söylememe gerek yok, bunu damarlarında dolaşan kanında hissedebilirsin. Ama ben burada sana ne kadar değerli olduğunu söylemek için varım.

değerli olduğunu söylemek için buradayım.

Söyle bana sevgilim, neye ihtiyacın var?

Bölüm 4

Etrafımdaki sesler böceklerin vızıltısı gibiydi, bu görüntü, ona eşlik eden ihtişamla daha da gerçekçi hale geliyordu.

Eamon'un balosuna katılanlar, kış rüzgârında uçuşan mücevherli böcekler, ince ipekler ve değerli taşlardı. Malikanesi, Oylen'in kenarında bataklıkların yakınında bulunuyordu ve coğrafi konumundan çok malikanenin sahibinden dolayı Covenant'ın ulaşamayacağı bir yerdeydi. Ancak mermer salonları ve yaldızlı sütunları ile görkemli malikanesi, o kadar çok mumla aydınlatılmıştı ki, ışık ve duman neredeyse gözlerimi acıtıyordu. Müzik balo salonundan dışarıya yayılıyordu, dörtlü bir köşeye yerleştirilmişti ve sesi o kadar güçlendiriyordu ki, sanki her köşedeymiş gibi geliyordu.

Bu tür durumlar için ayırdığım yıpranmış elbisenin üzerinden elimi geçirdim. Eamon beni neredeyse her ay davet ediyordu, ama ben bu daveti yılda sadece iki kez kabul ediyordum. Bu tür kutlamalar bir süre sonra çok fazla geliyordu ve nadiren geldiğimde eğlenebileceğimi fark ettim, ama çok sık değil. Ancak Adrienne, ceketine takılmış bir çiçek gibi, neredeyse her ay ona katılıyordu. O zaten malikanedeydi. Dışarıda beklersem, eninde sonunda beni bulacağını biliyordum.

Elbise annemindi ve birkaç yıl önce benim için tadil ettirmiştik, çünkü ben annemden biraz daha dolgun göğüslüydüm. Onun da bu baloya gelmek için evden çıktığı geceleri hâlâ hatırlıyorum

, karanlık kırmızı ipek kumaşın avuçlarımdan kayışını hatırlıyorum. Şimdi onu giymek boğazımı acıtıyordu, özellikle de aynaya baktığımda, sanki annem bana sessizce bakıyormuş gibi hissediyordum.

"İşte buradasın!" diye seslendi Adrienne, balo salonuna akan kalabalığın arasından geçerek.

Elbisesi, tahmin ettiğim gibi olağanüstüydü. Eamon son yolculuğuna çıkmadan önce bana bundan bahsetmişti. Safir rengi ipek, gözlerinin maviliğini yakalıyor ve şeftali rengi tenini daha da güzelleştiriyordu.

Etrafımızdaki vampirler onu merakla süzüyorlardı. Onun Eamon'un kolunda bir süs olduğunu biliyorlardı ve birkaçı onun Eamon'un kan kaynağı olduğunu tahmin ediyordu, ancak bu hiçbir zaman kamuoyuna açıklanmamıştı. Antlaşma'nın sınırlarında bile yaptığımız işi açıkça konuşamazdık. Ama yine de ev sahibine saygıdan ona geniş bir alan bıraktılar.

"Kolyeni takmışsın!" Heyecanı hissedilebilirdi ve bu heyecan, katılan insanlara süslü kadehlerde ikram edilen şarapla daha da artmıştı.

Göğüslerimin vadisini okşayan yakutu dokundum. Onu takmamak israf gibi gelmişti, özellikle de elbiseyle bu kadar uyumluyken. Cevap veremedim, kolumdan tutup beni Eamon'un kalabalığına bakarak durduğu kürsüye doğru itti.

Altın rengi teni ışıktaki parlıyordu, okra rengi gözleri Adrienne'e sabitlenmiş, dudaklarında yumuşak bir gülümseme vardı. Onun Adrienne'e ne kadar aşık olduğunu görebiliyor muydu, yoksa hala inkar mı ediyordu, merak ettim.

"Lilith." Gülümsedi ve kollarını açarak kürsüden bir adım atarak bize doğru geldi.

Üç parmağımı ağzıma götürerek ona küçük bir reverans yaptım. "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim, lordum."

Dudakları alnıma yumuşakça değdi, ardından başparmağıyla o noktaya bastırdı. Vampirler eski geleneklere bağlıydılar ve bu da onlardan farklı değildi — bu hareket, orada bulunan herkese benim onun evinin bir üyesi olarak kabul edildiğimi ve dolayısıyla onun koruması altında olduğumu gösteren bir işaretti.

"Tanışmanı istediğim birkaç arkadaşım var," diye başladı ve elini kürsünün diğer ucundaki bir grup erkeğe doğru uzattı.

Kalabalıkta bir gerginlik dalgası yayıldı, müzikle birlikte sohbetler de kesildi. Eamon kürsüde bir adım daha yukarı çıkarken, Adrienne ve ben döndük. İnsanlar kenarlara çekilerek, bu kadar ilgi çeken yeni gelenler için bir geçit oluşturdular.

Kapıda Callum duruyordu, iki yanında Henry ve Gabrielle vardı.

Gergin bir sessizlik oldu. Henry, açıkça hayretle bakan birkaç kişiye göz kırptı, Gabrielle ise avizeden sarkan kristallere dikkatini vermiş gibiydi. Callum ise sadece Eamon'a baktı ve kürsüye doğru ilk adımı attı. Kalabalık bir adım geri çekildi, bazıları eğildi veya reverans yaptı, bazıları ise açıkça düşmanca bakışlar attı. Ama Callum yaklaşırken kimse konuşmadı, Henry ve Gabrielle ise sadece yarım adım gerideydi.

"Lordlar ve Leydi Auguste," Eamon çenesini hafifçe eğerek sıcak bir şekilde selamladı. "Varlığınız beni onurlandırıyor."

Callum gülümsemedi, ama üç parmağını dudaklarına götürdü. "Geldiğimiz için yarattığımız heyecandan dolayı özür dilerim, amca."

Amca. Kaşlarımı çattım. Vampirler arasındaki aile ilişkileri en azından kafa karıştırıcıydı. Yeni vampirler genellikle yaratıcılarını ebeveyn, sonraki yeni vampirleri ise kardeş olarak adlandırırlardı, ancak eski zamanlarda bir vampir insan sevgilisini dönüştürmüştü durum farklıydı. Aralarında başka tür ilişkiler olması mantıklıydı, ama Callum'u kim yaratmış olabilirdi ki Eamon'a bu şekilde hitap ediyordu?

Yaşlı vampir, eğilip Callum'un alına benimkine yaptığı gibi dudaklarını değdirdiğinde gülümsemesi hiç bozulmadı, ardından başparmağıyla dokundu. "Özür dilemene gerek yok," diye mırıldandı.

Henry ve Gabrielle aynı muameleyi görmek için öne çıkarken Callum bir adım geri attı. Bakışları Adrienne'den bana kaydı, sonra boğazımdaki yakut taşla düştü. Gri gözleri taş gibi sertleşti ve çenesindeki kaslar gerildi. Bu kolyenin bir hediye olduğunu biliyor muydu, hatta onu kimin gönderdiğini biliyor muydu?

Ama yüzündeki diğer ifadeleri okuyabilmeden önce arkasını döndü ve Henry'ye fısıldayarak kalabalığın içine kayboldu. Henry ise bana

bana parlak bir gülümsemeyle döndü.

"Mademoiselle Searah! Bana ilk dansınızı yapma şerefini bahşetmelisiniz."

Cevap veremeden, Eamon dörtlüye müziğe devam etmeleri için işaret ederken, Henry beni kalabalığın içine çekti. Henry'nin eli belime kaydı ve beni kendine çekti. Kaşlarını oynattı. "Ortak arkadaşımız için bir cevabın var mı?"

Dün gece getirdiği notu yanıtlamamıştım, ama sözleri her nefes alışımda kafamın içinde yankılanmaya devam ediyordu. *Söyle bana sevgilim, neye ihtiyacın var?* Notu gördüğünde Henry, Gabrielle'in benden kapıp aldığı gibi değil, okumak için izin isteme nezaketini gösterdi. Ama Henry bir dakika boyunca güldü, sonra gözlerini sildi ve bana bir yanıt yazmam için yalvardı.

Hiçbir şeyim yoktu. Hâlâ ne diyeceğimi bilmiyordum. Bu yüzden, dansın başlangıcında beni yönlendirirken, üzerimizde duran bakışların farkında olarak başımı salladım.

"Neden sana bakıyorlar?" diye sordum.

Gülümsemesi imkansız bir şekilde genişledi. "Sana bakmadıklarını nereden biliyorsun?"

Ben gülerek, "Çünkü sadece girişimle bütün partiyi durduran ben değilim" dedim.

Henry mırıldandı, ustaca kolunun altından beni döndürüp geri çekti. Adrienne, Eamon'la birlikte bize yakın bir yerde dans ediyordu, her zamankinden daha yakındı, şaraptan yanakları pembeye dönmüştü. Kalabalığın içinde beyaz sarı saçlı birini gördüğümü sandım, ama bir saniye sonra ortadan kayboldu. "Yaratıcımız Mael Auguste."

Yüzüm bembeyaz oldu, bir sonraki adımda tökezledim, ama o beni kolayca yakaladı ve geçen bir çiftte gülümseyerek hatamı örtbas etti.

Mael Auguste, Eamon'dan bile daha yaşlı olan, Antlaşma'nın yedi liderinden biriydi. Kimse liderin tam yaşını bilmiyordu, sadece yazılı tarihten önceye kadar uzanan bir geçmişi olduğu biliniyordu. Bu adamı hiç görmemiştim, ama görünüşünün korkutucu olduğu söyleniyordu: kral kılığına girmiş gerçek bir canavar.

"Sen bizim dediğinde..." diye tereddüt ettim.

Gülümsemesi biraz soldu. "Kendimi, Callum'u ve Gabrielle'i kastediyorum. Yaklaşık sekiz yüz yıl önce, birbirimizden birkaç on yıl arayla yaratıldık. Önce Callum, sonra ben ve son olarak Gabrielle. Yaşça bize yakın bir ağabeyimiz var, Mateo, belki tanıyorsundur, ama bu gece rahatsızdı."

O beni bir kez daha geri çevirip kolunun altına daldığında kaşlarımı çattım. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

Onun kahkahası beni şaşırttı. "Çoğu kişi bilmez. Neden bununla başlamadığımı sanıyorsun?"

Bu vampir Mael Auguste'nin yeni yarattığıysa, bu onun tam anlamıyla Antlaşma'nın ana evinde yaşadığı ve her sabah onun rahminde dinlendikleri anlamına geliyordu. Ve ben her gün onların kararlarına karşı gelerek, şehrimizde yarattıkları reformun yüzüne tükürerek yaşıyordum.

Henry'nin şakacı tavrı ilk kez ortadan kayboldu. "Bizden korkacak bir şeyin yok, yemin ederim."

Boğazım yutkunarak tıkırdadı, ama onun sözlerine tamamen güvenemesem de başımı salladım. Hediyeleri, mektubu, kolyeyi tekrar düşündüm. "Henry... Bana hediyeler gönderen erkek kim?"

Gözleri bir saniye bile kıpırdamadı ve konuşmadı da.

"O... bana doğruyu söyle, tehlikede miyim?"

Bu soru Henry'yi tedirgin etmiş gibiydi, beni kendine çekerek dudakları kulağımın kabuğuna değene kadar yaklaştırdı. "Bu gece tek tehliken, bu odadaki erkeklerin yarısının sana aşık olması, Mademoiselle Searah."

Callum, omzunun üzerinden Henry'nin başının arkasını delici bir bakışla süzdü, çenesindeki kaslar gerildi. Acaba bu maceralarda Henry'ye sadece ailevi bir görevden dolayı mı eşlik ediyordu? Belki de yaratıcıları kadar bu dostluk ilişkisine karşı çıkıyordu.

Müzik bitti ve Henry selam vererek çekildi, ben reverans yaparken dudaklarını parmak eklemlerime değdirdi. Hemen başka bir erkek onun yerini aldı, Noah ile birlikte savaştan ama benim pek konuşmadığım bir Vyenur'du. Geniş bir gülümsemeye, koyu kahverengi tenine beyaz dişleri parlıyordu.

"Bir sonraki dansı benimle dans eder misiniz, Mademoiselle?" diye sordu, eğilerek selam verdi, örgülü saçları omzuna dökülüyordu.

Callum'un kaşlarındaki kırıışıklığı ve Henry ile yeniden bir araya geldiklerinde ona söylediğı sözleri fark etmemeye çalışarak kabul ettim. Ancak Vyenur bunu fark etmemiş gibi görünüyordu ve beni çok daha hızlı bir dansa yönlendirdi. Henry kadar zarif değildi, ama her hata yaptığımızda başını sallayarak gülüyordu. "Dans etmede pek iyi olmadığımı itiraf ediyorum."

Kolunu sıkarak ona gülümsedim. "Hepimiz gececi akrabalarımız kadar zarif olamayız."

Yanağında bir gamze belirdi. "Noah senden çok övgüyle bahsediyor."

"Ben de onun hakkında aynı şeyi düşünüyorum."

Vyenur beni kolunun altında beceriksizce döndürdü. "Siz ikiniz...?"

Bu sefer gülmek benim sıramdı. "Arkadaşız, hatta kardeş gibiyiz, isterseniz."

Gözleri boğazıma kaydı, yakutta takıldı, ama Callum'un aksine bakışları çok daha canlıydı, vampirin bakışlarından daha açgözlüydü. Ama dans çabuk bitti ve başka bir Vyenur selam vererek araya girdiğinde, birlikte geçirdiğimiz zamanın yasını tuttuğumu söyleyemezdim.

Bu böyle devam etti, anlamsız sohbetler tatmin edici olmayan sonlarla bitti ve yerlerini başkaları aldı. Dördüncü partnerimde ayaklarım ağrımaya başladı ve bahçelerden çıkışa gözüm takıldı.

"Lord Auguste'u tanıyor musunuz, Mademoiselle?" diye sordu şu anki partnerim.

O, birçok vampir erkeğı gibi uzundu ve dans etmek isteyen tek kişiydi, çünkü diğer partnerlerim Vyenurlar ya da insanlardı. Yanaklarında şaşırtıcı sayıda çil vardı - yaşlandıkça, ciltlerindeki lekeler genellikle düzelirdi. Bu erkek gibi oldukça genç olmadıkça, çilli ya da yara izli vampirlerle nadiren karşılaşmıştım.

"Daha yeni tanıştık," diye cevapladım, o bizi dansçıların dışına doğru yönlendirirken.

Sırtımdaki el gerildi ve beni biraz daha yaklaştırdı. "Sana kur yapmıyor mu?"

"Bana kur mu yapıyorsun?" diye gülerek sordum. Henry'nin nefes alan her şeyle flört edeceğini hissediyordum. "Böyle bir şey Antlaşma kurallarına aykırı, bunu biliyorsun."

Vampirler kasıtlı olarak ve genellikle Antlaşma liderleri veya onların çalışanları tarafından yaratılırdı. Yüzyıllar önce, kur yapmak vampirler ve insanlar arasında bir yaşam biçimi idi, ama artık öyle değildi.

"Sadece..." Boğazını temizledi. "Eğer böyle bir güzelliği kollarımda tutabilseydim, onu bırakmazdım."

Bir an donakaldım, sonra kendimi zorlayarak onun yönlendirdiği şekilde döndüm ve beni daha önce olduğundan çok daha fazla kendine çekti. Burun delikleri genişledi. Bu erkeğin yeni hayatına göre çok genç olduğunu fark ettim. Gençler, tam da bu nedenle, yaratıcılarının gözetimi olmadan karma toplantılara genellikle kabul edilmezlerdi. Elini benim elimde sıkıca tuttu, göğsünü benim göğsüme bastırdı.

"Efendim, kendinizi unutuyorsunuz," diye fısıldadım. "Anlaşma..."

"Bu tür şeylere göz yumuyor gibi görünüyor. Ne yaptığını biliyorum, Mademoiselle Searah. Kim olduğunu. Ücret karşılığında bu tür zevkler satan bir kan barının madamı." Bir sonraki nefes alıştı düzensizdi, kristal gibi tırnakları elbisemin kumaşına batıyordu. "Sadece bir an için, sadece bir tat için ödeme yapmaya hazırım."

Yanağımın içini ısırardım. "Efendim, canımı acıtırıyorsunuz."

Ve o, *bir kez* tatmış olsaydı beni öldürürdü.

Sanki bir fark yaratacakmış gibi, göğsümde çırpınan kalbimin sesini bastırmaya çalıştım, çünkü bu ses onun susuzluğunu körüklüyordu. Ama beni daha da sıkı tuttu ve döndüğümüzde, birkaç dakika önce özlemle beklediğim çıkış gözümün önüne geldi. Topuklarımı yere bastırdım, cildim acı çekse de bileğini kavradığı yerden çevirdim. Acı kollarımı sardı ve dişlerimin arasından bir inilti kaçtı.

O genç olabilir, ama benim damarlarımda dolaşan sihirli güçlerime rağmen benden daha güçlüydü. Derime şok dalgaları gönderdim — az miktardaki sihir gücümü anında tüketerek — ama benzer büyüklükteki bir insanı yere sermiş olsalar bile, onun gibi bir yaratığa hiçbir etkisi olmadı. Çılgınca etrafa bakındım,

fark edip etmediğini görmek için çılgınca etrafa baktım, ama herkes kendi partnerlerine veya arkadaşlarına dalmıştı. Adrienne ve Eamon ortalıkta yoktu.

Soluk bir el uzandı, uzun parmak uçları genç vampirin boğazını sardı, işaret parmağında gümüş bir yüzük parlıyordu.

Callum sanki dumandan çıkmış gibi göründü, genç erkeğin gözleri korkuyla büyüdü, yüzündeki kan arzusu kayboldu. Bize yaklaşarak ikimizin üzerinde yükseldi, dudakları kıvrılıp hırıldarken sivri ve parlak dişleri göründü.

Ve ben, onun düşük sesli gürültüsüyle, sadece dehşet ve hayret karışımı bir ifadeyle bakakaldım.

"Onu bırak."

Bölüm 5

Genç vampirin elleri bir anda benden uzaklaştı.

Geriye doğru sendeledim, bakışlarım Callum'un katil yüzüne sabitlenmişti. Hırıltısı o kadar alçaktı ki müziğin altında zar zor duyabiliyordum, ama yeni doğmuş vampirin geri çekilmesinden anladığım kadarıyla o duyabilmişti.

"Sence bu seni kurtaracak mı, evlat?" Callum boğazını sıkarken sert bir sesle konuştu.

"Ben... ben farkında değildim..." diye kekeledi çocuk, ama Callum'un elinin bir sonraki sıkışmasıyla nefesi kesildi ve korkmuş gözleri bana doğru kaydı, sonra tekrar uzaklaştı.

Sarışın vampir, yeni doğmuş vampir üzerinde yükselirken daha da büyümüş gibi görünüyordu. "Sana ait olmayan bir şeye dokundun."

O, sorumsuz bir yaratıcısı olan bir acemiden ibaretti. Çocuğun yüzünde korku açıkça görülüyordu ve omurgamdan yukarı doğru yayılan panik hissine rağmen kalbim sıkıştı. Efendisinin düşüncesizliği yüzünden ölmeyi hak ediyor muydu? Gençlerin gözetimsiz dolaşmalarına izin verilmemesinin bir nedeni vardı. Avlanmak onların doğasında vardı. Bunun bedelini ben ödeyecek olsam bile, bu acemiye bunu kıskanamazdım.

"Efendim..." diye başladım, ama sesim çok titriyordu. Callum ya duymadı ya da duymazdan geldi.

Hayatta kalma içgüdülerime aykırı olarak, bir adım daha yaklaştım. "O sadece bir çocuk."

Ama beni görmezden geldi, daha da sıkı sarıldı ve vampirlerin nefes almaya ihtiyacı olmadığını bilmeme rağmen, genç vampirin yüzü morarmaya başladı, bu da Callum'un sıkıca sarıldığını gösteriyordu. Vücudu bu kadar ölümcül bir tepki veriyorsa, burada olmak için çok gençti.

Elimi Callum'un dirseğine doladım; granit gibi sert ve hareket ettirilemezdi. Ama o hiçbir tepki vermedi, oysa bedenimin ısısının onun gibi ölümsüzler için yakıcı olduğunu biliyordum.

"Lord Auguste." Hareket etmediğinde kolunu daha sıkı tuttum.
"Callum."

Vampirlerin şaşırdıklarında yaptığı gibi, birdenbire dondu. Dudakları neredeyse fark edilmeyecek kadar hareket etti ve genç vampir, ellerini yalvarır gibi kaldırarak başını salladı. Callum onu iterek bıraktı ve çocuk yere düştü. Bir saniye sonra Henry ortaya çıktı; gözleri her zamanki neşesinden farklı bir ateşle parılıyordu ve genç vampiri ayağa kaldırdı.

"Andros'u bulalım. Görünüşe göre, yeni vampirlerine nasıl bakması gerektiğini hatırlatmak gerekiyor," diye mırıldandı Henry, çocuğu kalabalığın içine sürükleyerek.

Bir saniye sonra, elim Callum'un kolunda olduğunu hatırladım ve hemen çektim. O dönüp, çılgın gözlerle yüzümü aradı, gözleri boğazıma kaydı ve kolyede takıldı. Gözlerim, ağzım, kolyem ve tekrar gözlerim... Bu döngü üç kez daha tekrarlandı, sonra yavaşça bir adım geri çekildi, sonra bir adım daha.

"Lord Auguste..." diye fısıldadım, midem acı bir şekilde kıvrılıyordu.

Gitme, diye yalvarmak istedim.

Ulaşamayacağım bir mesafeye geldiğinde başını eğdi, üç parmağını dudaklarına bastırdı ve açık kapıdan gecenin karanlığına kayboldu.

"VE ÖYLECE GİTTİ Mİ?" Noah, elleri tezgahın üzerinde genişçe açılmış halde, kekeleydi.

Omuz silkdim, parmak uçlarımda yükselerek apliklere uzanıp onları yaktım. Dün gece kullandığım büyüden dolayı birkaç deneme yapmam gerekti, ama sonunda fitil tutuştu ve ben de topuklarımın üzerine oturdum.

"Seni güvenli olması için Eamon veya Rehal'a teslim etmedi mi?"

Rehal'ın, dans ettiğim ilk Vyener olduğunu öğrendim. Tabureye oturdum ve defteri kendime doğru çektim. "Kimseye teslim edilmeme gerek yoktu, Noah. Kısa süre sonra oradan ayrıldım."

Hayal kırıklığıyla elini yüzüne götürdü. "O vampir senin kokunu aldı. Onu serbest bırakırlarsa..."

"Bırakmadık," diye bir ses arkasında patladı.

Noah'ın gözleri komik bir şekilde büyüdü ve topuklarını döndürerek birkaç adım ötede duran Callum ve Henry'yi gördü. Callum'un yüzünde taş gibi bir ifade vardı, Henry'nin mavi gözleri ise Noah'ı baştan aşağı süzdü ve ağzının köşesinde o anlamlı gülümseme belirdi.

"Merhaba," diye mırıldandı Henry, en yakın arkadaşımın yanına yaklaşarak.

Noah'ın boynundaki bir kas seğirdi, sonra çenesini eğdi. "Efendim."

"Oh, o bundan hoşlanmaz," diye araya girdim.

Henry bana göz kırptıktan sonra Noah'a elini uzattı. "Henry Auguste."

"Noah Iyer." Noah tereddütle elini tuttu, ama tamamen çekilemeden Henry diğer eliyle onun elini kapattı ve başparmağıyla avucunu okşadı.

Arkalarında Callum, başımın üzerinde asılı olan tenteye bakarak parmak uçlarında küçük bir parşömeni çeviriyordu.

"Lordum?" diye mırıldandım. "İyi misiniz?"

O gri gözler bana doğru kaydı ve küçük bir adım attı. "Evet."

Ben başımı salladım ve o, Henry ile Noah yanımda bir irade savaşına girerken, kendisiyle tezgah arasındaki mesafeyi kapattı. Callum bana mektubu uzattı, dikkati koyu gri elbisemin manşetlerine ve bileğimdeki morluklara kaydı. Büyüm tamamen geri geldiğinde, bunlar bir saat kadar içinde kaybolacaktı. Sanki bu izler onun onuruna bir hakaretmiş gibi, kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirdi.

Sabahın erken saatlerinde, odada yankılanan sesini tekrar tekrar dinleyerek uykuya dalmıştım. Gözlerindeki vahşi bakışı hatırlıyorum, o bakış, çoğu zaman gördüğüm soğukkanlı kontrolünden çok farklıydı. O, yeni doğmuş vampiri yok etmenin eşiğindeydi, çünkü o, benden kan içmek istiyordu ve ben reddetmiştim.

Belki de genç vampirin, yaşam kaynağından kan içmeyi yasaklayan yaratıcısının emirlerine karşı gelmesi fikri onu rahatsız etmişti. Ama yine de, onun sözlerini hatırlayınca kalbim hızla çarpmıştı.

Onu bırak.

Şu anda sesi, dün geceki yırtıcı hayvanın bir kopyasıymışçasına, o hırıltıya çok benziyordu. O erkek tamamen başka bir insandı, yeni yetme gibi bana yalvarsa reddeder miydim, emin olamadığım biri.

Boynumdaki o dişler, belimi saran uzun parmaklı eller, beni kendine çeken, ay ışığında parıldayan yüzüğün parmağına takılı...

"Ya sen?" diye sordu, beni hayallerimden uyandırarak. Bakışları bileğimde sabit kalmıştı ve ben kendimi silkeledim, parşömenin mührünü kırdım. "Sen... sen iyi misin?"

Yavaşça, parşömeni açmadan indirdim. "Oldukça iyiyim, teşekkürler." Derin bir nefes alıp, onun gözlerine bakmak için eğildim. "Sana teşekkürler."

Boğazı titredi ve onu bu kadar rahatsız eden şeyin ne olduğunu merak ettim. Gümüş uçlu bastonundaki eli kasıldı, bu hareket omuzlarına kadar yayıldı. "Daha önce fark edemediğim için üzgünüm."

Ona küçük bir gülümsemeyle, parşömene geri döndüm ve onu açtım. "En önemli anda geldin. Önemli olan budur."

Cevap vermedi, ama ben ince parşömen üzerinde akan güzel el yazısını okurken, onun sıcak bakışları tekrar yüzüme döndü.

*Mademoiselle Searah,
Önceki mektubuma cevap vermediğiniz için, samimiyetimin sizi
istemeden kırmış olabileceğini düşünmekten başka çarem yok.
Bu kesinlikle benim niyetim değildi ve en içten özürlerimi kabul etmenizi
rica ediyorum.*

Kaşlarımı çattım. Kırılmış mıydım? Şaşırmıştım, evet. Tedirgin
miydım, kesinlikle. Ama hayır... kırılmamıştım, en azından gerçekten
kırılmamıştım.

*Ancak, kendimi çok inatçı olduğum için
daha fazla direnmek zorunda kaldım. Dün gece bir hayaldi ve
boynunda, belki aptalca da olsa, umut ateşinin göğsümde*

*Beni bu ıstıraptan kurtar sevgilim, sana yalvarıyorum.
Saygılarımla,
Sana sonsuza kadar sadık hizmetkarın*

Demek Eamon'un balosuna katılmıştı. Gördüğüm düzinelerce
vampiri gözden geçirdim ama hiçbirine karar veremedim.

"Ortak arkadaşımıza bir cevabın var mı?" Callum, notu üç kez
okuduktan sonra sordu.

O, mesajı okumamış olduğu belli olan, tam bir rahatlık örneğiydi.
Onun gizemli patron olabileceğine dair kalan son şüphelerim de yok oldu.
Callum, haberci olduğu için sinirlenmiş gibi görünüyordu.

Parşömeni yeniden sardım ve saklamak için defterimin içine koydum,
sonra yeni bir parşömen çıkardım. Elimdeki tüy kalem çoktan
kullanılamaz hale gelmişti, ucu yuvarlaklaşmış ve körelmişti. Bana neye
ihtiyacım olduğunu sormuştu ve gerçek cevabım *senin kim olduğunu
bilmek* olsa da, sorarsam bir sonuca varamayacağımı hissediyordum. Ve
kafamın arkasında beni ihtiyatlı olmaya, onu reddedip meseleyi bir kez ve
sonsuzuna kadar halletmeye çağıran küçük ses
—yine de tekrar tekrar aynı ricada bulunmaya devam ettim.

Umutun alevi.

Bu , bir sıcaklık ben duymamıştımduymamıştım
hissetmemiştim hisset olduk bir bir ama yine de
hissetmek için çaresizce çabalıyordu.

Tanrım,

Eğer çok zahmet olmazsa, daha fazla tüy kalemi ihtiyacım var.

Mlle Searah

Bölüm 6

Lilith

Ertesi akşam, Adrienne'in salonuna bir anlığına girdiğimde tezgahımın üzerinde güzel bir kutu belirdi.

Temanın gereği olarak, paket gümüş rengine ve beklediğimden daha büyüktü, ancak içinde parşömen yerine, aynı siyah mühürle üstüne yapıştırılmış katlanmış bir parşömen parçası vardı. Mektubu açtım ve gizemli *patronumun* kimliği hakkında ipucu verebilecek herhangi bir amblem olup olmadığını görmek için mührü inceledim, ancak hiçbir şey bulamadım.

*Mademoiselle Searah,
Cesaretim için beni affet. Ya da affetme.
Sizden gelirse cezayı sevebilirim.
Saygılarımla,
Sizin sadık hizmetkarınız*

Notu okuduktan sonra kısalığına kaşlarımı çattım, hatta parşömeni ters çevirip arkasında bir şey yazıp yazmadığını kontrol ettim. Ama başka bir şey yoktu. Rüzgârın uçurmaması için defterimin içine koyduktan sonra, güzel kutuyu açtım.

Tüy kalemler olağanüstüydü. Üç siyah tüy, bir sıra halinde dizilmişti ve uzun süre körelmeyecek gümüş uçları vardı. Ama kaşlarımı çatmamın sebebi, tüylerin üzerinde durdukları şeydi.

Tüylar gibi siyah olan şalı, kenarlarında muhteşem siyah dikişlerle kutunun içine mükemmel bir şekilde katlanmıştı. Işığı yakaladığında, dikişlerin üzerinde parıldayan yılanlar kıvrılıyordu. Tezgahın altındaki tutucuya tüyleri yerleştirirken acele etmedim, sonra şalı çıkardım ve kalın kumaşı ellerimde tarttım.

Kolyenin aksine, bu eşya bilinmeyen bir sihirle uğuldamıyordu. Ama sıcaaktı ve yüzüme yaklaştırdığımda, baharat ve taze elma kokusu geliyordu. Belki de dükkânın kokusuydu, ama ben öyle düşünmedim. Bu, anlayamadığım nedenlerle bana hediyeler yağdıran erkeğin kokusu olmalıydı.

Bana cevap verebileceğim bir yol sunmamıştı ve *ortak arkadaşlarımızdan* herhangi birini görecek miyim bilmediğim için cevap yazmaya zahmet etmedim. Ancak şalı omuzlarıma attım. Giydiğim elbise en sıcak elbiselerimden biriydi, ama yine de yetersiz kalıyordu, özellikle de pelerinim çok eskimiş olduğu için.

"Ben gidiyorum," diye mırıldandı Adrienne, perdenin arkasından başını uzatarak.

Çenemi göğsüme indirerek i geçirdim. Saat daha gece yarısıydı, ama Eamon dün Adrienne'i evinde düzenleyeceği bir etkinlik için ayırıp ayırmayacağımı sormuştu. Gecelerimiz gittikçe daha yavaş geçmeye başlamıştı, bu yüzden kabul etmiştim, özellikle de ziyaretine geldiğinde olduğu gibi onun zamanı için ödeme yapmayı teklif ettiğinde.

"Sana ne verirse, sakla," dedim, dünden beri aralıklı olarak sürdürdüğümüz tartışmaya devam ederek.

Gözleri parladı ve pelerinini boğazına daha sıkı bağladı. "İstemiyorum. Hepsini alabilirsin."

Derin bir nefes alarak, bir türlü atlatamadığım kemiklerimi ağrıtan yorgunlukla mücadele etmeye çalıştım. "Onun pazara bile gelmediği halde, ben bunların hiçbirini almam doğru gelmiyor."

Dudaklarının köşeleri aşağı doğru kıvrıldı. Bu tartışmayı ilk kez yapmıyorduk. Her seferinde buna karşı çıktım, hatta bir ay boyunca birbirimizin eşyalarının içinde para cüzdanını saklayıp durduk, ta ki o sonunda pes edene kadar.

"Kabul etmezsen, *oyistaları* eteğine yapıştırmanın bir yolunu bulurum," diye tehdit etti.

Bu fikri tartıyormuş gibi başımı ileri geri salladım. "Kulağa eğlenceli geliyor."

Adrienne sinirlenerek ellerini havaya kaldırdı. "Sen imkansızsın."

"Ve geç kalacaksın," diye karşılık verdim, eteğimin bel kısmında tuttuğum çatlak saati kontrol ederek.

Dudaklarından yine derin bir iç çekiş kaçtı, sonra eğilip başımın üstüne bir öpücük kondurdu. Ama geri çekilirken durakladı ve elini şalın üzerinde gezdirdi. "Bu ne?"

Omuz silktilim. "Gizemli patronum bana tüy kalemlerden fazlasını vermeye karar verdi."

"Merhametli tanrıça!" diye bağırdı, kollarını bana dolayarak sıkıca sarıldı. "Senin adına çok mutluyum Lils. Bunu hak eden biri varsa, o da sensin."

"*Bunun* ne olduğunu bile bilmiyorum," diye mırıldandım, ona sarılmadan önce geriye yaslanıp saçlarını düzelttim.

 enemin altındaki parma ıma dokundu. "Bu, acımasızlıktan başka bir şey olmayan bir dünyada küçük bir nezaket göstergesi."

Başka bir şey söylemeden kalabalığın içine daldı ve yaklaşan Eamon'a doğru ko tu. Onların birbirlerini selamlama şeklini, Adrienne'in yapmacık ve resmi reveransını ya da Eamon'un sadece kanından daha fazlasını isteyen ifadesini izlemedim.

Bunun yerine, defteri kapattım ve bir kalem ve yeni bir par   men ka ıdı çıkardım.

Efendim

Beni  ımartıyorsunuz. Dikkatli olmazsanız, bu tür zevklere alı abilirim diye korkuyorum

bu tür zevklere alı abilirim, tabii ki böyle bir şeyi asla itiraf etmem.

Benim e ilimim, gelecekte ne olacağına dair korkularıma rağmen, size ceza vermek değil, varlı ınıza derin bir minnettarlık duymaktır.

Arkadaşım buna "küçük bir nezaket" dedi ve umarım

bu doğru olur.

Her ne olursa olsun, size teşekkür ederim.

Mlle Searah

Parşömeni rulo haline getirip kanımla mühürledim, eteğimin cebine koydum ve geri kalan eşyalarımı topladım.

Diğer kan bağışçımız Liam, öğleden sonra hasta olduğunu haber vermişti. Sunacak hiçbir şeyim yoksa tezgahı açık tutmanın bir anlamı yoktu. Bu yüzden kınından gümüş hançeri çıkardım, koruma çizgisini aştım ve avucumun içinden hançerin ucunu geçirerek tezgahı gece için kapattım.

Yeterince yorgundum, daire boşken dinlenmek için bu fırsatı değerlendirmeliydim. Liam ile takas ettiğim ve okumak için sabırsızlandığım birkaç kitap vardı. Ama küçük evimize tek başıma dönme düşüncesi midemi ağrıtabilecek kadar rahatsız ediyordu. Bunun yerine, birlikte büyüdüğüm satıcılara selam vererek yürüdüm ve kapıdan dışarı taşan vampir kuyruklarıyla dolu kalabalık kan barlarını görmezden geldim. Sonunda, yeni pazarın bulunduğu Rachay Nehri'ne doğru yolumu buldum. Pazarda, ağız sulandıran kızarmış et ve hamur işleri tezgahları vardı. Su, yarım ay ışığında parıltıyordu, ışık zincirleri ve alevlerle karışarak dünyaya sıcak bir parıltı veriyordu.

Souzterain'in bir zamanlar böyle bir yer olduğunu düşünmek göğsümü sıkıştırıyordu: Nehrin kenarında, şehrimize hayat veren, yemek pişirme ateşlerinin ve parfümlerin kokularının baş döndürücü bir karışım oluşturduğu, ışıltılı altın rengi bir pazar. Ancak Covenant, canlı kaynaklardan içmeyi yasakladığında, Souzterain satıcılarına baskınlar düzenledi. Birkaç hafta içinde çoğu işletme kapatıldı ve birçok kişi öldürüldü. Büyük büyükanmem bir kahindi ve ailem en kötüsünden kurtulmuş, nehirten sadece birkaç adım uzaklıkta, sihirle genişletilmiş ve çoğu tehlikeden korunan bir sokakta diğerleriyle birlikte dükkan açmıştı. O zamanlar Covenant ya bunun farkında değildi ya da başka nedenlerle hayatta kalmasına izin vermişti — büyük olasılıkla daha sonra sızmak için. Ama bunun arka sokaklardaki karaborsaya mahkum edilmediği zamanlar nasıl olduğunu merak etmeden edemedim.

Kurutulmuş çiçeklerden yapılmış çelenklerin altından geçerek, onlara küçük bir koruma büyüğü yapan cadiya başımı salladım.

"Mademoiselle Searah?"

Callum birkaç adım geride duruyordu, her zamanki koyu kadife giysisi içinde, elinde gümüş uçlu bastonu tutuyordu.

"Lord Auguste," diye mırıldandım, parmaklarımı dudaklarıma bastırıp, onun konumuna yakışır bir reverans yaptım, artık onun yaratıcısının kim olduğunu biliyordum.

Ayağa kalkmadan, o önümde belirdi, ellerini ellerimin etrafına dolayarak beni ayağa kaldırdı. "Lütfen, ben böyle bir onura layık değilim."

Hemen beni bıraktı ve birkaç adım geri çekildi, elini saçlarına geçirip yüzüne düşen saç tellerini gevşetti. Ben de başımı sallayarak şalı kendime daha sıkı sardım. O hareketimi fark edince gözleri kısıldı.

"Oh, bu bir hediyeydi." Boğazımı temizledim. "Ortak arkadaşımızdan."

O, sanki onu rahatsız etmiş gibi kumaşa bakarak mırıldandı. Şakakındaki bir kas seğirdi.

Hatırladım ve elim eteğime gitti. "Aslında, bunu ona teslim etmenizi rica edebilir miyim?"

Callum mektuba uzun bir süre baktı. Mektubu alıp yeleğinin iç cebine koyarken çenesindeki bir kas seğirdi. Gri gözleri yüzümde bir oraya bir buraya kayarken aramızdaki sessizlik uzadı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum, çünkü garip bir durum beni yiyip bitiriyordu.

Gözlerini kırptıktan sonra arkasına doğru bir hareket yaptı. "Burada... benim tercih ettiğim çok özel bir kan karışımına sahip bir sahibi var."

"Ah," diye cevap verebildim sadece.

Sentetik kan, bir asır önce Covenant ve onlara hizmet eden bir avuç sadık insan cadı tarafından icat edilmişti. Yıllar içinde farklı satıcılara bunu üretmek için simya verilmiş ve onlara şarap gibi farklı karışımlar üretme fırsatı tanınmıştı. Ancak böyle bir lisans için başvuru yapmak gerekiyordu ve hiç kimseyi şaşırtmayacak şekilde, daha önce kan barı sahibi olanlara bu onur asla verilmemişti.

Ona bir kez daha reverans yaptım, ama bu seferki o kadar derin değildi. "Peki, sizi alıkoymayayım, lordum."

Bir iç çekerek arkanı döndüm, ama sesi beni durdurdu. "Dükkanın bu gece açık değil mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak durakladım. Bir adım öne çıkmıştı ve sanki bana uzanmak istermiş gibi kolunu yanına indirdiğini fark ettim.

"Hayır, gece için kapattım ve ben..." Sözümü yarım bıraktım.

Callum bir adım daha yaklaştı, kaşlarının arasında hafif bir kırıksıklık belirdi. "Peki ya sen...?"

Boğazımı temizledim ve bakışlarımı etrafımızdaki tezgahlara yönelttim. Kurutulmuş çiçekler, parıldayan kan şişeleri, onun mükemmel yüzünden çok benim hayranlığımı çekiyordu. "Ve yalnız kalmak istemedim."

Parmak uçlarım bilinçsizce boğazımdaki yakutu dokundu, zincir üzerinde ileri geri sürükledi. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, dürüstlüğümlle onu kırmış mıyım diye merak ettim.

"Bu duyguyu çok iyi anlıyorum," diye cevapladı sonunda, o kadar sessizce ki onu duymak için kulak kabartmam gerekti.

Başımı sallayarak, onun dikkatini şalın üzerine çektiği gibi kolyeye de çektiğinde kolyeyi düşürdüm. Ama bana sürekli bir şeyler gönderen beyefendiyi tanıyıp tanımadığını sormak istemedim, çünkü aramızda gelişmekte olan zayıf anlaşmayı bozabileceğinden korktum. Bir kez olsun, onun bana baktığı gibi ben de ona bakmakla yetindim.

Callum Auguste'nin yaratıldığında güzelliği nedeniyle seçildiğini varsaymak hiç de zor değildi. Kanın konağında yarattığı mükemmellik olmasa bile, dönüşümünden önceki halinin izlerini onda görebiliyordum. Onca yüzyıl geçmesine rağmen dudaklarının kıvrımlarında bir yumuşaklık kalmıştı ve alnında, dönüştürüldüğünde çok derin olması gereken soluk gümüş rengi bir yara izi vardı. Ya da dönüşümünden sonra oluşmuştu. Ancak bir vampiri yaralayabilecek tek şey venefica zehriydi.

Yine, Amayah ve Deimos'u düşünmeden edemedim. Hepimizin taptığı tanrıça için kalbim acıyordu, ancak hiç kimse vampirler kadar ateşli bir şekilde tapmıyordu. Karşımda, bakabileceğim ama asla dokunamayacağım, kendime asla izin veremeyeceğim bir yaratık vardı. Onun kollarında bir an için her şeyi neden feda ettiğini anlayabiliyordum.

Ama ben bir tanrıça değildim ve sunabileceğim tek şey hayatım ve büyümdü. Bu yeterli gelmiyordu.

Belki de uygun olandan daha uzun süre birbirimize baktık, sonra omuzları biraz gevşedi. "Sana eşlik etmeme izin verir misin?"

Dişlerimi alt dudağıma sürterek, her kelimeyi söylemeden önce tarttım. "Teklifiniz için minnettarım, lordum, ama eve gitmeden önce biraz daha dolaşmak istediğim için zamanınızı boşa harcamak istemem."

Her zamanki gibi hızlıca selam verip ortadan kaybolmak yerine, ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. O küçük gülümseme, kalbimi burktu.

"Evet... Evet, biliyorum," diye cevapladı.

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Beni eve değil, pazara kadar eşlik etmeyi teklif etmişti. Küçük bir onay sesi çıkarmış olabilirim, ama yine de başımı salladım.

Callum, benim gittiğim yöne doğru elini uzattı. "Önden buyurun."

Bölüm 7

Bir süre sessizce yürüdük, ama Callum benim dolaşmamdan sabırsızlanmıyor gibiydi, güzel taş sunak kaseleri satan bir tezgahın önünde durduğumda bile. Malları satan satıcı, benim neslimde artık bulunmayan güçlü bir sihre sahipti; onun etrafındaki havada bu sihrin uğultusunu hissedebiliyordum. Ben parmağımı kaselerin üzerinde gezdirirken, onun bakışları hüzünlüydü.

"Kimin için?" yaşlı adam boğuk bir sesle sordu.

Kederin akışını durdurmak için çenemi ileri geri salladım. "Annem için."

Adam uzun bir süre kaseye baktı ve havada bir sihir parıltısı belirdi. "O bunu beğenirdi."

Burnumun köprüsü yandı ve başımı salladım. "Sanırım o da beğenirdi."

Ne kadar güzel olursa olsun ve annem ne kadar beğenirse beğensin, bu kaseyi almamın benim için imkansız olduğunu bilerek iç geçirdim. Adam bana hüzünlü bir gülümsemeyle bir nezaket daha gösterdi. "Başka bir gün, kızım."

Annemin ruhunun ona ne söylediğini merak ettim.

Bir kez daha parke taşlı yollara çıktık, Callum ilk başladığımızda olduğundan biraz daha yakındı. "Ne kadar oldu?"

Şalım omuzlarıma daha sıkı sardım. "On bir ay ve yedi gün."

Adrienne ve Noah ile paylaştığım dairenin içindeki sunak, nehre bakan tek büyük penceremizin altına kurulmuştu. Kaybettiğimiz tüm sevdiklerimiz için adaklarla doluydu. Annemin vefatının üzerinden, ona sunakta bir kase koymam gereken kadar uzun bir süre geçmişti, ama yine de böyle kesin bir veda jestini düşünmeye dayanamıyordum.

Callum onaylayan küçük bir ses çıkardı. "Risqeu lan Serang'ı ondan mı miras aldın?"

Omuzlarım gerildi. "Evet, oydu."

Yürüyüş bastonunun ucu taşlara çarptı ve kalabalığın arasından geçerken onun yüzünü değil, bastonun hareketini izledim. Gerginlik ensem arkasına kaydı ve şakaklarımın üzerine kıvrıldı.

"Ve o da senin büyükannen miydi?" diye netleştirdi. "Evet," diye dikkatlice cevapladım.

Onun pelerinin dokunuşu beni titretti ve kalbime değen sıcak mücevheri dokunma isteğine direndim.

"Neden?"

Kaşlarımı çatarak, kurutulmuş narenciye ile süslenmiş alçak bir tentenin altına saklandım. "Sorunuzu anlamadım, efendim."

O durdu ve ben bunu fark etmek için bir an zaman harcadım. Kaşlarının arasındaki çizgi geri geldi ve gümüş rengi yara izini gerdi. Etrafımızda insanlar bir tezgahtan diğerine koşuşturuyor, bazıları arkadaşlarına veya refakatçilerine sesleniyordu, ama sanki biz bir fırtınanın gözündeymişiz gibi, o hiç aldırış etmiyordu. "Bu kadar rekabet varken neden açık tutuyorsun? Souzterain'e son girdiğimde, müşterilerle dolu iki ayrı kan barı saydım, ve seninki..."

Yanaklarım kızardı. Düşüncesini tamamlamasına gerek yoktu. Ona baktım, gerginlik yüzüme yayıldı ve sağ gözümün arkasında bir ağrı hissettim. Ama ben konuşmayınca, bir adım daha yaklaştı, gri gözleri benimkileri aradı. "Kendinizi paralıyorsunuz, peki ne için? Görev bilincine çok aşınayım, Mademoiselle Searah, ama anlayamıyorum..."

"Bu görev değil," diye sözünü kestim.

Çenesi *birden* kapandı, sonraki sözleri sanki taştan çıkıyormuş gibi zorla çıktı. "Anlamaya çalışıyorum."

Kaşlarım yukarı kalktı. "Peki bu anlama ihtiyacı nereden geliyor, lordum?"

"Bana öyle deme," diye hırıltılı bir sesle konuştu.

Kalbim gözlerimin arkasında atıyordu, alnımda ağrı yayılıyordu. "Yaratıcının reddettiği insanların nasıl yaşadığına dair garip bir merak mı duyuyorsun? Yoksa yaratıcının kendisi için mi böyle şeyler soruyorsun?"

Elini uzattı ve parmakları boğazımı sıktı. Bir nefeslik sürede hiç olmadığı kadar yaklaştı, soğuk avucunu gerginleştirerek üzerimde dikildi. Ama bu sıkışma cezalandırıcı değildi, sadece varlığının baskısıydı. Yanaklarımdaki sıcaklık aşağıya kaydı, omurgamdan aşağı kıvrılarak karnıma yerleşti.

"Yaratıcımla olan ilişkimin en temel unsurunu bile anlamıyorsun," diye homurdandı. "Ve hayal edebileceğinden çok daha fazla yanlış anlıyorsun."

İçgüdüsel olarak başımı eğdim, boynumu teslimiyetle uzattım, ama parmakları çenemi yerinde tutmak için yükseldi. Acıyı bekledim ama gelmedi. Gözleri yakınlıklarından dolayı gümüş rengine döndü, sanki içinden aydınlatılmış gibi, bir tutam saç alnındaki yara izini gizlemek için düştü. Onu geri itmek, parmaklarımdan arasında dokusunu öğrenmek için garip bir dürtü hissettim.

"Beni dünyaya getiren canavara hiçbir mazeret göstermiyorum," diye devam etti. "Ama son sekiz yüz yılı onun baskısı altında geçirmedim ki, sen de benim onun kadar canavarca olduğumu düşünesin."

Sıcaklık karnımda birikmiş olduğu kadar çabuk, onun acısının ağırlığı altında soğudu. Ağzının kenarlarında, gözlerinin köşelerinde biriken pembe renkli damlalar bunu açıkça gösteriyordu. Ama çenemi tutan başparmağı gevşedi ve cildime en ufak bir dokunuşla yetindi.

"Bu beni onlara bağlayan tek şey," dedim. Yine o yumuşak kırışıklık belirdi. "Ne?"

"Risqeu lan Serang... Onu sakladım çünkü beni aileme bağlayan tek şey o. Her gece büyükannem

büyüsüyle selamlar, annem defterinde bana ders verir ve nesiller boyu benim şu anda sahip olduğum taburede otururlar. O olmadan ben bir hiçim."

Callum fark edilmeyecek şekilde başını salladı, ama ben yine de bunu fark ettim, çünkü bastonunu kolunun altına sıkıştırdı. "İşte burada yanılıyorsunuz, Mademoiselle Searah."

Dudaklarımı yaladım ve gözleri hareketimi takip etmek için aşağı indiğinde donakaldım. "Yanlış mı?"

"Risqeu lan Serang seni onlara bağlayan tek şey değil. Evet, bir şey ama tek şey değil. Onlar asla senden kaybolmayacaklar çünkü burada yaşıyorlar" — iki parmağını göğsüme, yakutun hemen üstüne bastırdı ve kalbimin güm güm atışını hissedip hissetmediğini merak ettim — "ve burada." İki parmağı alnımın ortasına bastırdı. "Onlar damarlarında akan kanın, ruhundaki sihir ve kederin... çünkü hissettiğini biliyorum... onlar için taşıdığın sevgiyi hatırlatıyor, asla vazgeçemeyeceğin sevgiyi. Ve kalbin atmayı bırakana kadar bu sevgiyi taşıyacaksın... belki de daha uzun süre."

Söylediği her kelimeyle, taştan yapılmış yüzünün ön cephesi çatladı ve gözlerinin köşelerinde kan birikti. Ve ben de, onun serbest eliyle yanağımdan akan gözyaşını silmek için elini kaldırdığında, yüzümde de benzer bir ifade olduğunu fark ettim.

Sanki bir rüyadan uyanmış gibi, gözleri büyüdü ve elleri benden uzaklaştı. Birdenbire dikleşti ve çenesini eğerek bir adım geri attı. "Lütfen en içten özürlerimi kabul edin, Mademoiselle Searah, düşüncesizce davrandım."

Ama tek düşünebildiğim, onun dokunuşunu kaybetmenin acısıydı, bu acı diğer acılarla karışarak beni tamamen mahvetti. Bir adım daha geri çekildi ve ben ona uzanma dürtüsüyle mücadele ettim.

"Lilith," dedim boğuk bir sesle. "Bana Lilith de."

Ağzının köşesi seğirdi, ama bu artık neşe ya da eğlence izlenimi vermiyordu. Aksine, gözlerimin köşelerinde gözyaşlarının daha da sıcak yanmasına neden oldu. Derin bir nefes aldı ve eğildi. "Bunu yapmamam en iyisi."

Nedenini sormama gerek yoktu. Yaratıcısının elinden kaçtığını iddia etmesine rağmen, hala onun pençesindeydi.

Bir insanla, özellikle de değişime seçilmemiş biriyle, hatta daha da kötüsü Souzterain'da çalışan biriyle bu kadar samimi olmak akıllıca olmazdı.

Yine de sözleri sanki damarlarımdan asit akıyormuş gibi yakıyordu. Boğazıma yükselen öfkeyi yuttum ve onu ilk gördüğümde yaptığım gibi reverans yaptım. "Elbette, lütfen beni affedin."

O da yanıyor gibi görünüyordu. Ağzını açtı, sonra kapattı, boğazından yumuşak bir tıklama sesi geldi. Serbest elini genişçe açtı, sonra yumruk yaptı, o gece Eamon'da gördüğüm gümüş yüzük ışığı yansıtıyordu.

Aniden tüm yorgunluğum üzerime çöktü ve ağırlığı altında ezildim.  parmağımı dudaklarıma bastırıp tekrar ayağa kalktım. Gözlerimi acıtacak kadar parlaklaşan güzelliğinin ışığında burada bir dakika daha dayanabileceğimi sanmıyordum. Bu yüzden veda etmek için bir şeyler mırıldandım ve topuklarımı döndürerek ilk kez ortadan kaybolan kişi olabildim.

Ama kalabalık beni yutmadan önce onun sesini duyduğuma yemin edebilirim, o kadar kederliydim ki ona dönüp baktım, ama onun durduğu yer boşalmıştı.

"Beni affet, Lilith."

Bölüm 8

Callum ve ben nehir kenarındaki pazarda yürüyüş yaptığımızdan bu yana üç gece geçmişti ve bu süre içinde onun coveninden kimse gelmemişti. Daha da sinir bozucu olanı, zihnimin bu kadar sık dolaşmasını istemediğim patronumdan gizemli bir şekilde hiçbir mektup gelmemişti. O ve Callum, zihnimde hakimiyet için savaştılar, ta ki ikisi garip bir şekilde birleşene kadar. Callum'un gözlerinde kanlı gözyaşları, ellerinde aldığım hediyelerle uzanmış, etrafımızda baharat ve elma kokusu dolaşıyordu. Ama pazarda geçirdiğimiz gece bana onun kokusunu hiç hissettirmemişti. Etrafımızda dolaşan kokular o kadar yoğundu ki, Oylan şehrimizle her zaman ilişkilendirdiğim kokulardan başka bir şey ayırt edemiyordum. Callum olduğunu ummak için hiçbir nedenim yoktu.

Elbette, Mael Auguste'un acemi vampirlerinin yakınında olmamak daha güvenliydi, ama garip bir şekilde, Henry'nin onların bana zarar vermeyeceklerine dair sözlerine inanmıştım. Ve elbette, Callum'un yaratıcısının kontrolünden kaçmaktan bahsederken gözlerinde parlayan ateş vardı.

Ama hiçbir sosyal beceriksizlik Henry'yi uzak tutamazdı, bunu bilmeliydim. Kimsenin gelmeyeceğini kabullendiğim anda, geniş bir gülümseme ve zıplayan buklelerle ortaya çıktı. "Mademoiselle Searah, tanrıçam, ışığım, ilham perim," diye bağırdı, tezgâhımdan hâlâ yüz adım uzaktayken, kollarını açarak.

Hemen arkasında iri yarı bir vampir, iyi niyetle gözlerini devirerek onu takip ediyordu. Kalın siyah saçları kafatasına yakın bir şekilde örülmüş, uçları gümüş rengi ve yakışıklı yüzünden geriye doğru toplanmıştı. Bana komplo kurar gibi gülümsediğinde daha da güzelleşiyordu. Annem onu hiç tanıtmamış olsa da, bu erkeği daha önce birçok kez görmüştüm.

"Onu iş yerinizden henüz kovmamış olmanıza şaşırdım, Mademoiselle," diye seslendi, roquelaure'ının kenarını geriye çevirerek altındaki ince yeşil ipeği ortaya çıkardı.

"Korkarım ki, yeterince güçlü koruma büyüğü yapmam çok zor olacak," diye benzer bir gülümsemeyle cevap verdim.

Nefesim kesildi. Birkaç adım arkamda Callum vardı, yüzü sertleşmiş, gözleri donmuştu. Adrenalin damarlarımdan akıyordu ve yanaklarıma yayılan sıcaklıkla mücadele etmeye çalıştım.

Ama Henry bilgece başını salladı, uzanıp ellerimden birini tutup, şükürler olsun ki dikkatimi dağıttı. "Ben çok inatçı ve ilgiye muhtaç *biriyim*." Dudakları parmak eklemlerime değdi, sonra dikleşti ve göğüs cebinden küçük bir parşömen çıkardı. "Senin için, benim abartılı şarkı kuşum."

Gülümsemeyi bastırarak ve kalbimin atışını duymamalarını umarak, korsemim içinden gümüş bıçağımı çıkarıp mührü kırdım.

Sevgili Mademoiselle Searah,

Sana hediyeler yağdırılmaya alışman fikri çok hoşuma gitti. arkadaşının "küçük nezaket gösterileri" hakkındaki yorumuna gelince...

İtiraf etmeliyim ki, ilk kez biri beni küçük olarak tanımlayan ilk kişi olduğunu itiraf etmeliyim. Belki de "büyük iyilikler" demek daha doğru olur. "Muazzam" ya da hatta "zihin değiştirici" de kabul edebilirim.

Ancak iyiliğimin büyüklüğü ne olursa olsun, gerçek olan budur. Tek istediğim sizin mutluluğunuz ve memnuniyetinizdir, Mademoiselle. Bir gün senin ışığında güneşlenmeye layık olabileceğimi umut etsem de. Güneşi en son gördüğümünden bu yana neredeyse bin yıl geçti, ama senin yüzünü gördüğüm anda, onun parlaklığını artık özlemediğimi fark ettim.

*Neye ihtiyacın var, sevgilim? Başka nasıl yükünü hafifletebilirim ve o
ışığın parlamasına yardımcı olabilirim?*

*Saygılarımla,
Sana daima sadık hizmetkarın*

Okurken dudaklarımdan küçük bir kıkırdama kaçtı ve onu bastırmak için parmak eklemlerimi ağzıma bastırdım. Yine de okudukça, beklemediğim bir acı kalbime yayıldı. Belki de onun mizahı ya da içten konuşma tarzıydı, ama sayfaların her birine onun özlemini *hissedebildiğimi* sandım. Özlem ve başka bir şey, iyilik için gerçek bir arzu gibi.

Bu acı beni daha da karıştırdı ve bu oyunun bir an önce bitmesini istedim. Elbette kendini gösterecekti, değil mi? Böylesine nazik ve cömert bir erkeğin benim zamanımı harcamaya değmeyeceğini düşünemiyordum.

Henry, ben başımı kaldırdığımda beni izliyordu, yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı. Parmak eklemlerini çenemin altına dokundurdu. "Belki de ortak arkadaşımız için bir cevap?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım ve defterimin içinden bir parça parşömen çıkardım. Cevap yazmak hiç de uzun sürmedi.

Efendim

Mektubunuz beni hem çok mutlu etti hem de kalbimi kırdı.

Lütfen bana kim olduğunuzu ve neden bu garip şekilde iletişim kurduğumuzu söyleyin. Bana neye ihtiyacım olduğunu sordunuz, işte cevabı: Kimi düşündüğümü, kime minnettar olduğumu bilmeliyim. Ve en önemlisi, senden tehlikede miyim? Çünkü bu birkaç mektup bile olsa, öyle olduğundan korkuyorum. Senin de dediğin gibi, her mektubunda göğsümden umut ateşi yakıyor ve son birkaç gecedir tek kelime bile almadığım için

garip bir şekilde yoksun kaldım. Minnettarlığımı göstermek için ne yapabilirim?

*Saygılarımla,
Mlle Lilith Searah*

Mürekkebi kurutmak için üfledim, sonra onu bir parşömene sardım ve kanımla mühürledim. Henry'ye verdiğimde, parşömen üzerindeki kan mührünü görünce gözleri parladı. "Onu çıldırtacaksın."

"Biraz deliliğe ihtiyacı var." Arkasında duran iri vampir kıkırdadı.

Henry yana doğru adım attı ve adama işaret etti. "Ah, evet. Sana en büyük ağabeyim Mateo Auguste'yi tanıtayım."

Onu düzgün bir şekilde selamlayabilmek için tabureden kayarak indim ve üç parmağımı dudaklarıma götürdüm. "Memnun oldum, Lord Auguste."

Mateo da Henry gibi teatral bir titreme yaptı, beni ayağa kaldırdı ve elime eğilerek avucumun arkasına dudaklarını değdirdi. "Lord Auguste bizim yaratıcımızdır, Mademoiselle, Mateo bana gayet uygun."

Bir an durdum, dikkatim bir anlığına Callum'a kaydı, sonra tekrar kardeşine döndü.

"Lilith bana da yakışıyor, Mateo," diye dikkatlice cevap verdim. "Ve bu senin için de geçerli, Henry."

Mateo benim adımı eski dostlarımız gibi tekrarladığında, sarışın vampirin yaydığı gerginliği hissetmek için onu görmeme gerek yoktu, ya da yumruğunu sıktığında gümüş bastonunun çıkardığı sesi duymama gerek yoktu.

Mateo beni tabureme geri götürürken, koyu kahverengi yanakları parıltıyor gibiydi. Ancak gözlerinin köşelerinde bir hüznün vardı, sanki ezici bir kederi uzaklaştırmak için çok uğraşıyormuş gibi. "Şimdi bu hayranlığın nereden başladığını anlıyorum."

Yakındaki iki vampir durup arkadaşına bakakaldı, gözleri üç ölümsüz arasında gidip geliyordu. Onların ilgisi beni rahatsız etti, ama ben bir şey söylemeden önce, iki erkek boyun eğerek selam verdi.

"Lord Auguste," diye selamladı ilk erkek. "Hepinizi burada görmek bir onur."

Henry ve Mateo erkeklere cevap vermek için döndüler, ama Callum'un dikkati hala bendeydi. Onun ifadesini anlayamıyordum, sanki ulaşılamaz bir duygu buz katmanlarının altında gömülüydü. İstemedi, elinin boğazımda olduğu, başparmağının çenemi okşadığı anı aklıma geldi. Onun sadece hatırası bile...

Dokunmak, ağrıyı dindirmek için uyluklarımı birbirine bastırıncaya kadar karnımda ateş gibi yanıyordu.

"Eğer saygın bir mekan arıyorsanız, lordlarım, biz memnuniyetle..."

"Şehrin en saygın kan barınağına bakıyorsunuz," diye bağırdı Callum, sözleri tanıdık olmayan erkeği keserken gözleri benimkilerle buluşmuştu. "Başka bir yeri tercih etmek, konumunuza yakışan zevkten yoksun olduğunuzu kabul etmek demektir."

Konuşan erkek kaskatı kesildi. Bal sarısı saçları bile donmuş gibiydi.

Mateo eğlenerek dudaklarını büzdü ve gözümün ucuyla bana göz kırptı. Ama kardeşi nihayet erkeklere dönünce, onun ifadesindeki buzlu bakışlar ses tonuna da yansımışken, gözlerimi ondan ayıramadım.

"Şimdi özür dilemen gereken an."

Erkek hızlıca gözlerini kırptı ve boğazını temizledi. "Özür dilerim, efendim..."

"Bana değil," diye hırladı Callum, bastonunu kaldırıp beni işaret etti. "Ona."

Mateo elini ağzına götürdü, Henry ise o kadar geniş bir gülümsemeyle sırttı ki, ateşin ışığında iki dişi de parladı. Ben ise, çoğu müşterimize gösterdiğim alıştırılmış gülümsemenin arkasına şaşkınlığımı saklamaya çalıştım.

Erkek boğazını temizledi, yanaklarındaki damarlar koyulaştı. İki erkek de başlarını eğip parmak uçlarını dudaklarına dokundu. "Özür dilerim, Mademoiselle."

Ben başımı salladım. "Teşekkür ederim, lordlarım, çok nazıksınız. Lütfen bilin ki, ikiniz de buraya her zaman hoş geldiniz."

İkinci erkek, benim sözlerim üzerine rahatladı. "Erkek bağışçınızı birkaç kez gördüm ve o çok yakışıklı, Mademoiselle."

Başımı sallayarak perdeyi işaret ettim. "Monsieur Baldé olağanüstü bir verici, lordum, ve kart oyunlarında çok yetenekli."

Bir adım öne çıktı ve geçerken Callum'a dikkatle baktı. Erkek, Auguste kardeşlerden biraz daha kısaydı, ama omuzları genişti ve bu dönemde birkaç yüzyıl önceki kadar moda olmasa da

birkaç yüzyıl öncesine göre bu dönemde pek moda değildi. "Monsieur Baldé şu anda müsait mi, Mademoiselle?"

Şaşkınlığımı gizlemek için defterimi açtım, ama bakacak bir şey yoktu. Liam'ın bugün gelecek müşterisi yoktu, öksürüğü geçmişti ve salonunda kitap okuyordu. "Evet," diye cevapladım, kenara gereksiz bir not yazıp defteri kapattım.

Adam sakalını düzeltir gibi elini sakalının üzerinde gezdirdi, yeşil gözleri heyecandan parıldıyordu. Cebinden çingiraklı bir kese çıkardı ve tezgahın üzerine koydu. Ama Liam'ın ücretini saymaya başladığımda, elini kaldırıp salladı ve arkasına, Callum'a hızlıca bir bakış attı. "Oh, hayır, Mademoiselle, lütfen para üstü almayın."

Kaşlarımı çatarak iki yüz *oyista* saydım ve çantayı ona geri verdim. "Biz bir kan yuvasıyız, lordum, hayır kurumu değil. Ama biraz şımartılmaya ihtiyacı olan biri varsa, o da Monsieur Baldé'dir."

Göz kırparak perdeyi geri çektim, avucumda parıldayan sihir Liam'ın rahat salonunu ortaya çıkardı. Başını kaldırdı, dolgun dudaklarının köşesinde küçük bir gülümseme belirdi ve kitabına bir işaret koyarken kısa kesilmiş saçlarını eliyle düzeltti.

"Lordum." Akıcı bir hareketle ayağa kalktı ve üç parmağını dolgun dudaklarına bastırdı, sonra da memleketi Flourisant'ta yaptıkları gibi parmaklarını alnına götürdü. "*Serang lan nauth.*"

Erkeğin arkasında perdeyi indirdim ve arkamı döndüğümde diğeri gitmişti. Ama Mateo ve Henry kıkırdıyorlardı, ilki Callum'un omzuna dokunmak için elini uzattı.

"Onun parasını almalıydın," diye Henry benimle dalga geçti.

Kafamı salladım. "Acıma istemiyorum, özellikle de onlardan."

"Bilemiyorum," dedi Mateo gülümseyerek. "Onun parası, arkadaşının varlığını katlanmamızı telafi ederdi."

Onların neşesi bulaşıcıydı. Yine, bu ikisi ve Gabrielle'in Mael Auguste gibi bir yaratıcıyla nasıl bu kadar eğlenceli olabildiklerini hayal edemiyordum. Callum tek başına aralarında bir istisnaydı. Davetsizce, gizemli patronun mektubundaki eğlenceli tavır aklımdan geçti ve iç geçirmek istedim. Callum'un her zaman ciddi olduğu için böyle şeyler yazdığını hayal edemiyordum.

"Keşke size daha fazlasını sunabilseydim beyler," diye mırıldandım, defterin kenarıyla oynayarak. "Ama korkarım Adrienne başka bir müşteriye özel hizmet veriyor ve gördüğünüz gibi Monsieur Baldé rahatsız."

Henry bana dönerek yüzümden boğazıma doğru bakışlarını kaydırıldı. "Siz kendiniz bir verici değil misiniz?"

Ama cevabım Callum'un dişlerinin arasından çıkan düşük bir homurtuyla kesildi. Henry'nin yüzündeki her zamanki sırıtış daha da genişledi. Ellerini ovuşturdu ve tezgaha yaslanarak derin bir nefes aldı.

"Senin en tatlı şarap olduğunu hayal ediyorum, Lilith. Böyle bir mahsulü kilitli tutman çok yazık." O, parmağını ısınmış cildime dokundurduğunda yanaklarım kızardı. "Bunu senin için değerli hale getirebiliriz, biliyorum."

Bu bir alaydı, sesinden anlaşılıyordu. Bu teklifte ciddi değildi, ama bunu kimin yararına yaptığını anlayamıyordum. Yine de başımı salladım, gülümsememi saklamak için dudağımı ısırdım.

Henry abartılı bir şekilde nefes aldı. "Kokuyu alıyor musun kardeşim?" Mateo başını salladı. "Harika."

"Yeter," diye bağırdı Callum.

Gri gözleri gümüş gibi parlıyordu, burun delikleri genişlemişti, ama bakışları kardeşlerine sabitlenmemişti. Hayır, delici bakışları beni olduğum yere çivilemişti ve bastonunun gümüş sapı ayaklarının dibinde parçalara ayrılmıştı. Ağzım açık kalmıştı, kendimi tutamıyordum, o titrek eliyle saçlarını okşayıp boğazını temizlerken bile.

"Bu hafta ikinci bastonun," diye mırıldandı Henry.

"Halka açık bir yerde bu kadar cesur açıklamalar yaparak, Mademoiselle Searah dahil hepimizi küçük düşürüyorsun."

Henry alaycı bir şekilde dudaklarını büküp elimi tutup elime dudaklarını değdirdi. "Seni kırdıysam özür dilerim, Lilith."

"*Mademoiselle Searah*," diye düzeltti Callum.

Kardeşi dikleşti, eğlenerek kaşlarını kaldırdı ve Callum'a dönerek elimi tutmaya devam etti. "Bana ilk adını söyleme nezaketini gösterdi, kardeşim. Sana söylememesi benim suçum değil."

Boynumun arkasında bir sıcaklık hissederek irkildim. Ama Callum'un tepkisini görmek istemediğim için Mateo'ya baktığımda, o çok anlayışlı görünüyordu. Üzüntüyle başını salladı ve Henry'nin elinden elimi çekip aynı şeyi yaptı. Callum'a döndü ve dudaklarının hareket ettiğini gördüm, ama hızlı ve alçak sesle konuşulduğu için sözlerini duyamadım.

Ama Callum tokatlanmış gibi görünüyordu, ifadesindeki her duygu donmuş gibiydi, ta ki tekrar Deimos heykelini düşünene kadar. Kardeşleri bir saniye içinde ortadan kayboldular ve bizi önceki gece olduğu gibi, fırtınanın gözü gibi birbirimize bakarken bıraktılar.

"Bu geceki nezaketiniz için teşekkür ederim, Lord Auguste."

Bu unvandan açıkça rahatsız olduğu belliydi, ama sert bir şekilde başını salladı. "İyi akşamlar, Mademoiselle."

Ve gecenin karanlığında kayboldu.

Bölüm 9

Lilith

SEVGİLİ MADEMOISELLE SEARAH,

Son yazışmamızda bana birçok önemli soru sorduğunu biliyorum son mektubunda bana birçok önemli soru sorduğunu biliyorum ve elimden gelen en iyi şekilde cevaplayacağıma söz veriyorum. Ancak veda kısmında takıldım. Mektubu "Senin" diye imzalamışsın ve göğsümdeki umut ateşi alevlendi.

Parlak Oylen'in kendisi alev almamış olmasına şaşırdım.

Sen benim misin, sevgilim? Çünkü biliyorum ki, benim çaresizce istediğim şekilde bunu kastetmiş olamazsın. Senin için ben sadece parşömen içindeki bir yabancıyım. Ama benim için?

Benim için sen Amayah'sın. Gece kadar güzel, şafak kadar güçlü ve her zamanki gibi ulaşılmaz. Yine de sana ulaşmaya çalışıyorum, sahip olamayacağımı ve asla hak edemeyeceğimi bildiğim şeye ulaşmaya çalışıyorum.

Sana hiçbir şeyi reddedemeyeceğimi fark ettim ve şu anda gelip ayaklarına kapanamayacağım için, bu paketin içindeki en iyi şeyi sana sunuyorum.

Benden tehlikede olup olmadığını soruyorsun. Ama aslında, senden tehlikede olan benim. Her geçen gece, bu mesafe ve bu maskaralıktan dolayı huzursuzluğum artıyor. Her gece, ışığının sıcaklığı içinde durmak için çaresizce can atıyorum. Sadece bir tatmak için, bu benim yıkımım anlamına gelse bile.

Bana o tadı tattırır mısın? Kendini benim ziyafetim için bir sunak gibi serer misin? En dindar insanlar gibi dizlerimin üzerine çökerim

*ve seni bir ayin gibi yiyip bitirirdim. Sanırım sen benim tek
kurtuluşumsun, sevgilim.
Kurtulmama izin verir misin?*

İmza yerine sadece bir damla kan vardı, onun söylediği gibi bir adak. Mektup güneş batmadan önce dairemize ulaşmıştı, eğitim üniforması giymiş güzel bir Vyenur çocuğu getirmişti. Ona küçük paketi teslim etmesi için para veren beyefendi vampiri hakkında hiçbir şey söylememişti, sadece emri sabahın erken saatlerinde aldığını söylemişti.

Bu da, Callum'un ortadan kaybolur kaybolmaz mektubumu *ortak arkadaşımıza* teslim ettiği anlamına geliyordu.

Elim titreyerek, dairemizin kapısında durup mektubu defalarca okudum. Sanki o tek damla kanla sayfaya arzusunu aktarmış gibi, onun arzusunu hissedebiliyordum. Belki de öyle yapmıştı. Çünkü parşömeni dudaklarıma götürüp kokladığımda, yine baharat ve elma kokusunu aldım. Koku, hayalet parmak uçları gibi cildimde kayarak, köprücük kemiklerimden göğüslerimin kıvrımlarına doğru indi.

Titrek dizlerle Adrienne'in yatak odasına doğru yürüdüm. Yavaşça yatağıma uzandım, kutu kucağımda dururken mektubu okudum.

"Ne oldu?" diye mırıldandı uyuklu bir sesle, okuduğu mektubu katlayarak.

Tek kelime etmeden notu ona uzattım. Oda o kadar küçüktü ki yataklarımızın uçları neredeyse birbirine değiyordu. Saçlarını yüzünden çekerek gözlerinin altındaki morlukları daha da belirgin hale getirdi. Sersemlemiş halimle, kan dolaşımını yenilemek için daha fazla *serangunah* iksiri gerekeceğini fark ettim. Eamon dün gece çok fazla almış olmalıydı.

Bana parşömeni geri vermeden önce şaşkınlık dolu bir ses çıkardı. "Onun çaresizliği... somut."

Başımı salladım, kendimi bir kez daha okumaktan alıkoyamadım, parşömene sızan kanın üzerinde parmak uçlarımı gezdirdim. Sanki odada bizimle birlikteymiş gibi, bir hayalet gibi görünmezdi.

"Lilith?" Adrienne seslendi, sanki daha önce adımı söylemiş ve ben cevap vermemişim gibi.

"Hm?"

Altın rengi kaşlarını çatarak kucağımdaki paketi işaret etti. "Sana ne göndermiş, canım?"

Oh. Hediye. Onun sözleri benim için yeterli bir hediyeydi. Ama mektubu katlayıp bir kenara koydum.

Kutu avucumun büyüklüğündeydi, diğerleri gibi gümüşü renkteydi. Kapağını açtım ve nefesim kesildi. İpek kumaşın içine yerleştirilmiş, her zamanki mektuplarını mühürlemek için kullandığı siyah mumla kapatılmış bir kristal şişe vardı.

"Merhametli tanrıça," diye fısıldadım.

Adrienne yumuşak bir küfür etti, daha iyi görebilmek için dizlerinin üzerine çökünce yatağının eski yayları gıcırdadı. "Bu..."

"Onun kanı," diye onun yerine cümleyi tamamladım.

Yüzyıllar önce, vampirler seçtikleri kişiye bir şişe kanlarını verirlerdi. Bu kan içildiğinde, içilen kan miktarına ve ölümsüzün gücüne bağlı olarak birkaç gün veya hafta süren geçici bir bağ oluşurdu. Bu bağ hakkında pek bir şey bilmiyordum — vampirlerin mesafeye bakılmaksızın seçtikleri kişiyi bulmalarını sağladığını okumuştum. Ancak birkaç belirsiz fikir dışında, içtiğimde bunun beni nasıl etkileyeceğinden emin değildim. Ayrıca, Antlaşma'nın yeni yasaları nedeniyle, bu tür konuşmalar vampirler arasında tabu idi. İstesem bile soramazdım.

Uzun süre şişeye baktık, sonunda kutuyu kucağıma indirdim ve kapağını kapattım. "Bunu yapamam."

"Ne? Neden yapamıyorsun?!" Elleri omuzlarımı kavradı ve beni salladı.

Dudaklarımdan bir çığlık kaçtı. "Çünkü onun kanını içersem ne olacağını bilmiyoruz, Adrienne! Ve bu ölümsüzün kim olduğunu kim bilir? Ona bana, bedenime sınırsız erişim hakkı vermek ister miyim?"

Bu konuyu tartışırken bile karnımda bir sıcaklık hissettim. Bu adamı tanımiyordum ve onun kanını içmek aptallıktan da öte bir şey olurdu. Bildiğim kadarıyla bu, ayrıntılı bir plan ve onun baştan çıkarıcı sözleri, yalnız kalbimi tuzağa düşürmek için bir tuzaktı.

Adrienne o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, sonunda ona dönüp baktım. Yatağında diz çökmüş, kucağında birbirine dolanmış ellerine bakıyordu, geceliği bir omzundan kaymıştı.

"Ne oldu?"

Omuzları derin bir nefesle hareket etti. "Eğer içersen... onun hissettiklerini hissedeceksin. Kalp atışlarını. Arzularını. Özlemlerini. Ve o da seninkileri hissedecek."

"Ah, Adrienne." Ellerini ellerimle kapattım.

O başını salladı ve berrak bakışlarını bana çevirdi. "Ben yapmadım, Lilith... ama o birçok kez teklif etti. O kadar çok ki, bir daha teklif etmeyeceğinden korkuyorum."

Dizlerimiz birbirine değene kadar yaklaştım, aramızda sadece ince yatak çerçevesi vardı. "Bunu bilemezsin, Addie."

Kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirdi, aramızdaki mesafede hüznü hissedilebiliyordu. "Yakında benden bıkacak, biliyorum." Ben cevap veremeden saçlarını geri attı ve zoraki bir gülümseme attı. "Ama bu benim derdim, senin değil. İçersen, onun hissettiklerini hissedeceksin."

Gözlerinde uzak bir bakış belirdi, sonra kendini silkeledi ve ellerimi sıktı, yatağından kalktı ve küçük gardırobumuza doğru yürüdü.

"O benim duygularımı etkileyecek mi?" diye sordum, onu zorlamamaya karar vererek.

Ağzının köşesinde küçük bir gülümseme belirdi. "Duygularını etkilemez, hayır."

"Peki ya diğer şeyler?"

Yanaklarında soluk bir kızarıklık belirirken gülümsemesi daha da genişledi. "Evet, sanırım öyle."

Tanrıça. O giyinirken, saçlarını boynundan çekip, bahsettiğimiz ölümsüzün ona hediye ettiği altın bir toka ile tuttururken, ben sadece ona hayran hayran bakabiliyordum. Yanıma geldi, bana sırtını dönerek. Sessizce korsesinin bağcıklarını bağladım, ipleri eteğinin altına soktum ve alnımı omurgasına dayadım.

"Eamon seni değiştirmek istese, ona izin verir miydin?"

Adrienne sertleşti, elleri kumaşa bastırđı. "Sanmıyorum."

"Neden? Eğer tekrar teklif ederse kanını iecekse, bu fikre açık olduğun anlamına gelmez mi?"

Gölerek, çenesini eğip boynunu eğdi. "Ölümsüzlük korkunç bir ihtimal gibi görünüyor. Eamon, akranları arasında nadir biridir."

Bu doğruydı. Benzer yaştaki ölümsüzler arasında, sadece o nezaketini ve sıcaklığını korumuştu. Çoğu, çok önceden ağözlölüklerine ve zalimliklerine yenik düşmüştü. Vampirlerle yıllarca birlikte yaşadıktan sonra, benzer bir tereddüt hissettim. Onlar cömert oldukları kadar soğuk, nazik oldukları kadar duygusuz olabiliyorlardı. Ama bu, tüm canlılar için geçerli değil miydi?

Adrienne'den dalgalar halinde gerginlik yayılıyordu ve ben i geçirdim. "Benim yerimde olsaydın ne yapardın?"

O dönerek, annemin her zaman yaptığı gibi başımın arkasına nazıkçe dokundu. "Bilmiyorum, çünkü bana böyle bir bağ sunan ölümsüzü tanımamanın nasıl bir şey olacağını hayal edemiyorum. Sana sadece şunu söyleyebilirim, eğer Eamon tekrar teklif ederse... sanırım ierdim." Eğilerek alnıma bir öpücük kondurdu. "All Souls'a gitmeden önce birkaç içim var. Dükkada görüşürüz, tamam mı?"

Sersemlemiş bir halde, kucağımdaki kutunun kenarını parmağımla izleyerek başımı salladım. Dairemizin kapısı kapandığında, ince şilteimin altına uzanıp onun gönderdiği mektupların geri kalanını çıkardım, sanki satır aralarında bir cevap bulabileceksem gibi.

*Başkalarının iyiliği için kendini defalarca feda ettiğini gördüm,
Lilith Searah. Peki sana kim bakıyor?*

*Kanında sırların olmadığı söylenir. Kanında başlangıç
ve son vardır.*

*En son güneşi gördüğümde bu yana neredeyse bin yıl geçti, ama
senin yüzünü gördüğüm anda, artık güneşin parlaklığını
özlemediğimi fark ettim.*

Kurtulmama izin verir misin?

Sanki bir rüyadaymışçasına kutunun kapağını kaldırdım ve yere düşmesine izin verdim. Şişe avucumda serindi, süslü kristalinden dolayı ağırdı. Mühürü kırdığımda, havada bir sihir uğultusu duyuldu ve boynumdaki yakuttan yayılan aynı imzayla birleşti.

Taşı kanıyla ıslatmıştı, ben öyle hissetmişim, sanki onu yanımda taşıyormuşum gibi.

Şişenin kenarını dudaklarıma bastırdım ve tereddüt ettim. Güneş batıyordu, yere uzun gölgeler düşüyordu. Yaşlı ya da güçlü olup gece çökmeden uyanacak durumda değilse, birkaç dakika içinde uyanacaktı. İçersem, bunu anlayacaktı; beni bulabilecekti. Bu kadar aptal olabilir miydim?

Kalbim boş bir acı ile doldu, katran gibi keder damarlarımda çamur haline geldi. Tüm Ruhlar Bayramı şafak vakti başlayacaktı. Pazar kapalı olacak ve aileler bir araya gelip ölenlerini anacak ve kutlayacaktı. Adrienne, dış illerdeki ailesinin yanına gidecekti. Noah da Vyener arkadaşlarının yanına.

Ben yalnız kalacaktım.

Yoğun bakır kokusu burnuma geldi. Ama başka bir şey daha vardı, elmanın ekşi tadı ve baharatın yoğun kokusu gibi. Bir kez daha derin bir nefes aldım ve onun kokusunun beni sarmasına izin verdim.

Ve şişeyi bir dikişte içtim.

Bölüm 10

Sıcaklık.

Şimdiye kadar tattığım en güçlü şaraptan bile daha güçlüydü, damarlarımdan hızla akıyordu.

Parlak elektrik akımları omurgamdan yukarı doğru sıçradı.

Gittikçe yaklaşan bir atın ritmik dörtlüye koşusu gibi, ölümsüz bir kalp atışı göğsümde yerleşti. Dışarıda bir şaşkınlık dalgası vardı, bu dalga yavaş yavaş bir tür neşeye dönüştü. Neşe, kemiklerimi ağrıtan bir özleme dönüştü, boğazımı sıkıştırdı ve gözlerimin köşelerini yakmaya başladı.

Özlemin altında, onun kim olduğu için duyduğu nefretin içinde dönen, benim neredeyse anlayamadığım bir yalnızlık vardı. Bu duygular uzak, neredeyse ulaşılamazdı, sanki benden sakladığı gibi kendisinden de saklıyordu. Onu göremesem de hissedebiliyordum. Sadece bir vampirin gösterebileceği bir zarafetle tabuttan kalktığını hissedebiliyordum.

Bir anlık tereddüt. Derin bir nefes. Onu benzetmiş olduğum hayaletin elleri gibi, derimin altında nazik hisler oluşmaya başladı. O eller yanaklarımdan, boğazımdan, göğüslerimden, belimden kaydı. Nefesim boğazımda takıldı, dudaklarımdan en ufak bir inilti kaçarken, uyluklarımı birbirine bastırdım.

Arzu. O kadar derin bir arzu ki, ne zamandır acı çektiğini merak ettim. Bu duygu çok baş döndürücüydü, özellikle de onun özleminin benim kanımla hiçbir ilgisi olmadığını fark ettiğimde. Hayır, o *beni* arzuluyordu, bunu hissedebiliyordum. Vücudumu, sesimi, sıcaklığımı, varlığımı. Fırsatı olsaydı kanımı içer miydi? Tanrım, evet. Ama istediği daha fazlası vardı.

Isı içime işleyip beni terletene kadar devam etti. O hayalet gibi eller dizlerimin üzerinden kayıp uyluklarımın üzerinde durdu. Yalnızdım ve elbette bu arzuyu hissedebiliyordum, ama kelimelerle ifade edilmeyen bir soru vardı. Nabzım kulaklarımda çınılıyordu ve bacaklarımı yavaşça ayırırken bir sonraki nefesim titriyordu.

Rahatlama diyebileceğim bir duygu bağlantıdan geçti ve onun gülümsediğini biliyordum — sanki ağzını yanağıma bastırıyormuş gibi hissedebiliyordum. Ona dokunabilmeyi dileyerek büyümü ona geri gönderdim ve ellerim, avuçlarımda altında elmacık kemiklerinin düzlüğünü, geniş omuzlarını gerçekten hissedebiliyormuşum gibi karıncalandı.

Nemli uyluklarımda derisi karıncalandı ve imkansız bir şekilde, kendimi mahvettiğimi biliyordu. Bağlantı üzerindeki kontrolü daha güçlüydü, ama geçen her anla birlikte benim kontrolüm de artıyordu. İstersem onu dışarı itebilirdim, kalbimin her atışında nabız gibi atan bu ihtiyaç dalgasını durdurabilirdim. Ama bunu istemiyordum, özellikle de sabahlığımın kravatını çekip geceliğimin eteğini yukarı kaldırırken.

Onun sesini duyamıyordum, ama duyabilmeyi dilerdim. Belki de son mektubunda olduğu gibi konuşurdu.

Bana o tadı yaşatır mısın?

Aklımda, onun sesi derin ve yankılıydı, tıpkı o gece pazarda Callum'un sesini duyduğum gibi. Uyluklarım daha da açıldı, ellerimden biri aralarına kaydı. İnledim, kumaşın üzerine damlayan kaygan arzunun utancıyla yanaklarım kızardı. Ama bir sonraki anda, bağından sızan saygı, kemiklerimin derinliklerinde hissedebildiğim ihtiyaç, bu utancı silip süpürdü.

Benim ziyafetim için kendini bir sunak gibi açar mısın?

Parmaklarımla klitorisime bastırdım, kalçalarım sıçradığında odada ağır bir inilti yankılandı. Sanki elim onun eliymiş gibi yavaşça daireler çizdim, bir dirseğimle yıpranmış yatağa yaslandım ve bir ayağımı yukarı kaydırarak kendimi daha da açtım. O da odada olabirmiş gibi hissettim. Varlığı omuzlarımda o kadar ağırdı ki, baharat ve elma kokusunu alabildiğime yemin edebilirim.

En dindar insanlar gibi dizlerimin üzerine çöküp seni bir kutsal ayin gibi yutardım.

Birkaç tur daha ve nefes nefese kaldım. Bir tur daha ve gözlerim kapandı. Omuzlarım yatağa düşene ve elim aşağı kayana kadar titredim. İki parmağımı içeri bastırdım, avucumun içiyle klitorisimi okşarken parmaklarımı kıvırdım.

*Her gece, ışığının sıcaklığı içinde durmak için çaresizce bekliyorum.
Sadece bir tatmak için, bu benim yıkımım anlamına gelse bile.*

Artık onun ne demek istediğini anladığımı sanıyordum. Çünkü onu üstümde hissetmek, vücudunun benimkine bastırmasını, dişlerinin boğazımda olmasını sağlamak için her şeyimi feda ederdim. Basınç karnımda sıkıca kıvrıldı. Sırtım kavislendi, boynum yana doğru eğildi ve ruhumun derinliklerinde kök salmış varlığa boğazımı sundum.

Serbest kaldığımda haykırdım ve onun da hemen ardından geldiğini hissettim. Adımı mırıldanmıştı. Duyamıyor olsam da bunu biliyordum. Yine, sanki ağzı tenime değiyormuş gibi hissettim ve dudaklarının kıvrımlarının harfleri oluşturduğunu hissedebiliyordum.

Lilith.

Ben giyinirken benimle kalmıştı, güven verici varlığı kalbimde yerleşen acıyı dindiren bir merhem gibiydi. İçimde bir şey uyanmıştı

ama ben bunu anlayamıyor ya da ölçemiyordum. Bağ aracılığıyla bunu hissettiğinde, bu onu şaşırtmış gibi göründü, ama ben başka bir şey bulamadım. Her neyse, o da bunu hissetmişti.

Markete geç kaldım ve Adrienne ile Liam'ın tezgahımızda beni beklediklerini gördüm. Bıçağımı çıkardım, avucumu keserek koruma büyüsunü kaldırdım.

"Üzgünüm, üzgünüm," diye mırıldandım.

"Sorun değil," dedi Liam omuz silkerek.

Adrienne beni izliyordu ve her geçen saniye o mavi gözleri daha da büyüdü. Liam, tanrı onu korusun, kadife örtünün altına daldı ve gözden kayboldu. Ama en iyi arkadaşım orada kaldı, eteğinden bir mendil çıkardı ve ben parmak uçlarımda yükselip aplikleri yakarken elimi tuttu.

"Çok derine kesmişsin," diye azarladı.

Ben tısladım, alev tutuşamadan söndü. "Sorun yok."

O mırıldandı, ipek kumaşı elime sardı ve sıkıca bağladı. "Sen...?"

Yavaşça topuklarımdan üzerine indim, ama ona dönmedim. Bunun yerine, sonsuz mumları tutan basit demir işçiliğine başımı salladım. Parmaklarıyla gevşek dalgalarını taradı, boynumdan çevirip kendi saçından aldığı bir tarakla sabitledi.

Adrienne dudaklarını başımın arkasına bastırdı ve zaten serbest kalan bir bukleyi düzeltti. "Araba birazdan burada olacak, ama bana ihtiyacın olursa Eamon'a haber ver, tamam mı?"

Anladığımı belirten bir ses çıkardım ve kalabalığın arasına karışmadan önce onu bırakıp gittim. Avucum zonkluyordu ve bağımızdan karışıklık dolu bir uğultu geliyordu. Kalp atışları hızlandı ve hareket ettiğini hissedebiliyordum. Başımın dertte olduğunu mu düşündü? Ama sanki nefesini vermiş gibi sakinleşti.

Defterle meşgul oldum. Dün gece Liam'ı gören vampir yakında gelecekti, yarın gecesi hariç haftanın geri kalanı için onu ayırtmıştı. Adam, bütün akşamı kart oynayarak ve kimsenin karşı koyamayacağı bir havası olduğunu bildiğim gizemli kan bağışçısıyla sohbet ederek geçirmek için iki katı para ödemişti. Benim için Liam açık bir kitaptı — ailesi ve onların

Oylen'e göç etmeleri hakkında uzun uzun konuşmuştuk — ama müşterileri için? O her zaman gülümsemesinin gölgesinde saklanıyordu.

Bir an için neredeyse unutmuş olduğum hayalet eller boğazımı okşadı, ısınırken yanağımı okşadı. Hareket ettim, ama daha önce arzuma bu kadar pervasızca teslim olduğum için duyacağımı sandığım utancı bulamadım. Çünkü bu bağlantının diğer ucundaki ölümsüz bunu düşünüyordu, hafızasından parıltılar sızıyordu. Eli penisinde, dudaklarımın görüntüsü, kalçaları yumruğuna doğru pompalarken, boşalırken adımı haykırıyordu.

Birinin izleyip izlemediğini, onun yakınlarda olduğuna dair herhangi bir işaret olup olmadığını görmek için çaresizce etrafa baktım. Ama kimse yoktu, sadece Monsieur Hauet'in sahibi olduğu ışıltılı yeni kan barlarında dolaşan her zamanki müşteriler vardı. Covenant'ın sahibi olduğunu düşündüğüm barlar.

Kalabalığın arasından beyaz sarı saçlı bir baş gördüğümü sandım ve bir saniye sonra Callum, sihirli nesnelerle dolu küçük tezgâha yaklaştı. Nefesim kesildi, karnımda arzuyla kaynayan bir his uyandı, ardından başka birinin kanı damarlarımdan akarken bir erkeğe karşı böyle hissettiğim için suçluluk duydum.

Tezgahın arkasındaki cadiya bir yığın para uzattı, yüzünde ifadesiz bir maskeyle başını salladı ve sarılmış paketi aldı. Pazara doğru gideceğini sandım, ama durdu, sanki bana bakmaktan kendini alamıyormuş gibi.

Kısa bir an için gözlerimiz buluştu. Kalp atışlarım pazarın senfonisini bastırdı, ama bu sadece benim kalbim değildi, patronumun kalbi de öyle, her neredeyse.

Callum, gözleri soğuk bir şekilde, dudaklarına üç parmağını bastırarak bana hafifçe başını salladı.

Ve ben onların düştüğünü görmeden ortadan kayboldu.

Bölüm 11

All Souls, en azından insanlar için her zaman sessiz bir kutlamaydı.

Sevdiklerimizle birlikte aile evlerimizde toplanır, sunaklarımızı adaklarla doldurur ve kaybettiğimiz kişilerin anılarını kutlardık. Anılarımız uzundu ve en azından benim ailemde, yüzyıllar önce yaşanan hikayelerden bahseder, hiç tanımadığımız aile üyelerinin yasını tutardık.

Bu yıl, Noah ve Adrienne ile paylaştığım boş dairede otururken bunu kaldıramayacağımı fark ettim. Rachay Nehri'ne sadece birkaç adım uzaklıktaki ailemin evi, annem öldükten sadece birkaç gün sonra elimden kayıp gitmişti. Ben küçükken, annem ve büyükannem bu mülkü bir ölümsüze satmak zorunda kalmışlardı. Annem, vampirin, biz üst katta yaşarken, evimizin alt katını kiracılara kiralamak üzere yaptığı anlaşmaya sadık kalacağına inanmıştı.

Ancak vampir, bu anlaşmanın sadece annemle kendisi arasında olduğunu, benimle ilgisi olmadığını düşünüyordu. Ben evden çıkarılırken annemin cenaze ateşi hâlâ dumanlar çıkarmaktaydı.

Adrienne ve Noah'ın olması benim için büyük şans olmuştu. Adrienne, annem ona kan bağışçısı olarak iş verdiğinde, yaklaşık altı ay önce şehre taşınmış ve Noah'ın boş odasına yerleşmişti. Sonra sıra bana gelmişti.

Dün gece Adrienne, Eamon'un lüks arabasıyla Oylen'in dışındaki ailesinin evine dönmüştü. Noah devriyede idi, çünkü Vyenurlar genellikle All Souls'u kutlamazlardı. Bir Vyenur için yas tutacak bir şey yoktu. Ölenler, öldükten birkaç ay sonra yeni bedenler ve yeni kişiliklerle yeniden doğarlardı, ama ruhları aynı kalırdı.

Her Vyenur öldüğünde, kelimenin tam anlamıyla yerden yeni biri yükselirdi.

Böylece boş şehir sokaklarında dolaştım, şalı omuzlarıma sıkıca sardım ve gökyüzünde kar yağışı belirtisi var mı diye baktım. Beni bilinmeyen ölümsüzümle bağlayan bağ, o gündüz uykusundan uyandığından beri zayıflamıştı. Ama yine de bir omzuma konmuş bir el gibi rahatlatıcıydı.

Vampirlerin All Souls'u nasıl kutladığını kimse bilmiyordu. Amayah'ın kendi göğsünden damlayan kanla yarattığı ilk ölümsüz hariç, her vampir bir zamanlar insandı. Ama Seth, Covenant iktidara gelmeden çok önce tarihten silinmişti. Söylentiye göre, çocuklarının canavara dönüştüğünü görünce kendini toprağın derinliklerine gömmüş. Birçok kişi, Seth geri dönerse Covenant'ın dizginleneceğini fısıldıyordu. Bir keresinde Eamon'a bu ölümsüzü hiç gördüğünü sormuştum ve o sadece ciddi bir tonla "*Eve!*" demişti. Ve sorularımın geri kalanına cevap vermemişti.

Ama Covenant'ın eskiden düzenledikleri kutlamaları durdurduğunu biliyordum. Eskiden bizimkine benzer toplantılar düzenlerlerdi, ama sunakları kendi kanlarından dolu kadehlerle doluydu. Oylen dışındaki ülkelerde, Liam'ın geldiği Flourisant gibi, bu geleneği hala sürdürdüklerini, hatta ölümlü hallerini onurlandırdıklarını okumuştum.

Şehrin yukarısına, batı denizine bakan surlara doğru tırmandım. Altımdaki koyu renkli taşlar zamanla pürüzsüzleşmiş, binlerce kişinin önünden geçtiği yerlerde küçük çukurlar oluşmuştu. Kalça hizasındaki taş duvardan yukarı doğru uzanan bükülmüş siyah kulelerden birine elimi doladım ve başımı buz gibi metale dayadım.

Uzaklarda, okyanusun kenarında, parlak, titreyen turuncu lekeler canlanmaya başladı. Oylen'deki tüm Lycan klanları

yılda bir kez siyah kumlu plaja gider ve yanan oklarla ateşe vermeden önce sonsuz dalgalara doğru tekneler gönderirlerdi. Bir zamanlar tanışma şerefine nail olduğum bir Lycan aşığı -çünkü genellikle kendilerine saklanırlar- bana küçük teknelerin kederlerini temsil ettiğini ve bu eylemle ruhlarına ağır gelen kayıplarının parçalarını yaktıklarını söylemişti.

İç geçirdim. Soğuk hava açıkta kalan ellerimi, yanaklarımı ısıırıyordu ama kendimi hareket ettiremiyordum. Okyanus dalgalarına doğru sürüklenen tüm o ateşler beni büyülemişti. Rüzgâr, örgümden düşen gevşek buklelerimi geriye doğru itti ve şakaklarımı keserek, fark edilmeyen birkaç gözyaşını da beraberinde götürdü.

Belki de bu, kaybettiğim kişiler için yas tuttuğum andı.

Rüzgâr arkamda hışırdadı ve ben öne eğilip bakmak için surların kenarında. Bir başka hışırtı, ardından bir dizi ritmik tıklama sesi. Gözlerim fal taşı gibi açıldı, ama artık siyah suyun üzerinde turuncu lekeleri göremiyordum. Acı verici bir yavaşlıkla döndüm, korsemın içine uzanıp gümüş hançerimi çıkardım, çığlık atmamak için kendimi zor tuttum.

İnsan bunun sadece uzak köşede duran bir gölge olduğunu düşünebilirdi. Ama gölgeler titremez ve sallanmaz, kemikler birbirine çarpar gibi tıklamaz. Kokuyu bir anda aldım: çürümüş ölüm ve ekşimiş tatlılık, boğazıma safra yükselmesine neden oldu. Bir dizi daha düşük sesli tıklama omuzlarımı gerdi. Derin bir nefes aldım ve küçük sihir havuzuma uzandım.

Tek bir venefica'yı öldürebilirdim. Zorlu bir mücadele olacaktı ama kazanabileceğimi biliyordum. Bir ayağımı geriye kaydırarak çömeldiğim. Bu yaratıklardan kaçmak imkansızdı; kokunuzu aldıkları anda peşinizi bırakmazlardı. Venefica'ların avlarına ulaşmak için taş duvarları yıkarak geçtiklerini duymuştum. Yaratık tereddüt etmiş gibi görünüyordu, arka ayakları üzerinde geriye doğru kaydı.

"Beni istiyorsan, gelip beni almalısın," diye fısıldadım.

İlk canavar saldırıya geçtiği anda, venefica'dan bir başka çağrı geceyi yırttı. Küfrederken, bıçağımı yumruğumda çevirdim. Pürüzsüz, kaslı vücudu gölgelerden bana doğru koşarken parıldıyordu, kemik kısıkaçları şakırdarak. Öne doğru atıldım ve

hançeri yukarı doğru savurarak, üçgen kafasının altına sapladım ve bıçağı vücudunun tek yumuşak kısmına soktum.

Ben hançerimi çekince, o bir inilti çıkardı ve parçalanmış uzuvları seğirdi. Tek bir tık sesi, bir diğeri üzerime atlamadan önce aldığım tek uyarıydı. Pençeleri omzumu parçaladı ve şalımı vücudumdan kopardı. Dönerek havayı yararak bıçağın ucunu sırtına sapladım, ancak derileri o kadar kalındı ki çoğu silahla delinemiyordu.

Diğer tarafımdan gelen bir dizi tıklama sesleri dikkatimi çekti, ama önce büyümü dışarıya doğru iterek yarattığı geriye doğru fırlattım ve tekrar ayağa kalkabildim. Bir yuvaya çok yaklaşmış olmalıyım, ama genellikle Vyenurlar şehirdeki bilinen yuvaları bölümlere ayırırlardı.

Kalbim göğsümde çarpıyordu ve uzuvlarımdaki tüm soğukluk kaybolmuştu. Gözlerimi kısarak baktım ve iki... hayır, iki değil. Merhametli tanrıça, *altı tane* vardı, surların altındaki çalılıklardan ve ormandan sürünerek çıkıyorlardı. Alnımda ter damlaları belirdi. Beni bilinmeyen ölümsüzle bağlayan bağ gerildi, ama venefica saldırdığında ona bir an bile zaman ayıramadım.

Nasıl öleceğimi sık sık düşünmüştüm. Annem ve büyükannem gibi basit bir hastalığa yenik düşecek miydim, yoksa belki de Covenant'ın elinde mi ölecektim? Hiçbir zaman böyle olacağını düşünmemiştim: surlarda bir grup kabus gibi canavar tarafından parçalanıp canlı canlı yenilmek. Tek umudum, Vyenurların yakınlarda olması ve onlar gelene kadar dayanabilmemdi. Ama bu fikir bile gülünçtü. Tek bir yaratık, evet, ama bütün bir yuva?

Bir başka sihir patlaması en yakındaki olanı sendeletti ve ben dişlerimi sıktım, ilkinde yaptığım gibi kesip biçtim, hedefimi buldum ve elimi çektim. Bir çığlık taştan yankılandı ve o pençelerden biri uyluğumu kesip eteğimi ve derimi yırtarken, bunun benim olduğumu anlamam bir anımı aldı.

Tökezlerken gözümün ucunda beyaz bir ışık gördüm. Maşalar tıklıyordu ama ses, geceyi yaran kükrete altında kayboldu. Karanlıkta gümüş parıldıyordu ama bir sonraki yarattığın yolundan atlayarak hedefimi ıskaladığım için izleyecek vaktim yoktu, bıçak omzundan sekmişti.

"Lilith!" diye bir ses kükredi.

Noah olacağını düşünmüştüm. Ama ortaya çıkan Callum'du, gümüş bastonunun sapıyla canavarı önümde yakaladı ve ileri doğru savurarak kafasını vücudundan ayırdı. Pençeler taşın üzerinde kaydı ve ben döndüm, sırtımı ona dayadım ve bir sonraki venefica saldırırken hançerimi yukarı doğru savurdum. Onu ittiğimde ağırlığından inledim, büyüm tükeniyor ve enerjimi de beraberinde götürüyordu.

Sadece iki venefica kalmıştı ve ikisi de Callum'a odaklanmıştı. Ben de yerimi değiştirip birinin dikkatini çekerek surlara doğru koştum. O, kısıkaçlarıyla gürültü çıkardı ve zıplarken midem bulandı. Ama ben odaklandım, zihnim tek bir amaca yöneldi ve hedefimi bulup onu duvardan aşağı, gecenin karanlığına fırlatmak çok kolay oldu.

Son canavar düştüğünde, karanlığın sessizliği kulakları sağır ediyordu. Bacağımdan acı yayılırken, destek almak için duvara tutunarak nefes nefese kalmıştım. Callum birkaç adım ötede donakalmış, geniş, korkmuş gözlerle bana bakıyordu. Yanağına siyah kan sıçramıştı, saçları rüzgarda savruluyor, yüzünü çevreliyordu. Her zamanki şık kıyafetleri yoktu; bağcıklı siyah bir gömlek giymişti, gömleği basit siyah pantolonunun içine sokulmuştu, gümüş bastonu venefika kanıyla kaplıydı ve beyaz parmaklarıyla sıkıca kavramıştı.

Belki de onun adını söyledim. Ama kalbimin atışı hala acı vericiydi, kanını içtiğim vampirin ritmiyle uyumluydu. Ölümcül bastonu ayaklarımızın altındaki taşlara çarptı. Titreyerek bir adım öne attım, ama o benden çok daha hızlıydı. Bir sonraki nefeste kollarımdaydım, parmakları çenemi kavradı, yanak kemiklerini aydınlatan ay ışığında gözleri gümüş gibi parlıyordu.

Callum'un dudakları benimkini kapattı ve artık acıyı hissetmediğimi fark ettim.

Bölüm 12

Dudakları soğuktu.

Yine de ruhuma işliyorlardı.

Kollarımı omuzlarına doladım, o da beni parmak uçlarımda kaldırdı, boş eliyle belimi kavrayarak beni kendine çekti. Göğsünden düşük bir uğultu yayıldı ve içgüdüsel olarak başımı yana eğdim, o da nazikçe dudaklarımı açmaya zorladı. Öpüşürken iç geçirdim. Nefesi yüzümde tatlıydı, elma ve baharat gibi, venefica'nın çürümüş kokusunu kesiyordu.

Callum'un ağzı yavaşça çeneme doğru ilerledi ve ben inledim, parmaklarım omuz uzunluğundaki saçlarına dolandı. İpek gibi yumuşaktı ve dişleri boğazımı sıyrırken dokusunu hissetmeden edemedim.

"Bunu yapamayız," diye inledi.

Ama o hızlı adımlarla ilerliyordu, beni surların taşlarına doğru itiyordu, ta ki ben zıplayıp kenara oturana kadar. Belimdeki el beni ona daha sıkı bastırırken, ben eteğimi yukarı çekip dizlerimi ayırdım. Çılgına dönmüştüm, tunikasının siyah kumaşını sıkıca tutuyordum, bir sonraki anda ortadan kaybolacağından korkuyordum.

Kalbimin atışları ile ölümsüz patronumun kalp atışları arasındaki farkı anlayamıyordum. Ama onun arzusunu, kükreyen ihtiyacını ve bunun, birine karşı hissettiği görevle nasıl çatıştığını hissedebiliyordum...

Yine de içimde biriken sıcaklık yüzünden buna odaklanamıyordum, özellikle de Callum bacaklarımın arasına girip boğazımı öperek morarttığında.

"*Callum*," diye inledim.

Kumaşla kaplı penisi benim merkezimi bulduğunda, beni ondan ayıran sadece ince bir kumaş varken, yine yumuşak bir gürültü duyuldu. Yüzümdeki el, boğazımı tutmak için aşağı kayarken, o da bakışlarını bana doğru kaldırdı. Pazarda olduğu gibi, bu sadece onun varlığının baskısı, gücünün hatırlatılması ve benim hayatımın onun elinde olduğunun bir göstergesiydi.

Acı verici derecede yavaş bir hamle yaptı.

"Bunu yapamayız, sevgilim," diye gürledi, göz bebekleri ay ışığında siyahlaşmıştı.

Ben başımı salladım, kalçalarımı salladım ve onun uzunluğu klitorisimin üzerinde kayarken yine yumuşak bir inilti çıkardım. "Biliyorum, biliyorum."

Ağzı bir kez daha ağzımı kapattı ve sonunda *ele geçirilmenin* ne demek olduğunu anladım. Başka birinin merhametine o kadar tamamen teslim olmak ki, sanki kalbini söküp kendi göğsüne yerleştirmiş gibi hissetmek.

O daha hızlı sallandıkça, dudaklarımız zar zor birbirine değene kadar uzaklaşırken, zevk omurgamda kıvılcımlar çaktı.

"Ama bil ki, sonsuza kadar senin amını sikimin etrafında hayal ederek geçireceğim," diye fısıldadı, "ve seni o kadar derine gömdüğümde dilimde senin kanının tadını almak nasıl bir his olurdu diye merak ederek, benim kokumdan, tadımdan, *tohumumdan* asla kurtulamayacaksın."

Callum bana karşı daha hızlı sallanmaya başladı ama aramızdaki mesafeyi kapatmadı. Bunun yerine, karnımın içindeki basınç sıkı bir şekilde kıvrılırken, ağzım sessiz bir çığlık atarken, büyük bir dikkatle izledi.

"Sesini duymak istiyorum, sevgilim, duymam lazım."

Ben gitmiştim, onun adını haykırarak, başımı geriye eğip gökyüzündeki parlak, azalan ayı görmeden bakıyordum. Callum, yüreğimi parçalayan bir yavaşlıkla beni tekrar ayağa kaldırdı, boğazımdaki eli omzuma kayarak beni dengeledi ve sonra çekildi. Bir şey söylemek üzereydi ama ayak parmaklarım taşla değdiği anda, bacağımdan yayılan mide bulandırıcı bir acı dalgası ile haykırdım.

Tökezledim ve Callum'un elleri belimi sararken kendimi duvara tutundum. Gözleri eteğimdeki yırtığa ve uyluğumun ön tarafındaki siyah kesiklere takıldı.

"Merhametli tanrıça," diye küfretti ve hemen dizlerinin üzerine çöktü.

"Sorun yok," diye nefes nefese söyledim, o kumaşı yırtarken omuzlarını tuttum.

Soğuk elleri yaraya bastırdı. Midem bulandı ve inledim.

"Hiç de iyi değil," diye bağırdı.

Ağzı doluydu. O öne eğilip dilini yaraya sürerek kanını yaraya bulaştırmadan önce sadece bir saniye vaktim vardı. Başım dönüyordu ve acı azalırken dudaklarımdan nefes nefese bir inilti kaçtı. Yarayı yaladı, koyu kırmızı kan çilli tenime bulaştı, elleri beni sabit tutmak için uyluk ve baldırımı sardı.

Onun kanına, içimde hakimiyet için savaşacak iki bağa hazırlandım. Daha önce iki farklı vampirin kanını içen birini duymamıştım. Ama hiçbir şey olmadı. Orijinal bağ hala oradaydı, belki daha güçlüydü, öfke ve kemiklere işleyen bir özlemle renklenmişti.

"Callum..."

Ama cevap vermedi. Kanı yaradaki venifeika zehrini yok ederken, yalamaları yavaşılamıştı. Omuzlarındaki güçlü kaslar dokunuşumla gerildi ve arzu bir kez daha bağ aracılığıyla alevlendi.

Onun arzusu.

Sonuçta, umduğum gibi Callum'du.

Sorular zihnimde dolaşıyordu ama hiçbirine bir anından fazla odaklanamıyordum. Neden bana söylememişti? Neden bu entrika? Neden rol yapmıştı?

Uyluklarımdaki eli daha yukarı kaydı, uzun parmak uçları, boşaldığımdan beri hala cildimde kalan ıslaklığı okşuyordu. Rahatlamış gibi içini çekti, dudaklarını yaranın en derin kısmına kapatıp bir kez güçlüce emdi, sonra dilini ısırarak yarayı yeniden açtı. Kanımın ağzına çekilmesinin verdiği his

klitorisime bir kıvılcım gönderdi ve ben inlerken ellerimi saçlarına gömdüm.

"*Lütfen.*" Ne için yalvardığımı bilmiyordum, sadece bunun yapamayacağımızı tekrar söylemesini duymaya dayanamayacağımı biliyordum.

Callum'un gümüş rengi gözleri bana doğru parladı ve kapanan yarayı uzun, müstehcen bir yalamayla kapattı. Onun ne hayal ettiğini bilmek için aramızdaki bağa ihtiyacım yoktu. Yanaklarım kızardı, göğsüm kabardı, göğüslerim korseme bastırdı.

"Bunu çok istiyorsun, değil mi?"

Sözleri yumuşaktı, sadece cildime hafifçe sürtünüyordu, ama aramızdaki bağ sayesinde sesleri daha da güçlendi. O tekrar yalarken ağzım açık kalmış bir şekilde başımı salladım ve kalçalarım sıçradı, onun gezinen parmak uçlarını ihtiyacım olan yere daha da yaklaştırmaya çalışıyordum.

Belki de benim hayal kırıklığımı ve artan arzum hissettiğinde bana merhamet etti, çünkü parmak uçları yarayı emerken uyluk kıvrımımı okşadı. Onun iyileştirici kanı sayesinde yara kapanıyordu, ama yine de inledim. Kıkırdaması cildimde kaydı, gece kadar karanlıktı ve kalan kontrolümün son kalıntılarını da parçaladı.

"Lütfen, Callum, lütfen."

Beyaz sarı kaşları yukarı kalktı. "Ne var, sevgilim? Neye ihtiyacın olduğunu söyle. Sana vereceğimi zaten biliyorsun."

Bu, haftalar önce yazdıklarının bir yankısıydı: *Bana ne istediğini söylemeni istiyorum. Sana bunu sağlamak istiyorum.* Ve dudaklarımdan dökülen sözleri durduramadım. Bana dokunması, beni doldurması, sikmesi, dişlerini boğazıma geçirmesi için çaresiz bir yalvarış. Hiçbir şey kalmayana kadar al, al, al.

Ya da belki de bağımız aracılığıyla söyledim, onun kurduğu o garip bağlantı aracılığıyla ihtiyacımı ona ilettim.

"Bir tane daha," diye mırıldandı ve cinsel organımı örten kumaşın altına kaydı. "Sana hiçbir şeyi reddedemem."

İki parmağı zahmetsizce içime girdi ve ben çığlık attım, öne eğildim ve sırtının üst kısmına yaslanarak dengemi sağladım. Callum yaraya geri döndü, yaladı ve emdi. Arada sırada dilini ısırarak yaraya daha fazla kan akmasını sağladı. Ve parmaklarını kıvırdığı her seferinde,

başparmağının klitorisime her dokunuşunda, dilinin her dalgalanmasında yıldızlara daha da yaklaştım ve yaklaşan düşüşü memnuniyetle karşıladım.

"Adımı söyle, adımı söyle," diye yalvarırcasına, bacağımdan geri çekilip, ben boşalırken bir kez daha hayranlık ve saygıyla bana bakmaya başladı.

Adı, merhamet dilekçesiydi, hem zevk hem de çaresizlik çığlığıydı. Callum, tüm bu süreç boyunca şarkı söyler gibi mırıldandı, dudaklarını artık iyileşmiş olan uyluk yarama bastırdı, serbest eliyle baldırımı okşadı.

"İşte böyle, aynen böyle. Çok güzel, Amayah'ın kendisinden bile daha güzel."

Parmaklarını nazikçe çekti ve ben titrek dizlerimin üzerinde, parmaklarını ağzına götürmesini ve cildinden benim boşalmamı emmesini izledim. Gözleri benimkilere kilitli kalarak ayağa kalktı, üzerimde yükseldi ve başparmağını alt dudağıma sürttü. "Keşke kalabilseydim."

Ellerimi kırılğan kelepçeler gibi bileklerine doladım. "O zaman kal."

Bana hiçbir şeyi reddedemeyeceğini söylemişti. *İstediğim, ihtiyacım olan* her şeyi bana vereceğini söylemişti. Ama bağımızın arasına, katran gibi yoğun bir keder sızdı ve gözlerini kırptığında, gözlerinde kanlı gözyaşları belirdi.

"Yapamam Lilith. Ama tanrıça, keşke yapabilseydim." Bir adım geri attı, sanki sis gibi elimden kayıp gitti.

"*Hayır... yapma.*" Boğazım düğümlenmişti ve onu temizlemek için uğraştım. "Callum, lütfen."

Yüzü o kadar acı çekiyordu ki, her zamanki soğuk maskesini zar zor hatırlayabiliyordum. Bir adım öne çıkarak, onu burada tutmak için çaresizce uzandım, ama gömleğinin kumaşını tutmaya çalıştığımda ellerim boşluğa kapandı.

Yalnızdım ve soğukta titriyordum.

Bölüm 13

Callum

Lilith'in tadı hala dilimdeydi.

Yüzümü avuçlarımla ovuşturarak merdivenleri ikişer ikişer çıktım, onun kokusu duyularımı ele geçirdiğinde inledim. Bu gece aptalcaydı, hatta pervasızcaydı, ama yine de tek bir gram pişmanlık bile duymuyordum. Pişmanlığın olması gereken yerde, sadece Lilith'e tekrar yakın olma, onun ışığında güneşlenme ve beni tanrıça lanetli aklımı neredeyse kaybetmeme neden olan o nefes nefese inlemelerini ondan çıkarma arzusu vardı.

Bir el omzuma dolandı ve beni geri çekti. Her zamanki gibi direnmedim, çünkü en büyük ağabeyimin kokusu beni sarmıştı. Yaratıcımız ve Eamon dışında, böyle bir şeyi yapabilecek kadar güçlü olan tek kişi oydu.

"Senin yokluğunu fark etti," dedi Mateo, sesi o kadar kısık ki, kelimeler titreşimden biraz daha fazlasıydı.

Oylen'in kalbinde, yaratıcımızın sarayının küçük bir köşesinde duruyorduk. Birkaç dakika önce, güneş ufukta batar batmaz, kimsenin malikaneden ayrıldığını fark etmemesi umuduyla, yatak odamda kendim için açık bıraktığım pencereden içeri süzölmüştüm.

"O güvende mi?" diye devam etti.

Kimin kastedildiğini sormama gerek kalmadan başımı salladım. Lilith Searah'a olan ilgim ilk başladığında Mateo gergindi, ama

her şeyi şaka haline getiren Henry'nin aksine, o sadece gözlemleyip dinlemekle yetinmişti. Bu gece beni buradan uzaklaştıracak tek şeyin çok önemli bir şey olabileceğini biliyordu. Mateo da hayatında benzer fedakarlıklar yapmıştı.

"Venefica yuvası."

O, içinden küfrederek, yeleğinden bir mendil çıkarıp derimdeki siyah kanı silmeye başladı. Onun cüppesine baktım, benim aceleyle giydiğim cüppeyle aynıydı ve ondan yayılan tütün kokusunu fark ettim. Mateo, yüzümdeki venifeikanın izlerini temizlemek için hızlıca çalıştı ve ben, o yanağı okşayana kadar hareketsizce durdum.

"Yanımda kal. Kokuyu örtbas etmek için elimden geleni yapacağım."

Demek tütünün sebebi buydu. Mateo dönüşmeden önce, köyünde bir kahinmiş. Birçoğumuz gibi, bu yeteneklerinin bir kısmı onunla birlikte bu yeni hayata gelmiş ve yaratıcımızın haberi olmadan, hayattayken olduğu kadar güçlü hale gelene kadar onları geliştirmiş. Ama gücü kusursuz bir yetenek değildi. Lilith'i görmeye gittiğimi biliyordu, ama gitme sebebimi bilmiyordu. Cüppesinin yanında yaktığı tütünün, ritüel odasında dalgalar halinde üzerimden yayılan Lilith'in baş döndürücü kokusunu maskeleyeceğini biliyordu, ama bunun yeterli olup olmayacağını bilmiyordu.

Gölgelerden çıktık ve hızla bir sonraki merdivenleri tırmanarak salonun karşı ucundaki obsidiyen çift kapıya doğru ilerledik. İçeride yüzlerce kalp tek bir vuruşla atıyordu ve kapının aralığından kan kokusu sızıyordu. Kokusu o kadar yoğun ki, Mateo kapıyı açtığında bir dalga halinde üzerimize çökse hiç şaşmazdım.

Tavanındaki avizeden demir tutucularda mumlar parlak bir şekilde yanıyordu ve gözlerimin alışması sadece bir an sürdü. Ses çıkarmadan kalabalığın içine karıştık, başlıklarımızı çekip çenelerimizi aşağıda tuttuk. Arkamızda kapanan kapının sesini düşük bir mırıldanma kapattı, ama umarım Mael, Mateo beni bulmaya gönderildiğinde öldüğümü fark etmemiştir.

Henry bir adım yana çekildi, Gabrielle de aynısını yaptı, böylece Mateo ve benim daire

Odanın ortasını çevreleyen dairenin ilk sırasına katılmamız için yeterli alan açtılar. Karşımdaki manzara midemi bulandırdı ve kendimi bağ içinde Lilith'e uzanırken buldum.

Onun tatlılığı boğazıma yükselen ekşiliği yatıştırdı, ona ulaşmamı üzümlere kabul etmesi başlı başına bir güven kaynağıydı. Bu gece ona giderek onu tehlikeye attığımı, ona kanımın bulunduğu şişeyi göndererek onu tehlikeye attığımı bilemezdi.

Sadece nefes aldığı için içinde bulunduğu tehlikeyi.

Ama her seferinde ona karşı koyamadım. Onu ilk kez annesinin cenaze ateşinin önünde gördüğümde beri bir yıldan fazla bir süre boyunca onu izledim. Yüzünde en mükemmel keder ifadesi vardı. Sekiz yüz yıldan fazla bir süredir ilk kez, kendim ve ailem dışında birisi için üzüntü duydum. Kendimi sardığım bencil örtü geri dönülmez bir şekilde yırtılmıştı. O gece, şehrin ölülerinin çoğunun yakıldığı kıydan Rachay'ın yanındaki pazara kadar onu takip ettim. Uzun süre köprüde durup aşağıdaki suyu izledi ve ne düşündüğünü anlamak için zihnini okumama gerek yoktu.

Yıllardır benim de düşündüğüm şeydi.

Ama benim aksime, o bunu denememişti. Bunun yerine, sonunda kendini kedere teslim etmiş, demir parmaklıklara tutunarak hıçkırarak ağlamıştı. Derin nefes alıp verişleri beni irkiltti, boğazındaki hırıltı ve acınası inlemeleriyle kanlı gözyaşları akmıştı. Ona dokunma, onu kollarıma alıp, yapamayacağımı bildiğim halde onu sakinleştirme ihtiyacı ellerimi yakıyordu. O ilk gece onun benim için kim olduğunu bilmiyordum; yanan et ve tütsü kokusu beni boğmuştu.

Sadece iki gece sonra, küçük tezgahında oturmuş, sersemlemiş bir şekilde kaldırım taşlarına bakarken, kokusunu aldım.

Lilith Searah, en iyi planlarımı altüst etmişti. Ama aynı zamanda bana savaşmam için çok daha fazla neden vermişti.

Sonraki bir yıl boyunca neredeyse her gece onu bulmak için bir dakikanızı ayırdım. Kendime bunun sadece onu kontrol etmek, güvende olduğundan emin olmak, pes etmediğinden emin olmak için olduğunu söyledim. Ama kırılğan gülümsemelerinin kaybolduğunu, kaşlarındaki kırılganlığın kalıcı hale geldiğini gördüm.

İki arkadaşıyla mali durumları ve herhangi bir yardım almaya karşı inatçılığı hakkında yaptıkları tartışmaları duydum.

Bu yüzden, elinde kalan az miktardaki mürekkebi seyreltmesini izledikten sonra ona mürekkep göndermiştim. Bu manzara o kadar yürek burkucuydu ki, artık daha fazla seyirci kalamazdım. Kendime bunun sadece bir hediye olduğunu ve daha fazlası olmadığını söylemiştim, ama o küçük notu, dikkatini çekmek için yazdığım o notu yazmaktan kendimi alıkoyamamıştım.

O gece Henry sonunda kimi özlediğimi anlamıştı ve her şey tamamen kontrolden çıkmıştı. Ama o gece aynı zamanda onun beni görmesine izin verdiğim geceydi ve... *Tanrım*, onun tepkisine, içgüdüsel olarak aramızdaki şeyi hissettiğine dair işaretlere hazır değildim.

Sonra Vyenur, Noah Iyer, bir saldırıda yaralanmış ve Adrienne Valois, bir yıl önce Lilith'in annesinin hayatını alan gripi kapmıştı. İkisi de gerçek acılarını ondan sakladıkları için, ben müdahale etmeseydim birkaç gün içinde ölmüş olurlardı.

O ikisini kendinden daha çok seviyordu. Fırtınada bir cankurtaran salı gibi onlara tutunduğunu görmek kolaydı. Ben de düşünmeden harekete geçtim ve onları kurtaracak eşyaları satın aldım. Solange'ın korumasını aşmak hiç zor olmadı, torununa zarar vermeyeceğime dair söz vererek sadece biraz kan verdim. Hediye, yine dayanamadığım bir notla birlikte bıraktım.

Mateo'nun topuğu, akan siyah cüppelerimizin altında gizlenmiş olan ayağıma bastırdı ve ben gözlerimi kııptım. Önümüzdeki daire boş değildi. Tam ortasında yuvarlak bir taş masa vardı ve üzerinde, hayal gücüne pek yer bırakmayan şeffaf beyaz bir elbise dışında çıplak bir kadın yatıyordu. Kıvırcık siyah saçları taşın kenarından bukleler halinde sarkıyordu, zeytin rengi teni ona verdikleri şarapla kızarmıştı.

Onun yanındaki figürler, insan annemin bana çocukken anlattığı hikayeler kadar korkunçtu. Kan kırmızısı cüppeler giymiş yedi figür kadını çevreliyor ve eski dilde ilahiler söylüyordu. Yüzyıllar önce Amayah ve onun kutsal gecesini terk ederek, ölüm tanrısı Keryes'e adak sunuyorlardı.

Birlikte ellerini kaldırdılar, birlikte kapüşonlarını geri çektiler ve birlikte hepimiz de aynısını yaptık. Karşımızda, Antlaşma'nın yedi üyesi duruyordu

: Atticus, Balthazar, Juno, Iris, Darian, Hartley ve tabii ki benim yaratıcım Mael. Çoğu kişi yedisinin eşit olduğunu ve adil bir şekilde yönettiklerini düşünüyordu, ama yanılıyorlardı. Diğer altı kişi, yaratıcımın özenle ördüğü ağın ipliklerinden ibaretti, onun istediği imajı yaratmak için bu tarafa o tarafa çekiliyorlardı.

O masanın başında duruyordu — çünkü nerede durursa dursun, baş her zaman oradaydı — beyaz saçları omuzlarından sırtına kadar uzanıyordu. Benimkiler hafif sarımsı iken, onunki saf beyazdı. Bir elinde, Lilith'in bu gece kullandığına benzer, ancak daha büyük, daha keskin ve çok daha ölümcül bir gümüş hançer sıkıca tutuyordu. Hançeri başının üstünde yüksekte tuttu ve gür sesi odayı, hatta dünyayı bile doldurdu, eski dilde şöyle dedi:

"Nochtuvar lan serang."

Güç ve kan: eski duygular tanınmaz hale gelene kadar çarpıtılmıştı.

Kadın hareket edemedi, hançeri kadının kalbine sapladı. Kadın çılgılık attı, ellerini göğsünden çekmek istercesine havaya kaldırdı, ama adam çok isabetliydi. Yaradan, dudaklarından kan akmaya başladı, masanın tünellerinden geçerek yere damladı.

Kollarının gevşek bir şekilde düşmesini, ellerinin kenardan sarkmasını sessizce izledik ve ben kendimi zorlayarak şakaklarından saçlarına doğru akan gözyaşlarını takip ettim. Boğazım düğümlendi ve yüzyıllardır saklanmak için inşa ettiğim duvarı bulabilmeyi diledim, ama bulamadım. Sanki ilk kez görüyormuşum gibi bu dehşete tanık oldum.

İlk yaratıldığımda, All Souls bu kadar korkunç bir yer değildi. Aslında, insan ailemle kutladığımız bayramlara o kadar benziyordu ki, hiç dikkatimi çekmemişti. Ama bu yeni hayatımın doksan ikinci yılında, Mael gündüz saatlerinde bir rüya gördü: insan geçmişimizden, insan zayıflığımızdan kurtulacaktık. Bunun yerine, ölümsüzlüğümüzün gücünü kutlayacağımız yeni bir dünya.

Değişim yavaş yavaş gerçekleşti, o kadar yavaş ki, ilk insan kurban edildiğinde kimse gözünü bile kırpmadı. Ben ve kardeşlerim bile, istesek bile, yaratıcımıza karşı gelemezdik.

Gabrielle bu ahlaksızlığı fark eden ve gözlerimizi açan kişiydi. Şimdi, yüzündeki ifadesiz bakıştan bunu tahmin etmek mümkün değildi, ama onu yeterince iyi tanıyordum ve içindeki acıyı görebiliyordum.

Kan taşlara damlıyordu, kokusu her şeyi bastırıyordu ve hiçbir vampirin susuzluğuna yenik düşmemesi Mael'in gücünün bir kanıtıydı. Ve tüm bunların özünde, bunun ne olduğunu biliyorduk: Mael'in halkımız üzerinde sahip olduğu gücün bir göstergesi.

Dikkatini kasıtlı olarak dördümüze çevirdi ve dışarıdan bakıldığında, sanki gururla soyunu seyrediyormuş gibi görünüyordu. Biz gerçeği biliyorduk. Bizi sevgi ya da sadakatle yaratmamıştı. Bizi bir demircinin kılıç yapması gibi yaratmıştı: ateşle dövülmüş, taşla bilenmiş. Biz onun yavruları değildik, onun çocukları da değildik, çünkü birçoklarının yarattıklarını öyle gördüğünü biliyordum.

Biz onun askerleriydik ve durdurulmadıkça, dünyamızdaki diğer doğaüstü varlıkları diz çöktürmek için kullanılacaktık.

Onun soğuk gözleri bana dikildiğinde çenemi hafifçe kaldırdım ve göğsümde uğuldayan bağı geri püskürttüm. Dikkatli hareketlerle cüppemin kolunu sıvadım ve Mateo ve diğerleri gibi kolumu öne uzattım. Ama sonra olacakları, Lilith'in kanının taşların üzerine döküleceğini düşünerek yas tuttum. Yine de, bunun sadece benim damarlarımda olup onun damarlarında olmamasına rahatladım. Eğer elimden gelirse, Mael Auguste kalbimin ait olduğu cadıyı asla öğrenmeyecekti.

Mateo cüppesinden bıçağı çıkardı ve bana uzattı. Bileklerimi kestim, önümdeki vampirin dikkatimi hiç kaybetmeden, kanım ayaklarımın dibinde birikse bile.

Bu erkek durdurulmazsa her şeyi yok edecekti.

Bölüm 14

Callum

Ölümsüzlerin hepsi odadan çıktı, kapıya en yakın olanlardan başlayarak, sonunda sadece biz ve yaratıcımız kaldık.

Dördümüz o kadar hareketsiz duruyorduk ki, içimizden herhangi birinin nefes alıp almadığından emin olamıyordum. Atticus kadının cesedini omzuna atmış ve bir reverans yaparak kapıyı kapatıp çıkmıştı. Bir zamanlar muhteşem bir kütüphane olan boş odayı sessizlik kaplamıştı. Kitaplar artık küle dönmüş ve yok olmuştu, tıpkı yaratıcımın sahip olabileceği insanlık gibi.

Sayırsız yüzyıllar boyunca alıştırılmış hareketlerle dizlerimizin üzerine çöktük, başlarımızı eğdik ve parmaklarımızı dudaklarımıza bastırdık. İğrenç bir ürperti hissi derimin altında dolaştı, boğazıma asit yükseldi ve taşlara sızan kana boş boş baktım. Son birkaç yüzyılda burada o kadar çok kan dökülmüştü ki, kokunun asla yok olmayacağından emindim. Artık sadece ateş onu yok edebilirdi.

Mael çıplak ayaklarıyla masanın etrafında yavaşça dolaşırken su sıçratıyordu. İlk yaratıldığımda, onu inandığım tanrı gibi, onun yaratıcısı olan tanrı gibi tapıyordum. Onun acımasızlığı, deliliği gibi yavaş yavaş gelişmişti ve başlangıçta onun gerçek bir yaratıcı olduğu zamanları hatırlıyorum. O geceler beni ava götürür ve kalbin ne zaman duracak olduğunu nasıl anlayacağımı öğretirdi

durmak üzere olduğunu nasıl anlayacağını öğretmişti. O ilk yıllarda bana dünyadaki tarihimizden ve yaratıcısı Seth ile geçirdiği gecelerden, hepimizin ilk yaratıcısı olan Seth'ten bahsetmişti.

"Bildiğini söyle," dedi şimdi.

Sözlerinde hiçbir duygu ya da his yoktu. Biz askerdik, harcanabilir, kullanılabilir ve daha fazlası değil.

"Gece pazarı, karaborsa gibi, çok canlıdır, efendim," diye cevapladı Mateo, sakın ses tonuyla. Onları asla tehlikeye atmayacağını bilsem de, içimde bir ihanet hissi uyandı. "Barınaklarınızda personeliniz bol ve müşterileriniz akın akın geliyor."

O müşteriler, nefret ettikleri kişilerin cebine doğrudan para koyduklarını bilmiyorlardı. Kan bağışçılarından kan içerken en savunmasız hallerindeyken, onun emrindeki cadılar onlara, Antlaşma'nın yönetimi altında daha iyi bir dünya olduğu yönündeki propagandayı anlatıyordu. Büyüleriyle niyetlerini örüyorlardı ve zamanla Mael'in saflarına yeni üyeler kazandırıyorlardı.

"Diğeri ne oldu?"

Yıllardır arkasında yaşadığım duvarı inşa ettim, *başkalarının* sözleri karşısında bir milim bile kıpırdamadan. Risqueu lan Serang, hayatta kalan son sığınak ve tehdit listesindeki son isimdi.

"Yakında kendi kendine kapanacak, efendim," dedi Mateo. En yaşlısı olarak hepimiz adına konuştu.

"Peki ya Lycanlar?"

Mael'in emrinde sayısız Lycan vardı ve şu anda bahsettiği de onlardı. Mateo, kayıp oğuldu. İlk yaratıldığında kısa süreli bir isyan göstermiş, ancak Mael onu diğerlerinden üstün, sağ kolu olarak görmüştü. Lycanlar ve klanlarıyla görüşen, onlara *Antlaşma'nın refahından* bahseden Mateo'ydu — en azından Mael öyle inanıyordu.

"Hizmetinizde olmaktan onur duyarız efendim ve bize bahsettiğiniz hediyeler için minnettarız."

Mateo'nun klanlara hiçbir koşul veya beklenti olmadan *luynaverso* ve şifalı iksirler sunduğunu bilmiyordu. Eamon'un da bu gezilere Mateo ile birlikte katıldığını, alfalara konuşup Mael'in topyekûn bir savaşa karar vermesi durumunda kendilerini korumak için ihtiyaç duyabilecekleri şeylerin listesini yaptığını da bilmiyordu.

Yaratıcımız düşünceli bir şekilde mırıldandı ve dilini şaklattı. "Peki ya sen?"

Benim adımlı söylemesine gerek yoktu, bana hitap edildiğini biliyordum. Yavaşça başımı kaldırdım, nefretimi bastırarak kendi kendime duyduğum tiksintiye dönüştürdüm. Lilith bağın içindeydi, bu öfke ve umutsuzluk kıvılcımına duyduğu endişe, asla iyileşmeyecek yaralara merhem oluyordu.

"Sentetik depolardan besleniyorum, efendim. Son beslenmemden bu yana bir hafta geçti ve bunu yapmazsam ritüel sırasında kontrolümü kaybedeceğimden korktum."

Siyah gözlerinin arkasında bir duygu parladı ama ne olduğunu bilmiyordum. Altımızda güçlü kan kokusu olmasına rağmen, onun kokusunu üzerimde hissedebiliyor muydu? Varlığı zihnime baskı yapıyordu, hepimizin en çok korktuğu yetenek. Başlangıçta bu gücün kurbanı olmuştuk ve o, düşüncelerimizi talan etmiş, korkularımızı çarpıtmış, bizi elinde oyuncak haline getirmişti. Onu uzak tutma becerisini öğrenen bendim, zihnimde ona tam olarak görmek istediği şeyi gösteren bir oda yarattım. Diğerlerine ve onun öfkesinden korunmaya ihtiyaç duyan herkese aynı beceriyi öğrettim.

Mael başka bir şey söylemedi, sadece arkasını dönüp odadan çıkarak odasına açılan gizli kapıdan geçti. Ama omuzlarımız çökmüş olsa da, onun hala dinlediğini biliyorduk. Ayağa kalktık. Henry ve ben Gabrielle'e yardım etmek için elimizi uzattık. Her zamanki gibi bu ritüellerden sonra sessizdi, yeşil gözleri taş masaya sabitlenmişti.

"Hadi, canım," diye mırıldandı Henry, kolunu Gabrielle'in beline dolayarak onu odadan çıkardı.

Çıkarken ayakkabılarımız kanlı ayak izleri bıraktı. Merdivenlerden inip kanadımıza dönerken tek kelime etmedik. Henry, Gabrielle'in kulağına yumuşak sözler fısıldayıp onu yaşam alanına çekene kadar sessizlik hüküm sürdü.

"İşte bu kadar," diye mırıldandı ve kumaşın yere düşme sesi duyuldu. "Neredeyse bitti, sevgilim."

Bir kaseye su sıçradı, ardından Gabrielle'in düzensiz nefes alışığı duyuldu. Mateo ve ben bu sese eşzamanlı olarak rahatladık, birbirimize bakiştık ve kendi odalarımıza gidip üstümüzü değiştirdik. Cildimdeki kanı yıkadım

, pencereden geceyi seyrettim. Hala erkendi, Lilith'e gidebilecek kadar erkendi.

Onun hatırası beni sardı ve pencere pervazına tutunarak inledim. O da hatırlıyordu. Aklımda yüzüm, karanlıkta parlayan gözlerim, kumaşla kaplı penisimin onun içini okşadığı hissi gibi görüntüler belirdi.

Siktir.

Vücudum, o gece kanımı içtiği zamanki gibi tepki verdi. Tabutumda uyandığımda göğsümün içinde yeni bir ritim hissettim. Ne yaptığını anladığımda, içimi kaplayan sevinç ve arzuyu durduramadım. Arzu geri dönmüştü ve ikimiz de ateşi körükledik, ta ki tabutumda sikimi yumruklayıp zihnimde onun çığlıklarını duyarak boşalana kadar.

Şimdi nehrin kenarında durmuş, suya bakıyordu, ama onu ilk gördüğüm geceki gibi atlama düşüncesi yoktu. Derisinde dilimin dokunuşunu hatırlıyor ve benim gitmemiş olmamı diliyordu. Benim ortadan kaybolduğum tüm anları düşünürken, anılarında acı bir ton vardı.

Eğer gitmemiş olsaydım, her şeyi mahvedecektim.

Temiz giysiler giydim, saçlarımı taradım ve her zamanki kurdelemle bağladım. Onu görmem gerekiyordu, sadece bir anlığına, güvende olduğundan emin olmak için. Ama görev boğazımı sıkıyordu ve pencere pervazına çıkıp pencereden atlamak istememe rağmen, ondan uzaklaşıp ortak salonumuza doğru döndüm.

Mateo her zamanki koltuğuna oturdu, dirseklerini dizlerine dayadı ve gözlerini ateşe dikti.

"Konuşmaya başladı mı?"

Elini yüzünde gezdirdikten sonra burnunun köprüsünü sıktı. "Hayır. Henry ona banyo hazırladı. Bu seferki diğerlerinden daha kötüydü. Sanırım çok yakındı."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Bu benim hatamdı. Geç kalmasaydım..."

Sözlerim yarıda kaldı. Geç kalmasaydım, o kadından daha uzak olurdu ve Gabrielle'in korkunç gücü o n u bu kadar etkilemezdi. Çünkü çok yakınsa, sahip olduğu güç...

İnsan sihrinden miras kalan yetenek, ona yakınındaki tüm ölümlülerin acılarını ve korkularını hissetmesini sağlıyordu. Bu gece o kadının işkence gördüğünü ve ardından öldüğünü hissetmişti. Şu anda, kalbinin hala attığından emin olmak için elini göğsüne bastırıyordu.

"Kendini suçlama. O neyi riske attığını biliyordu," diye mırıldandı Mateo, bir elini bana doğru uzattı.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak elini tuttum ve sıkıca sıktım. Alnını parmak eklemlerime dayadı ve derin nefes aldı. Mateo, bizi korumakla ilgili sorumluluğu omuzlarında ağır bir yük olarak taşıyordu; bu yüzden haberleri kim getirirse getirsin bizim adımıza konuşuyordu. Zihnim Mael'in araştırmalarına karşı en güçlüydü, ama Mateo'nun incelik konusunda eksiklikleri varsa, bize olan sarsılmaz sadakatiyle telafi ediyordu.

Elimi başının arkasına koydum, örgülerinin tanıdık dokusu neredeyse bin yıldır olduğu gibi cildime rahatlık veriyordu. Bir kez daha derin bir nefes aldı ve söylemek istediği çok şey olduğunu biliyordum, ama yaratıcımızın evinde güvende değildik.

"Bu gece pazara gidip bir bakacak mısın?" diye sordu.

Çenemdeki bir kas seğirdi. "Gabrielle..."

Mateo geriye yaslandı ve elimi kendi eliyle kapattı. "Henry'nin yetenekli ellerinde ve senin etrafında dolanmanı istemez." Kafamı salladım ama Mateo ayağa kalktı ve beni tavandan tabana pencerelerden birine doğru yönlendirdi, sesi o kadar alçaldı ki yanımızda duran kimse bile duyamazdı. "Git ona, Callum, yorgun kalbini rahatlat."

Kısa bir an için alnını alnıma dayadı, sonra dönüp ateşe geri döndü. Elimini süslü demir mandala koyup tereddüt ettim, onun sandalyesine geri düşmesini izledim. Lilith'e sorduğum soru, Mateo'ya sorduğumla aynıydı: *Sana kim bakıyor?* Yüzyıllar önce, onu Mael'e karşı isyan etmeye çalıştığında onu hizaya getirmek ve kontrol altına almak için yaratıldığımı bilerek, bu görevi üstlenmek için elimden geleni yapmışım. Ona bakmak, yapabileceğim en az şeydi. Ama o, Lilith gibi inatçıydı. Ve Lilith gibi, yalnızlık ondan bir yaradan kan damlar gibi damlıyordu.

Teselli olacak bir şey söylemek için ağzımı açtım, ama hiçbir kelime çıkmadı. Ben de ağzımı kapattım, mandalı çevirdim ve

gökyüzüne doğru fırladım.

Belli bir yaştaki vampirlerin hepsi uçuşma gücüne sahipti. Bu, irade ve elementleri manipüle etme meselesiydi, ya da Mael bir gece beni sarayının en yüksek kulesinden itmeden önce böyle açıklamıştı. O gece ve sonraki gecelerde, bu yeteneği kazanana kadar vücudumdaki tüm kemiklerim kırılmıştı.

Lilith ile aramızdaki bağ parıldıyordu. O dairesindeydi. Pencerenin altındaki sunak sık sık parıldıyordu. Mumlar alev aldı, adaklar uygun kaselere yerleştirildi. Annesi için bir kase satın almış mıydı, yoksa hala korkuyor muydu, merak ettim. Onun için satın almayı düşünmüştüm, ama sonra vazgeçtim.

Vücudumdaki her hücre ona gitmemi söylüyordu. Onu görmek için can atıyordum. Göğsüm acı verici bir şekilde sıkışıyordu. Daha sonra, gece bitmeden onu doya doya seyretmek için vaktim olacaktı. Bunun yerine, Oylen'in dış mahallelerine ve canlı ormanın içinde yer alan büyük malikaneye doğru ilerledim.

Eamon ikinci katın balkonunda, korkuluğa yaslanmış olarak beni bekliyordu. Siyah saçları yüzünden geriye doğru taranmış, yakasının etrafında kıvrılmıştı, ama yanına indiğimde birkaç tel saç gözlerine düşmüştü.

"Ne oldu?" Kolunu uzattı ve beni kendine çekti. Karşımda, tanıdığım en harika erkek duruyordu; cesur ve güçlü, defalarca kez bizi yaratmasını dilediğim türden bir vampir. Ve karşımda, sırrımı paylaşabileceğimi bildiğim tek kişi duruyordu. Ama o kadim gözler içimi okudu ve ilk başta korku ifadesine bürünen yüzü şimdi şok ifadesine dönüştü.

Kaşları çatıldı. "Kim?" "Lilith..."

Lilith Searah."

Bölüm 15

Sekiz gecedir Callum'u görmemiştim.

Bağ aracılığıyla onu hissetmiştim, hatta ışık parlamaları, düşüncelerinin küçük parçacıkları bile yakalamıştım. Birkaç kez zihninde benim yüzümün görüntüsünü yakaladım ve ona bağlı acı tatlı özlem boğazımı ağrıtıyordu. Ama bağın kapandığı uzun süreler de vardı, sanki o kendi tarafında bir kapıyı kapatıyormuş gibi, ve ona ulaşamıyordum. Ara sıra birkaç duygu kırıntısı sızıyordu, ama bunlar karışık, sadece duygunun yaklaşık birer yansımasıydı.

Yine de beni korkutuyorlardı, çünkü o korkuyordu.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Adrienne, ben onun saçlarını tararken fısıldadı.

Bir iç çekerek, Callum'u ya da aramızda kurduğu bu bağı düşünmemeye çalışarak örgüsünü yapmaya başladım. Adrienne o sabah ailesinin evinden döndüğünde, ona olanları anlatmaya cesaretim yoktu, hele ki siyah kanla kaplı ve yarı uykulu halde kapıdan içeri giren Noah'a anlatmak hiç aklımın ucundan geçmedi.

Örgüyü başının arkasında bir düğüm haline getirerek, neredeyse her zaman taktığı altın iğneyi almak için elimi omzunun üzerine uzattım. Ama bana iğneyi vermek yerine, bileğimi tuttu ve beni kendine doğru çekerek, bir kalçam tezgahın kenarına yaslanacak şekilde karşısına dikti.

"Konuş benimle." İsteği sessizdi, ama sözlerinde yine de yalvaran bir ton vardı.

Ağzımı yana doğru bükerek, boğazımdaki yumruyu yuttum ve benimkini saran eline baktım. İşaret parmağında yeni bir yüzük takıyordu, gümüşe işlenmiş bir safir, ve bu bana Callum'un taktığı yüzüğü hatırlattı. Her şey bana onu hatırlatıyordu, ki bu çok garipti çünkü onu neredeyse hiç tanıımıyordum. Yine de onu gördüğüm andan itibaren onu istemiştim, Amayah'ın Deimos'u özlediği gibi onu özlemiştim.

Ama içgüdülerim, Adrienne'e bildiğim her şeyi anlatmak istesem de, sözlerimi dikkatli seçmemi sağladı. Callum "*bunu yapamayız*" demişti ve bağında, arzusu ile savaşılan büyük bir korku vardı. Bana hediyeler gönderen, kanını gönderen erkeğin o olduğunu itiraf etmek, onu tehlikeye atardı. Bunun yerine omuz silktim, elimi çevirip onun elini tuttum ve küçük bir gülümsemeyi başardım. "Patronumdan günlerdir haber almadım... Sanırım benden sıkıldığını düşünüyorum."

Başını yana eğdi, örgüsü arkasında çözüldü. "Peki ya bağlantı ne olacak?"

İlk geceden beri bu konuyu konuşmamıştık ve şimdi bile sesi fısıltıya dönüştü. Bu sefer gülümsemem acıydı. "Beni uzun süreliğine dışlıyor."

"Bu pek mantıklı değil."

Bir kez daha omuz silktim, ellerimizi kaldırıp parmak eklemlerine bir öpücük kondurdum, sonra bırakıp tekrar saçlarına döndüm. "Belki de bu bağı pişmanlık duyuyor ve zaman geçip bu bağ zayıflayana kadar bekliyor."

Sözler ağzımda kül gibi tadı vardı. Adrienne tartışmaya başladı.

"Lütfen Adrienne, bu konuyu daha fazla tartışmaya dayanamıyorum."

O iç geçirdi ama sessizliğinin rıza olmadığını biliyordum, sadece şimdilik sorgulamasına ara vermişti. Ben de bu fırsatı değerlendirip saçlarını tekrar ördüm ve yukarı doğru kıvırdım. Bana toka uzattığında parmaklarımın ucunda çevirdim.

"Bu yeni."

Omuzları gerildi, sonra düştü. "Diğerini kaybettim. Eamon bana yenisini hediye etti."

Onu topuzun içine kaydırdım ve gevşek bukleleri düzelttim. "İşte, *patronun* için mükemmel oldu."

Adrienne taburemden atladı, dönüp yanağıma şaplak gibi bir öpücük kondurdu. "Teşekkürler, Lils."

Bir kez daha gülümsedim, onu sıkıca kucakladım ve başımı omzuna yasladım. Göğsümdeki bağ zonkluyordu, gözlerimi yine bir özlem acısı sardı ve derin bir nefes aldım. Adrienne de beni aynı şekilde sıkıca sarıp, boynumdan saçlarımı geriye doğru okşadı. Bana basmakalıp sözler söylemedi ve ben ona ve Noah'a ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edebilmeyi diledim. Ama onun bildiğini düşündüm. O uzaklaşıp kadife perdenin arkasına geçse de, eminim biliyordu.

Sadece bir saat kadar sonra Eamon ortaya çıktı, dalgalı siyah saçları serbestçe çenesinin etrafında kıvrılıyordu, bu da ona çocuksu bir çekicilik katıyordu. Bana gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmadı.

"*Serang lan nauth,*" diye selam verdim, üç parmağımı dudaklarıma götürdüm. "Bu akşam nasılsın?"

Eamon aynı şekilde selamladıktan sonra siyah yeleğinin içinden mumla mühürlenmiş katlanmış bir parşömen çıkardı. "Kalbimi gördüğümde daha iyi olacağım. Ama ortak arkadaşımızdan sana bir not var."

Tezgahın üzerine koyduğu mektuba baktım. "Neden... neden kendisi gelemedi?"

Başımı kaldırdığımda, Eamon'un nazik yüzü kararmıştı ve onun gerçekte ne kadar tehlikeli bir avcı olduğunu, birçok kişinin karşı gelmeye korktuğu bir ölümsüz olduğunu anladım.

"Korkarım tek yapabileceğim şey, bunu okumanı tavsiye etmek." Parşömene parmağıyla hafifçe vurdu. "Ama yazdığı her kelimenin doğru olduğunu bil, Lilith."

Bana cesaret verici bir gülümsemeyle, çenemin altındaki eklemi okşadıktan sonra kadife perdeye doğru yürüdü. Sersemlemiş bir halde perdeyi geri çektim, Eamon'un Adrienne'e her zamanki coşkulu selamını vermediğini fark etmeden. Titreyen ellerimle mührü kırdım ve Callum'un kusursuz el yazısına odaklanmak için birkaç deneme yapmam gerekti.

Sevgili Lilith'im,

Uyanık olduđum her an seni dűşündüm.

Bu yokluğumun nedenini sana anlatabilmeyi isterdim, ama sadece şunu söylemek daha güvenli: Sana deli gibi aşığıım sevgilim ve şu anda yaptığım her şey, bir gün senin için ideal erkek olabilme umuduyla.

senin kalbini sahip olmaya layık, tıpkı benim kalbimi sahip olduğun gibi.

Ellerinde tüm en büyük umutlarım, en büyük korkularım ve en büyük hayallerim var. Senin içinde güneş batar ve ay doğar. Sen

benim ölümsüzlüğümün mumunu yaktığıım alevsin.

Her gece Amayah'a dua ediyorum, yakında kollarımda olacağını ve bunun sonsuza kadar süreceğini - ama sadece sen istersen. O muhteşem an gelene kadar, bu bağdan, dudaklarında benim adımın ve dilimde kalan kanının tadı ile teselli buluyorum.

Beni rüyanda gör, sevgilim.

Senin Deimos'un

Bölüm 16

Callum

Acı.

Kafamın arkasından patladı, sırtım eğilirken dudaklarımdan bir çığlık çıktı. Kırmızı bir sis görüşümü bulanıklaştırdı ve hissetmesem de gözyaşlarımın aktığını biliyordum. Acı geri çekilirken, ellerimin ve dizlerimin üzerine düşerek kanlı taşlara tükürdüm. Kaslarım seğirdi ve başımı kaldıramadığımı fark ettim.

"Zavallı," diye tükürdü Mael. "Tekrar."

Yanındaki siyah saçlı vampir Raya, bir an fazla tereddüt etti ve bana bir kez daha gücünü yöneltmeden önce nefes almam için bir an zaman tanıdığı için minnettardım. Beni Mael'in çıplak ayaklarının önüne, sanki yalvarır gibi kollarımı uzatmış bir şekilde yüzüstü yatırdı. Bu sefer çığlık bile atamadım. Boğazımdaki kaslar o kadar sıkı kilitlenmişti ki, bunun yerine garip bir hırıltı sesi çıkardım. Asit, ateş ve şimşek hepsi bir arada, beni paramparça edene kadar parçaladı, ta ki ben bir kül yığını olduğumdan emin olana kadar.

All Souls Mael, ertesi gün beni odasına çağırarak yokluğumla ilgili daha fazla soru sordu. Titreyeceğim kadar zihnimi didik didik etti, ancak herhangi bir suç işlediğime dair hiçbir kanıt bulamadı. Ancak yaratıcımız, ne kadar

, evinde bir şeylerin yolunda gitmediğini hissettiğini biliyordum.

Ancak bunu kanıtlayamıyordum, bu yüzden her şeyden çok değer verdiği tek şeye yöneldi: acı çekmek.

Son iki haftadır her gece, uyandığım anda beni boş ritüel odasına çağırıyordu. Ama zavallı bir insan kurbanının yerine ben oradaydım. Tek pişmanlığım, sadece iki yüz yaşında olan nispeten genç bir vampir olan Raya'nın benim çığlıklarımı duymak zorunda kalmasıydı. Onu sarsmak çok zordu, ama üçüncü günün sonunda tereddütleri giderek daha belirgin hale gelmişti.

"Bu kadar ağlama," diye mırıldandı Mael, ona durması için işaret ederken. "İnsan çocuğu gibi ses çıkarıyorsun. Bir kez daha."

Bir vuruş daha, kendimi hazırlamak için bir an, ve Raya'nın henüz Mael'in beyin yıkamasına boyun eğmediğine Amayah'a şükrettim. Bu sefer ses çıkarmadım, kilitli boğazımdan çıkmaya çalışan iniltiyi geri ittim. Gözlerimin köşelerinde siyah noktalar belirdi ve bundan ölemeyeceğimi bilsem de, ölebilmeyi dilediğim anlar oldu.

Lilith ile aramızdaki bağ kopmuştu. O odaya girmeden önce bunu kesinleştirmiştım. Aksi takdirde, benim çektiğim acıyı o da hissederci ve ben bunu göze alamazdım. Ama ben çoktan bunun ne zaman biteceğini, onun varlığının ne zaman kabul edileceğini hayal etmeye başlamıştım. Artık çok uzun sürmeyecekti. Mael istediğini elde etmişti ve sıkılmaya başlamıştı.

Evet, işte gidiyordu, çıplak ayakla gizli kapısına doğru yürüyordu. Kapı kapandığında Raya nefes nefese gücünü geri çekti. Taşların üzerinde sürünerek uzandı ve ben, o beni ayağa kaldırdığında beni bekleyen yeni acı dalgasına kendimi hazırladım.

"Yapma. Ona daha fazla zarar vereceksin." Mateo'nun derin sesi odada yankılandı.

İki çift ayak sesi yaklaştı, iki çift el altıma kaydı, göğsümü ve bacaklarımı kavradı. Mateo bir kolunu dizlerimin altına kaydırıp beni kendine doğru çekmeden önce, başım boynumda sallanarak inledim, sanki ben bir çocukmuşum ve neredeyse aynı boyda değilmişiz gibi.

"Onu öldüreceğim," diye homurdandı Henry.

Mateo sessiz olmasını işaret etmek için elini kaldırdı, ama Raya aynı anda ayak seslerini örtbas etmek için pencere kepenklerini kapatıyordu. Cildime değen hava bile canımı acıtıyordu. Ağabeyim merdivenlerden inerken beni sarsmamak için elinden geleni yapıyordu, ama her hareket cildimin altında bir başka şimşek çakması gibiydi.

"Neredeyse vardık," diye mırıldandı.

Kanadımızın tanıdık kokusu üzerime yayıldı ve ben iç geçirdim. Ama iç çekişim, yatağıma yatırıldığımda başka bir hırıltılı nefes almaya dönüştü. Narin, serin eller alnımı okşadı.

"Lil..."

Biri beni susturdu, sesi uzatarak rahatlatıcı bir ses çıkardı.

Ama hayır... o değildi, sadece benim bir anlık deliliğimdi. Gözlerimi açıp gerçekten görebildiğimde, üstümde Gabrielle duruyordu, elinde ıslak bir bezle donakalmıştı. Ben onun varlığını fark etmemi bekledi, sonra yüzümdeki kanı silmeye devam etti. Henry diğer tarafıma geldi, ellerimden birini tuttu ve başparmaklarını avucuma bastırdı.

"Nefes al," dedi, hiç ona benzeyen ciddi bir ses tonuyla.

Ben de öyle yaptım, hava boğazımdan aşağıya doğru ısıklık çalarak geçti ve ardında ateş bıraktı. Ama nefes verirken, acı biraz azaldı. Henry kendi kendine başını salladı, göğsüme doğru ilerledi ve avuçlarını cildime bastırabilmek için bağları yeterince gevşetti.

"Tekrar," diye mırıldandı.

Ve yine, nefes verirken, acı biraz daha azaldı. Henry'nin hediyesi tam da buydu: bir hediye. Yüzyıllar boyunca, gücünü geliştirmek için Eamon'la gizlice çalışmıştı ve onun öğretilerinden hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Dakikalar yavaşça geçerken, Henry'nin gücü vücudumda etkisini gösterdi, yıpranmış sinirlerimi yatıştırdı ve ağrıyı ortadan kaldırdı. Raya'nın gücü, diğer bazı vampirlerin sahip olduğu gibi sadece ağrı yanılması değil, *gerçek ağrıydı*.

Eğer bir ölümlüye saldırırsa onu öldürebilirdi. Lycanlar bile buna karşı savunmasızdı. Vampirler bundan ölmeseler de, yeterince uzun süre bırakılırsa, hasarın iyileşmesi yıllar alabilirdi.

"Bırak beni," diye fısıldadım ve kollarımı kaldırarak Henry'nin bileklerine dokundum.

Yavaşça yatağa geri oturdu, ama ben oturmak için kalktığımda Gabrielle dilini şaklattı. "Bir dakika daha bekle."

Kafamı salladım ve yine de oturdum, titrek ellerimle saçlarımı okşadım. Dikkatlice bağı açtım ve Lilith'e uzandım. Oradaydı ama zayıftı, sanki benim yokluğuma razı olmuş ve artık bağlantımızdan teselli aramıyordu. Ya da belki de zayıflıyordu ve yakında ona hiç ulaşamayacaktım.

Mael'in bana verebileceği her şeyden daha acı verici, yeni bir tür acı kalbimi deldi. Ama bu acı beni harekete geçirdi, yataktan kalkıp kan ve ter lekeli giysilerimi çıkardım.

"Callum, sevgilim, şu anda çıplak kalmanın bir nedeni var mı?" Gabrielle, gözlerini eliyle kapatarak alay etti.

"Ne gösteri ama!" diye haykırdı Henry, duygularını alçak bir ısıklıkla vurgulayarak.

Yeni tunikamı pantolonumun içine sokarken, Mateo arkamdan yaklaşarak kollarımı sokmam için siyah pelerinimi uzattı.

"Gördünüz mü? Yardımcı olmak böyle olur," diye diğerlerini azarladı ve ben botlarımı giyerken yakamdan saçımı çekti.

Gabrielle, Mateo ona gerçekten bir şey öğretiyormuş gibi mırıldandı.

"Ben yardımcı oluyordum, ona iltifat ettim." Henry kollarını genişçe açtı. "Yaşadığı onca şeyden sonra, her zamanki gibi büyüleyici olduğunu duymayı hak ediyor."

Ona göz kırptım. "Sen, aynen *şöyle* dedin: '*Ne gösteri ama.* ' Ben bundan daha iyisini hak ediyorum."

Omuz silkti. "Ben az konuşan bir adamım."

Üçümüz de gözlerimizi devirdik, ama ben çoktan Gabrielle'in kilidi açtığı pencereye doğru ilerliyordum. Pencere pervazına çıktığımda sessizlik çöktü, havada söylenmemiş duygular yoğunlaşmıştı. Henry bana bakarken gülümsemesi sönükleşti, ama kollarını göğsünde kavuşturup başını sallayan Mateo'ydu.

"Yakında," diye söz verdi.

Yakında her şey bitecekti. Yakında umut ve vaatlerle dolu yeni bir dünya olacaktı. Yakında artık köle, casus ve

esir olmayacaktık. Pencereden dışarı, gecenin karanlığına kaybolmadan önce başımı eğdim.

Bağ beni beklediğim gibi Souzterain'e değil, nehirden yaklaşık bir mil uzaklıktaki Lilith'in küçük dairesine götürdü. Bir zamanlar güzel bir şehir evinde yaşamıştı; annesinin cenaze töreninden sonra eve döndüğü gece görmüştüm ve Mateo da bana bir iki kez bahsetmişti. Ama ertesi gün ölümsüz ev sahibi onu evden çıkarmıştı. Doğrudan müdahale edemedim, ama bu onun zulmünün cezasını çekmesini engellemedi.

Ancak şimdi, daha iyi günler görmüş olan şehrin bir bölümünde küçük bir dairede yaşıyordu. Ama oradaki sakinler, taşan çiçeklikleriyle ve sıra onarım girişimleriyle ellerinden geleni yapıyorlardı.

Küçük odaların içinde sadece onun kalp atışlarını duyabiliyordum. Uyuyordu. Bu yüzden ona tam olarak ulaşamıyordum. Ama şimdi bu kadar yakındım ki, oradan ayrılmaya gönlüm el vermiyordu. Onu görmek, kokusunu içime çekmek istiyordum. Uyuyordu, orada olduğumu bilmeyecekti ve sonra onun ışığında geçirdiğim bu küçük anın mutluluğuyla oradan ayrılabilirdim.

Sessizce küçük balkonlarına indim. İnsan olduğum zamanlardan beri yüzyıllar boyunca geliştirdiğim sihrin küçük bir parçasını kullanarak pencereyi açtım ve pencere oturma odasına açıldı. Hiçbir şeyi bozmamaya dikkat ederek sunak üzerinden geçtim. Ama artık buradaydım ve sevdiklerine saygımı göstermek için bir dakika durdum. Küçük portreler düzgün sıralar halinde sergileniyordu, sunak kaseleri taze çiçekler ve temiz suyla doluydu, ancak hayatımda tanıdığım, heybetli görünümlü bir cadı olan Solange Searah'ın portresinin önünde tütünle dolu bir kase gördüm. Parmaklarımı dudaklarıma bastırıp saygıyla başımı eğdim, bu hareket cildimi hafifçe acıttı, sonra Lilith'in kalp atışlarının beni ona yönlendirmesine izin verdim.

Odası küçüktü, yatağı da öyle. Uzak duvara dayalıydı ve aynı boş paletle uç uca değiyordu. Uyurken koyu kahverengi bukleleri yastığa yayılmıştı, geceliğinin kumaşı uyluğuna kadar çıkmıştı. Çarşaflarını itmiş, bacakları yıpranmış pamuklu kumaşa dolanmıştı ve huzurlu bir uykuya dalamadığı belliydi.

Nefes aldım ve iniltiyi zar zor bastırdım. Şurup gibi tatlı ve yoğun kokusu odanın her köşesine yayılmıştı. Bir kez daha derin bir nefes aldığımda dişlerim ağrıdı ve alt dudağıma bastırdı. Sanki bir rüyadaymışçasına, bacaklarım yıpranmış ahşap çerçeveye değene kadar yaklaştım.

Lilith uykusunda iç geçirdi, sırt üstü döndü ve ben dizlerimin üzerine çöktüm, ellerim kendi isteğiyle ona uzandı, ağzım uyluklarının tepesine indi.

Ve kan, onun cildine bulaştı.

Bölüm 17

Rüya görüyordum.

Bir rüya olmalıydı. Callum bacaklarımın arasındaydı, derin iç çekişleri tenimde yankılanıyor, geniş omuzları dizlerimi ayırıyordu. Omurgamdan yukarı doğru bir sıcaklık yayıldı ve sırtım kavislenirken, o iç uyluklarımın hassas derisini yaladı, dişleri kıvrımı sıyırdı. Kalçalarım ona doğru eğildi. Bu çok fazlaydı ama yine de yetersizdi.

Onun düşük sesli homurtusu içimi titretti. Daha fazlasını, daha fazlasına ihtiyacım vardı. Sersemlemiş bir şekilde dizlerimi daha da ayırdım, o bana daha da yaklaştığında inledim, ıslak ağzı emiyor ve yalıyordu ama istediğim yerde değil, ihtiyacım olan yerde. Onun adı nefes nefese bir fısıltıyla çıktı, zevk daha da yükselirken ve dili içime kayarken, sanki açlıktan ölüyormuş gibi yalayıp emerek, kurtuluş için bir yalvarış.

İşte buydu, *tanrıça*, evet. Onun ağzını sürerken cildim karıncalandı, kulaklarımda inlemem daha da yükseldi. Bir diş klitorisimi sıyırdı, omurgamda parlak bir ateş patlaması yarattı, sonra dili girişime daldı. Yavaşça, gerçekten burada olmasını istediğim erkeğe uzandım, yüzünü yaklaştırmak, dudaklarının tekrar üzerime kapanmasını, yalamasını, emmesini ve sikmesini istedim. O dişlerin etime batmasını ve...

Gözlerim birden açıldı.

Avucumun altında yumuşak saçlar, burada, yatak odamda, sağlam bir şekilde duruyordu. Gözlerim geriye dönmeden ve inlemeden önce, gördüğüm şeyi anlamaya çalışarak gerildim. Callum'un dağınık beyaz sarı saçları bacaklarımın birine yayılmıştı. Ağzını klitorisime yapıştırdı ve yavaşça, derin bir şekilde emdi.

"Cal... *tanrıça*," diye inledim, kalçalarım zıplıyordu.

Ağzı aşağı kaydı, dili tekrar tekrar girişime daldı, ben kıvranana kadar. O geri çekilip gümüş rengi gözleri yukarı bakacak kadar uzaklaştığında, dirseklerimin üzerine doğruldum, ağzının köşesinde kanla lekelenmiş vahşi bir sırıtış belirdi.

"Biliyordum," diye homurdandı, iki parmağını içime sokup kıvrılmaya başladı.

Alnım terle kaplandı ve ben inleyerek başımı omzuma yasladım. "N-ne?"

Dudaklarından kanı yaladı ve boş eliyle çenesini sildikten sonra parmaklarını emdi. "Senin amın benim tek kurtuluşum olacak. Burada, bacaklarının arasında, tanrıçanın rahibelerinin o kadar coşkuyla bahsettikleri şeyi bulacağım."

Sersemlemiştim. O an bile hala tamamen gerçek gibi gelmiyordu. Eamon'la gönderdiği not dışında iki hafta boyunca tek kelime etmemiştim ve şimdi o benim bacaklarımın arasındaydı.

"Ve o şey nedir?" diye inledim, son kelimeyi kekeleyerek, parmakları ön duvarıma bastırırken, işaret parmağındaki mühür yüzüğü çılginca sürtünüyordu ve gözlerimde yıldızlar patlıyordu.

Callum'un başı tekrar aşağı indi, ama önce cevabını gürültülü bir sesle söyledi:

"Mutluluk."

O, haftalar önce uyluklarımdaki yarayı yaladığı gibi klitorisimi yalarken, ben yatağa geri düştüm. Karnımda sıkı bir baskı hissettim, ayak parmaklarım kıvrıldı ve kalp atışlarım kulaklarımda çınladı. Ve günler sonra ilk kez, Callum tamamen bağın içindeydi, onun arzusu benimkini yeni zirvelere taşıyordu. Yüzümün görüntüsü zihnimde parladı, ama onun bakış açısından, görüntülerin üzerinde büyük bir bağlılık ve özlem dolu gözyaşları vardı, şakaklarımı ve saçlarımı ıslatıyordu.

Parçalanırken, adını defalarca dudaklarımdan döküldü, dizlerimi birbirine çekerek onu uzaklaştırmaya çalıştım. Ama serbest

eli yukarı doğru fırladı, beni açmaya zorladı, sonra diğer elini cinsel organımdan çekti, her ikisini de ayırırken kan uyluklarımın üzerine bulaştı.

"Benim," diye homurdandı.

Vücudumdan aldığı haz, onun altında titreyene kadar devam etti, inlemelerim acınası hıçkırıklardan, çıkabileceğimi hiç bilmediğim seslere dönüştü. Ve bunun mümkün olup olmadığından emin olmasam da, aynı baskı sıkı bir şekilde sarıldı, ama şimdi yüz kat daha güçlüydü.

"İşte böyle," diye övdü Callum, ağzını benden bile kaldırmadan. "Bana daha fazlasını ver, bana *her şeyi* ver."

Yine kendimi kaybettim, ağladığımı ancak belli belirsiz fark ettim, ta ki uzun parmaklı bir el ağzımı kapatıp çığlıklarımı bastırana kadar. Vücudum titredi, göğsüm ve yanaklarım kızardı ve uzun bir süre bunun beni öldürebileceğini düşündüm. Vücudumun milyonlarca parçaya ayrılacağından emindim. Ama elbette öyle olmadı ve Callum'un hareketleri yumuşadı. Ağzımı kapatan el çenemi kavradı, başparmağı dudağıma bastırdı.

Yavaşça ağzını açarak kalçalarım, karnıma öpücükler kondurdu, geceliğimi yukarı kaydırarak göğüs kemiğimi öptü. Geri çekildiğinde, gözlerimin beni yanıltmadığını fark ettim; kanım ağzına bulaşmıştı. Ama gözlerindeki coşkulu bakışla, utanacak halim yoktu. Özellikle de parmaklarını tek tek ağzına çekip, gümüş rengi gözlerini bana dikip, tadı ile zevkten titreyene kadar bakarken, aniden içimdeki arzuyla tekrar kasılmaya başladım.

Birkaç saniye birbirimize baktık ve daha önce görmediğim bir şeyi fark ettim. Callum'un gözlerinde, onu son gördüğümde olmayan bir boşluk vardı. Sol kolunda belirgin bir titreme olduğunu fark ettim, elini uyluğuma koyarak ve başparmağıyla cildimi nazikçe okşayarak bunu gizlemeye çalışıyordu.

Yavaşça doğrulup yüzüne dokunarak keskin elmacık kemiklerini okşadım. "Ne oldu?"

Kafasını salladı, ama dokunuşuma doğru eğildi, bileğimi tutup elimi orada tuttu. "Hiçbir şey."

Bağımız aracılığıyla, kalbimi sıkıştıran acı ile iç içe geçmiş küçük korku parçacıkları yakaladım. Diğer elimi kaldırıp yüzünü avuçladım, çenesini yukarı kaldırarak gözlerinin içine tam olarak bakabildim. "Neredeydin?"

Callum gözlerini kapattı, başını hafifçe salladı ama çekilmedi. Onu bırakmadan dizlerimin üzerine çöktüm, böylece yatağın kenarına daha yakın olabilecektim. O kadar uzundu ki, yerde diz çökmüş olsa bile alnımı alnına kolayca değdirebiliyordum. Belirsizlik, korku ve dizginlenemeyen bir ihtiyaçla karışık bir dalga halinde bağımızdan geçip gitti.

"Bu güvenli değil," diye mırıldandı. "Ama ben... uzak duramadım."

"O zaman uzak durma." Alnımı onun alnına yasladım. "Gitme."

"Güvenli değil," diye tekrarladı ve geri çekilerek, her bir kirpiklerini, gri gözlerindeki parlak gümüş rengi her bir noktayı sayabileceğim kadar uzaklaştı.

Kaşlarım yukarı kalktı. "Kimin için?"

Bileklerimi saran eller biraz daha sıkılaştı ve bağımızdan yeni görüntüler akın etti. Beyaz saçlı bir vampir erkeği belirliyordu. Soluk, titreyen ellerin altında koyu lekelerle kaplı taşlar. Acı, o kadar çok acı ki, anlaşılmazdı.

"Senin için mi?" diye ısrar ettim.

Ama Callum başını salladı. "*Senin* için, Lilith. O senin ne olduğunu, bizim ne olduğumuzu bilemez..."

Boğazı yutkunarak hareket etti ama tutuşu gevşedi, kollarımı ve omuzlarımı okşayarak beni kucaklamaya başladı. Ben de isteyerek iç çekerek başımı göğsüne yasladım ve o da beni sıkıca kucaklayarak burnunu saçlarıma gömdü.

Oylen'in gece sesleri pencerenin aralığından odaya sızıyordu. Sokakta sesler yankılanıyor, ortak ateşlerden odunlar çıtır çıtır yanıyor ve biraz daha uzakta bir keman çalmaya başlıyordu. Pazarda olmam gerekirdi, ama iki hafta boyunca iyiymiş gibi davranıp, huzursuz ve uykusuz sabahlar geçirdikten sonra, Adrienne ve Noah, hastalanacağımdan korktukları için, kaçırdığım uykumu telafi etmem için beni evde kalmaya zorladılar.

Callum ne demek istediğini açıklamayınca, derin bir nefes aldım. "Bağdan mı bahsediyorsun? Kanını verdiğini öğrenirse

senin bana kanını verdiğini öğrenirse tehlikeye girer miyim?"

Elini başımın arkasına koydu ve beni kendine daha sıkı çekti. Bir an için havada yoğun bir sessizlik hakim oldu. "Evet."

Ama bu her şey değildi, bunu neredeyse tadabiliyordum. "Bana yalan söyleme ."

Vücudundaki tüm kaslar gerildi. Omurgamdan bir titreme geçti ama onun kollarında kıvranmaktan başka bir şey yapamadan, yüzünü görebilecek kadar uzaklaşabileceğim kadar gevşedi. Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi ve gözleri benimkilerle ileri geri hareket etti. Bağın onun tarafında ne hissedebildiğini merak ettim - benim kafa karışıklığım mıydı? Ya da belki de göğsümde el ele tırmanan artan korkuydu.

Yüzüme nazikçe dokundu, sanki bunu yapmasına izin verildiğine inanamıyormuş gibi yüzünde hayranlık dolu bir ifade belirdi. Saçlarımı yüzümden geriye doğru taradı ve ben onun yüz hatlarımı ezberlediğini, bu anı zihnine kazıyarak mükemmel bir netlikle hatırlayabileceğini fark ettim.

"Mael senin ne olduğunu bilseydi, beni kontrol etmek için seni kullanırdı. Ben bir kukla, o da efendi olurdu ve beni manipüle ederek deliliğini bu dünyaya yayardı. Şu anda, böyle bir gücü olmadığını biliyor ve açık bir isyan riskine girmeyecek. Ama sen onun elinde olsaydın?" Kafasını salladı, sanki zihninde bunu görmüş ve fiziksel olarak acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Sen onun elinde olursan, ben bir hiç olurum."

"Anlamıyorum. Beni neredeyse hiç tanıımıyorsun. O kadar sadakati hak etmiyorum."

Aramızda bir bağ vardı, sadece fiziksel olanın ötesine geçen bir çekim. Ama ben kaçırılırsam Mael'in onun üzerinde böyle bir güce sahip olması? Nedenini anlayamıyordum.

"Evet, biliyorsun," diye fısıldadı Callum. "Daha önce yalan söylemiyordum, senin benim ölümsüzlük mumumu tutan alev olduğun dediğimde. Çünkü sen, Lilith Searah..."

Callum başını eğdi ve gözlerimizin karşılaştığı noktaya geldi. Sesi o kadar şiddetliydi ki, sonunda beni güvende tutmak için her şeyi yapacağını, bunun bir canavarın kaprislerine boyun eğmek anlamına gelse bile, nedenini anladım.

"Sen benim kan kardeşimisin."

Bölüm 18

Callum

Ben yaratıldığımda, kan eşleri nadir değildi.

Aslında, bu çok sık görülen bir durumdu ve yeni vampirlerin yaratılmasının en yaygın nedenlerinden biriydi. Yine de, kan eşini bulmak bir lütuf olarak görülüyordu. Ancak Mael'in yönetiminin yükselişi ve insanlar, Vyenurlar ve Lycanlar arasında konulan katı sınırlarla, kan eşleri giderek daha nadir hale geldi. Hala oluyorlardı, ama çoğu zaman ya vampirin eşi başka biri tarafından cezalandırılmak için dönüştürülüyordu ya da eşini dönüştürme izni, yaratıcım ve Antlaşma tarafından bir kontrol aracı olarak kullanılıyordu.

Bu yüzden uzak durmaya çalışmıştım, onu uzaktan izlemekle yetinmiştim. Ama bunun beni asla gerçekten tatmin etmeyeceğini bilmeliydim. Lilith'in kalp atışı bir siren şarkısı, kokusu bir uyuşturucu, kanı bir iksir ve amcığı? Onun tadı bile uyanmak istemediğim bir rüyaydı. Ve bu, zihni, sadakati, şefkati hakkında hiçbir şey söylemiyordu.

Lilith bana o kadar uzun süre baktı ki, belki de bu kelimenin anlamını bilmediğinden endişelendim.

"Kan eşi..."

Elini kaldırdı. "Ne olduğunu biliyorum."

Yavaşça, eli indi, bakışlarıyla birlikte aramızdaki kucağına düştü. Ona bu sessizliği tanıdım, bunun yerine her bir mükemmel özelliğini tek tek saymaya başladım: yanaklarındaki çiller, dik burnu, yumuşak dudakları. Geceliğinin ince kumaşı altındaki pembe meme uçları. Kilometrelerce öteden bile duyabileceğim kalp atışları ve ritmi.

"Ne kadar sürecek?"

Gözlerimi kırıştıtarak odaklandım. "Ha?"

Lilith bakışlarını kaldırıp benimkilere baktı. "Ne zamandır biliyorsun?"

Parmak eklemlerimi yanağına sürttüm, öfkesi patlamadan önce alabildiğimi aldım. "Annenin cenazesi yakıldıktan birkaç gün sonra."

Gözleri şaşkınlıkla büyüdü, ama nabızı hızlansa da geri çekilmedi. Bir insanın yapabileceği kadar hareketsiz kaldı, sanki bir kitabı okurmuş gibi gözleri sağa sola kayıyordu. "Bunca zaman uzak durdun..."

"Evet, öyle yaptım. Seni en güvende tutacak şeyin bu olduğunu bilerek, sadece uzaktan izlemekle yetinebileceğimi umuyordum. Ama özünde ben bencil bir yaratığım ve senin ışığın çok bağımlılık yapıcıydı. Kendimi senin sıcaklığın içinde buldum ve mesafemi koruyamadım."

Gerçek şu ki, Henry'yi suçlayamazdım. O olmasaydı, daha uzun sürse de kendimi tanıtmanın bir yolunu bulurdum. Belki de tüm bunlar bitip tehlike geçene kadar bekleyebilirdim.

Boynundaki bir kas seğirdi ve üzüntüsü bağıımızdan sis gibi süzülerek geçti. Onun *benim için* üzüldüğünü anlamam biraz zaman aldı. Artık ona olan özlemimi anlıyordu ve uzak kalmanın ne kadar acı verici olduğunu doğru bir şekilde anlamıştı.

"Kimse biliyor mu?" diye fısıldadı.

"Sadece Eamon, ve ona tamamen güveniyorum."

O dalgın dalgın başını salladı. Lilith, Eamon'u doğduğundan beri tanıyordu. Adrienne ve Noah dışında güvendiği biri varsa, o da Eamon'du.

"Peki ne yapacağız?" Sesi dikkatliydi.

Bağlantımızdan sızmaya başlayan umutsuzluğu durdurmaya çalıştım, çünkü sonraki sözler boğazımda yanıyor, içimi paramparça ediyordu. "Ayrı kalmalıyız."

Sanki ona vurmuşum gibi geri çekildi. "Callum, *hayır*."

Ama onun kucağımdan kaymasına izin vermedim. Bunun yerine, ellerimle yüzünü kavradım, cildinin ısısı avuçlarımı yakıyordu. "Beni dinle. Bu, güvenliğini sağlamanın tek yolu. Şu anda bile burada olmamalıyım, şu anda bile nereye gittiğimi öğrenebilir."

Gözleri yaşlarla doldu ve elleri, surlarda geçirdiğimiz gece olduğu gibi bileklerimi sardı. "Ama o ölümsüz, Callum. Asla yok olmayacak."

Geri kalan sözler aramızda asılı kaldı. *Ne kadar süreyle?* O, aramızdaki bağ nedeniyle, başka biri onu dönüştürürse bunun beni çılgına çevireceğini biliyordu. Ve eğer onu ben dönüştürürsem, hayatının ilk on yılında onu terk edemeyecektim. Bağ, yaratıcı ile yeni dönüştürülmüş arasında bile çok güçlüydü, kan bağı olanlar arasında ise daha da güçlüydü.

Bu yüzden sözlerimi dikkatle seçtim ve bağa tüm inancımı kattım. Ayrılacaktık, ama bu sonsuza kadar sürmeyecekti. Tehlikede olacaktı, ama bu tehlike geçecekti.

"Hiç kimse gerçekten ölümsüz değildir. Bir tanrı bile öldürülebilir."

...

Mael'in sarayına geri döndüğümde, ufukta şafak neredeyse sökmüştü.

Lilith'in gözyaşlarının tadı dilimde ağır bir şekilde kalmıştı. O, ellerini tuniklerime sıkıca sararak huzursuz bir uykuya dalana kadar onun yanında kalmıştım. Uykusunda bile bırakmak istemediğinde, parmaklarını kumaştan tek tek ayırdım. Yatağının başucundaki masaya bir mektup bırakıp, kokusunu derin bir nefesle içime çektikten sonra gökyüzünde kayboldum.

Açık pencereden içeri süzülürken halsizdim, yaklaşan sabahla birlikte uzuvlarım o kadar ağırlaşmıştı ki, yatak odasının arkasında bulunan ışısız odaya zar zor ulaşabildim. Tabutun kapağı kapanmadan önce felç edici bir uyku bedenimi ele geçirdi.

Gündüz uykularımda genellikle rüya görmememe rağmen, bu sabah kendimi karanlıkta dururken buldum ve görüşümü netleştirmek için hızla gözlerimi kırpyordum. Yavaş yavaş, tek tek, yıldızlar etrafımda belirmeye başladı

ve parıldayarak söndüler, sonra tekrar daha parlak bir şekilde parladılar. Ayaklarımın altında, büyük bir yabancı çiçek tarlası gece esintisiyle sallanıyordu, beyaz, lavanta ve mavi noktalar ay ışığından siliniyordu.

Orada, ortada, yüzü gümüş gibi parıldayan bir kadın oturuyordu ve ben ona bakarken o da bana bakıyordu. Lilith'in saçları dağınık ve serbestti, yüzünün etrafında dönüyor ve yanaklarından akan gözyaşlarına takılıyordu. Acısı somuttu, sanki aramızda yaşayan, nefes alan bir şey gibiydi. Keşke bu yüksek yerden ona ulaşıp onu kollarımın arasına alabilseydim, asla tam olarak iyileştiremeyeceğimiz kırık parçalarımızı bir araya getirebilseydim. Ama o çok uzaktaydı.

Yavaşça ayağa kalktı, şeffaf elbisesi arkasında parıldıyordu. Kollarını kaldırdı ve sesini duyamasam da, bana seslendiğini biliyordum. Etrafında sihirli bir enerji dalgalandı, kolları boyunca şimşekler çaktı, elinde parıldayarak arkasında parlak bir hançer bıraktı.

Bıçağı daha yükseğe kaldırdı, gözleri benimkilere kilitlendi ve hançeri kalbine sapladı.

Çılgılığım, hiçliğin uçsuz bucaksız boşluğunda kayboldu. Sadece, göğsünün ön tarafında biriken kanın, göğüslerinden aşağı damlayarak altındaki çiçeklerin üzerine düşmesini ve tarlanın tamamen kırmızıya bürünmesini izleyebildim. Kolları vücuduyla birlikte yere düştü ve son nefesini rahat bir nefes alarak verdi.

Bu acımasız dünyaya karşı kör olana kadar ağladım. Nehirler yükselip göller denize ulaşana kadar ağladım. Ve ağlayacak gözyaşım kalmayınca, gözlerimi dünyaya açtım ve artık çok yalnız olduğumu anladım.

O benden o kadar uzaktaydı ki, ona bir daha asla ulaşamayacaktım.

Bölüm 19

Callum

Bir ölümlü için orman sessiz olabilir.

Ama Mateo ve benim için, ağır dalların ve kalın gövdelerin arasında kayarken bu orman canlıydı. Küçük hayvanlar kabukların üzerinde koşarken dallar hışırdadı, çalılar böceklerin uğultusuyla doluydu, kalpler bir melodi gibi atıyordu.

Konuşmadık, bunun yerine zihnimizle iletişim kurduk. Burası, ülkenin en kuzey sınırına yakın Oylen'den çok uzaktaydı. Şehirden farklı olarak, burada kar kalın bir şekilde yağıyordu, ayak seslerimizi bastırıyor ve avımızı bulma umudumuzu ortadan kaldırıyordu.

Bu yüzden sessizdik.

Lilith'i yatak odasında bırakalı bir hafta olmuştu, ama cildimde onun kokusunu aldığımı yemin edebilirim. Mektuba cevap gelmemişti, ama ben cevap beklemiyordum, sadece kendimize birkaç dakika daha ayırabileceğimiz bir fırsatın gelmesini umuyordum. Bağımız sayesinde, metinden bazı parçalar, deri ve parşömenin toprak kokusu ve araştırma yaptığını düşündüren çılgın kalp atışları hissetmiştim. Ama beni en çok şaşırtan, damarlarında akan sihirli güçtü.

Onun büyüü güçleniyordu, belki de aramızdaki bağın etkisiyle —ya da belki de bu benim kibirimden bir yansımasıydı. Bunun farkında olup olmadığından bile emin değildim

farkında olduğundan emin değildim. Ama Lilith zeki ve sezgileri güçlüydü. Gücünün arttığını fark edecek biri varsa, o da oydu.

Şu anda pazardaydı. Aklımda bir dizi görüntü belirdi: dizilmiş ışıklar, ateşin kokusu, yıpranmış pelerini. İnledim. Ona hediye ettiğim şal, venefica ile olan kavgada mahvolmuştu ve henüz yenisini almamıştım. Belki Henry ya da Gabrielle... Mateo tısladı, elini kaldırdı ve kulağına dokundu. Dinledim.

Ormanın ortam seslerini aşarak, solucanları ve ağaç köklerini geçip toprağın derinliklerine ulaştı. Hiçbir şeyin olmadığına emin olana kadar daha da derine indi.

Merhametli tanrıça.

Birlikte ileri doğru ilerledik, kazarken etrafımızda kar fırtınası varmış gibi karlar uçuşuyordu. Donmuş toprak ellerimizin altında çatladı, biz toprağın derinliklerine inene kadar parçalar halinde gevşedi. Mateo nefes nefeseydi, kasları benimkiler gibi gergindi ve ben toprağın sabit ritmine bağlı kalmak için uğraşıyordum.

Üzerimizdeki ormanlık gökyüzü sadece düzensiz bir daire haline gelene kadar daha derine kazdık. Ellerimiz çamurla kaplıydı, yüzlerimiz çamurla lekelenmişti, ama ses gittikçe yükseliyordu, ta ki her kazdığımızda titreşim ellerime kadar ulaşana kadar. Artık başka nedenlerden dolayı sessizdik, kalbimizde net niyetlerle tamamen görevimize odaklanmıştık. Bundan sonra olacıklardan kurtulabilmemizin tek yolu buydu.

Ellerim metal bir *şapırtı* ile metale çarptı.

Mateo'nun nefesi hızlandı, benimki de öyle, ve tekrar tekrar toprağı kazdık, kazdığımız mezardan toprağı dışarı attık. Basit demir kutu paslanmıştı, üst kısmında birkaç yerde ezik vardı, ama tam da Eamon'un söylediği gibi görünüyordu. Onun varlığının yaratıcısına yardımcı olacağını düşünerek, neden gelmediğini sormuştuk. Ama o sadece hüznle gülümsemiş ve başını sallamıştı.

Eamon, "*Telafi etmem gereken çok şey var*" demişti.

Kutu tamamen ortaya çıktığında, etrafındaki küçük toprak çıkıntının üzerine çıktık ve ellerimizi silkeledik. Mateo'nun yüzü gergindi ve çenesindeki bir kas seğirdi.

Yapabilirim, diye sessizce söyledim ona.

Kafasını salladı. Hayır... *ben olmalıyım*.

Ama kıpırdamadı ve kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, sanki göğüs kafesinin içindeki hapishaneye çarpıyormuş gibi. Kirli elimi omzuna koydum, bir kez sıktım ve o da kendi eliyle benim elimi kapattı. Bir süre öyle kaldık, mezarda nemli hale gelen kış havasını soluyarak. Sonunda Mateo başını salladı.

Kilit o kadar paslanmıştı ki, parmaklarımı çevirmem yetti ve kilit parçalara ayrıldı. Bir an durup, kapağın tabana bağlandığı demirdeki ek yeri aradım ve çektim. Kutu o kadar ağırdı ki, Mateo yardım etmek için öne gelmek zorunda kaldı. Sonunda kutuyu toprak duvara dayadık, derin bir nefes aldık ve kutunun içine baktık.

Eski tabutun içine.

İçinde bir kabuk vardı, insan şekilli bir kabuktan başka bir şey değildi. İskelet gibi kolları yanlarında uzanmış, başı geriye eğilmiş ve ağzı sessiz bir çığlık atar gibi açılmıştı. Binlerce yıldır susuzluğun yıkıcı etkilerini görmek tüylerimi diken diken etti.

Mateo ve ben birdenbire bileklerimizi kaldırıp damarlarımızı dişlerimizle kestim. Bu gece için fazlasıyla içmiştik, Mael'in stoklarını neredeyse tamamen bitirmiştik. Kanımız kalın ve sıcak bir şekilde tabutun içine, buruşuk etlerin üzerinden ölümsüzün ağzına akıyordu.

İlk başta, bu değişim bir ölümlü için fark edilemezdi. Kurumuş deri yumuşadı, paslı metalin üzerinde yayılmış saçlar çok az bir miktar hareket etti. Kanımız akarken buruşuk kabuk düzeldi, deri derin pas renginden parlak altın rengine dönüştü ve sonunda ince bir parlaklığa sahip alabaster rengine büründü. Siyah saçlar parladı ve kaslar vücuduna geri döndü, ta ki güçlü bir erkek uzanmış halde kalana kadar. Çenesi ve ağzının etrafındaki gölge, eski mozaiklerde erkeklerde gördüğüm düzgün bir sakala dönüştü. Hikayelerde anlatıldığı gibi çok güzeldi, neredeyse yürek parçalayıcı derecede. Dolgun dudaklar, güçlü kaşlar. Uzandığında bile Mateo ve beni boy olarak geçeceği belliydi.

Korkumu bastırarak yaklaştım. Bileğimdeki yara iyileşmişti, ama daha fazla kanım vardı, bu yüzden kenara diz çöktüm ve derimi tekrar yırttım, sonra doğrudan erkeğin ağzına tuttum. Göğsünden bir inilti çıktı ve doğaüstü bir yavaşlıkla elleri kolumu kavramak için yükseldi. Panik omurgamdan aşağıya doğru yayıldı, ama

onu geri püskürttüm, çünkü karar verirse beni kurutmak için onu durduramayacağımı biliyordum.

Pürüzsüz siyah kaşlarının arasında bir çizgi oluştu ve başparmağıyla avucumu nazikçe okşadı. Her çekiş, aramızda benim anlayamadığım bir bağ oluşturunuyordu. Bir bağ gibiydi ama düşünce ya da duygu içermiyordu, sadece bir... *bağlantıydı*. Sevdığınız birinin omzunuza koyduğu eli gibi. Yavaşça içti, gücü arttı ve sonunda, güneşi ve onun sıcaklığını hatırladığım gibi, gücü etrafa yayıldı.

Ben zayıflamaya başladığımda ve onun çok fazla alacağından korktuğumda, durdu ve bileğimden çekildi. Gözleri açıldı ve içlerindeki parlak altın rengi beni şaşırttı - güçle dönen, başka bir dünyaya ait bir altın rengi. Başını yana eğdi ve yumuşak, vurgulu bir fısıltıyla beni tabutun içine çekti.

"Gel, genç adam, kaybettiğini geri kazan."

Onun gücü benimkinin yüz katı, hatta daha fazlasıydı. Ama o beni kendine doğru çekip, başımın arkasını eliyle kavrayarak yanına yatırırken ben direnmedim. Boynundaki damar sanki bana sesleniyormuş gibi atıyordu ve Mateo'nun yakınlarda olduğunu fark etmeme rağmen, sanki bu dünyada sadece ben ve bu ölümsüz varlık varmış gibi hissettim.

Ben, bu ölümsüz ve Lilith.

Dişlerim sert eti delmeden önce, saygıyla damara ağzımı açarak öptüm. İnsan eti dişlerin altında ezildiği gibi, bu deri gibi hissettirmiyordu. Bu tamamen farklı bir şeydi ve omurgamdan bir titreme geçti. Ama kanı dudaklarıma değdiği anda kendimden geçtim, tadı karşısında inledim. Yoğun, çökmüş, daha önce tattığım hiçbir şeye benzemiyordu. Yine de uzak bir şekilde, bunun Lilith'in kanıyla karşılaştırıldığında hiçbir şey olmadığını biliyordum — bir kez onun boğazından içtiğimde, bu deneyimi gölgede bırakacaktı.

Ancak, kimin kollarında olduğumu, güçlü kalbinin atışlarının kanını ağzıma pompaladığını hiç unutmadım. Doyana kadar içtim, verme yorgunluğu neredeyse bir anı olana kadar. Ama onun zayıflamadığından emin olmak için geri çekildiğimde, başımın arkasındaki el kalmam için beni cesaretlendirdi. Ölümsüz, kulağıma yabancı bir dilde yumuşak sözlerle fısıldadı, ama yine de anladığımı sandım.

İşte böyle, evladım.

İç, oğlum, ve önündeki dehşet için gücünü bul. Evet, genç adam, beni içeri al.

Sonunda yara, sanki kendisi karar vermiş gibi kapandı ve ben yavaşça geri çekildim, yara iyileşene kadar yaladım. Ama başımın üzerindeki el yanağıma kaydı ve bana, gerçek bir efendinin varisine bakacağı gibi baktı. Ağzının köşesi gülümsedi ve Mateo ile sık sık yaptığımız gibi alnını alnıma değdirdi.

"Korkma, Callum Auguste," diye mırıldandı ortak dilde, sesi boğuk ve yankılıydı.

Geri çekildiğimde, Mateo'nun ağzı açık bir şekilde bu değiş tokuşu izlediğini gördüm, yanaklarının kızıl teni hiç görmediğim kadar solgundu. Bundan sonra olacıklara dair korku ve endişe yüzüne yansımıştı — kabul edilecek mi yoksa yok edilecek mi sorusu o kadar açıktı ki, sanki yüksek sesle söylemiş gibiydi.

Yavaşça ayağa kalktım ve ölümsüze elimi uzattım. O da bileğimi sıkıca kavradı ve akıcı bir hareketle ayağa kalktı. Çıplaktı, tüm giysileri çürümüş ve tabutun dibine düşmüştü. Mateo'nun gözleri onun vücudunu baştan aşağı süzdükten sonra tekrar yüzüne kaydı.

"Mateo," dedim, sesimin farklı, belki biraz daha derin olduğunu fark ettim — sanki yanımdaki ölümsüzün sesinin yankısını biraz almışım gibi.

İçgüdüsel olarak kardeşime elimi uzattım ve onu cesaretlendirdim.

"Gel de Seth ile tanış."

Bölüm 20

Bir aydır ilk kez, dolunaylı bir akşam kapımıza bir paket geldi. Not yoktu, sadece elma ve baharat kokusu ile göğsümü sızlatan, siyah ipekle sarılmış ince zümrüt rengi bir elbise vardı. Adrienne elbiseyi görünce beni hemen içine soktu ve Eamon'un dışarıda bekleyen arabasına itti. Bu gece onun balosuna katılmayı planlamamıştım, ama karşı koymadım.

İçgüdülerim beni uyardı. Callum haftalar önce yatak odamdan ayrıldığından beri, her anımı kan bağı ve bağları araştırarak geçirmiştım. Eamon bana birkaç kitap ödünç verme nezaketinde bulunmuştu ve bu kitaplar sayesinde, benim türümden yavaş yavaş kaybolan sihir hakkında hayal edebileceğimden çok daha fazlasını öğrendim.

Yüzyıllar önce, büyü dersleri insanlara ebeveynleri veya küçük topluluklar tarafından öğretilirdi. Bazı ülkelerde cadıların sanatlarını öğrenmeleri için okullar bile vardı. Büyüyü geliştirmek, onu bir kas veya başka bir beceri gibi güçlendiriyordu. Bu yüzden okudukça gücümü kullanmaya başladım, parmak uçlarıma mavi alevler çağırmaya başladım, bunlar önce sadece yanıp sönen ışıklar olarak başladı, sonunda parıldayan küreler haline geldi. Büyü gücüm, kontrolümle birlikte büyüdü, ta ki zayıf olduğunu düşündüğüm tarafım, sadece benim bildiğim rahatlatıcı bir şarkı mırıldanmaya başlayana kadar.

Ancak, gücümle kurduğum bu yeni bağlantı, Callum ile aramızdaki kan bağına hiçbir şekilde katkıda bulunmadı. Hatta, bu bağ giderek zayıflıyordu. Her geçen saniye Callum'u daha az hissediyordum, ta ki ondan geriye sadece bir parıltı kalana kadar. Lüks koçta her hareket ettiğimde, sanki aramızdaki bağı güçlendirecekmiş gibi, ipekten yayılan kokusunu içime çekmeden edemiyordum.

Adrienne ve ben Eamon'un malikanesine giderken konuşmadık. Son birkaç haftadır içine kapanık davranıyordu, ama ne zaman aklını kurcalayan şeyi öğrenmeye çalışsam konuyu değiştiriyordu. Yeterince çaba göstermediğimi fark edince kalbimde boş bir suçluluk duygusu uyandı. Elini tutmak için uzandığımda, parmaklarımızı birbirine doladı ve sıkıca sıktı, ama bakışlarını perdelerin açıldığı pencereden ayırmadı.

Eamon'un büyük malikanesi her zamanki gibi ışık ve renklerle doluydu, ölümsüzler merdivenlerden yukarı koşuşturup bahçelere çıkıyorlardı. Biz vardığımızda parti çoktan başlamıştı. Arabacı koltuğundan kayarak kapımızı açtı, selam verdi ve elini uzattı, biz de pürüzsüz kaldırım taşlarına adım attık.

"Teşekkürler, Ralph," diye mırıldandı Adrienne.

Havada bir titreme hissettim ve bu beni geniş çift kapının önünde durdurdu. Adrienne bunu fark etti ve geri dönerek kolunu koluma taktı. Ama büyük bir değişiklik olduğunu, sanki bir güç ilk kez uyanmış gibi hissetmekten kendimi alamadım.

Müzik salona yayıldı, vampirler ve Vyenurlar etrafta dolaşırken sesler ve ayak seslerinin kakofonisiyle karışıyordu. Birkaç vampir kristal kadehlerden sentetik kan yudumlarken, Vyenurlar kendilerine sunulan her şeyi kibarca reddettiler. Vyenurlar hayatta kalmak için yemek yemeye veya içmeye ihtiyaç duymazlardı; öldürdükleri venefica'ların büyüünden beslenirlerdi, ancak Noah'ın zaman zaman bir kadeh şarap veya tatlı yediği biliniyordu. Ancak çoğu, alışkanlıklarından dolayı bunlardan uzak duruyordu.

Duvarların kenarında duran kalabalığın arasından geçtik. Balo salonunun ortasında dans eden çiftleri gördüm, ama tanıdığım kimse yoktu. Ancak Eamon, kürsüye yaklaşırken bizi gördüğünde, Adrienne'e karşı genellikle gösterdiği parlak gülümseme yüzünde belirmedi.

Adrienne'e gösterdiği parlak gülümsemeyle aydınlanmadı. Bunun yerine, bakışları karardı, derinleşti ve havada bir umutsuzluk dalgası yayıldı — etrafımızda devam eden eğlenceye acı bir not ekledi.

Adrienne hiçbir şey söylemeyince, "Lordum" diye selamladım.

Birlikte derin bir reverans yaptık ve üç parmağımızı dudaklarımıza götürdük. Önce, her zamanki gibi beni alnıma öpüp dokunarak karşıladı, sonra Adrienne'e yöneldi. Ağzı alnından yanağına kaydı, dudaklarının üzerinde hafifçe dolaştıktan sonra çenesine bastırdı. Adrienne titredi, elleri eteğine yumruk attı ve altın rengi kaşlarının arasında yumuşak bir V şekli oluştu. Eamon yolculuğunu orada bitirerek, o bölgeyi düzeltmek için bir öpücük kondurdu.

Yüzündeki ifade o kadar samimi idi ki, bakışlarımı başka yöne çevirmek zorunda kaldım ve bunun yerine başka birinin dikkatini üzerimde buldum. Uzun boyluydu, Eamon'dan bile daha uzundu, ipeksi siyah saçları omuzlarına ve göğsüne dökülüyordu. Yavaşça çenesini eğdi, ama tipik bir selamlama yapmadı. Bunun yerine, yumruğunu kalbinin üzerine koydu, sonra alnına götürdü ve başını tekrar kaldırdı. Titreyen dizlerimle reverans yaptım. Bu ölümsüzü tanımadığım için titriyor değildim, hayır. Titriyordum çünkü karşımda, vardığımızda hissettiğim garip gücün kaynağı duruyordu.

"Merhaba, ufaklık," diye gürledi.

Sesi yumuşak bir aksanla konuşuyordu, ama nereli olduğunu anlayamadım, ne de onun bu dünyadan olmayan ses tonundan omurgamdan geçen titremeyi durduramadım. Bir kalp atışı içinde, sanki zıplamış gibi, aramızdaki mesafeyi çok hızlı bir şekilde aştı. Ben irkildim, ama bu ölümsüz adam ellerimi kendi ellerine aldı ve bir sıcaklık dalgası beni sardı. Bu, çocukken yatağıma yatırılıp annemin saçlarımı okşayarak uykuya dalmam için şarkı söylediği zamanki hissettiğim duyguydu. Çenemin altındaki eklemi dokunduğunda gözlerimin arkasında bir sıcaklık hissettim.

"Ağlama, şimdi değil. Gözyaşlarını zamanı geldiğinde sakla."

Gözlerimi kırptım, ama bir cevap verebilmeden önce, ellerimi kaldırdı ve her birine bir öpücük kondurdu. Ağzı soğuktu, sanki donmuş bir göle

dalmış gibi, ve *tanrım*, gözleri. Onları nasıl fark etmemiştim, hiç

bilmiyordum. Parlak altın rengindeydiler ve

erimiş metal gibi parıltıyordu.

"Lilith," dedi Eamon, hafifçe elini sırtıma koyarak. "Tanışmanı istediğim biri var."

Beni nazikçe güçlü erkekten uzaklaştırdı. Yüzümü düzgün bir ifadeye sokmaya çalıştım, ama Callum'u da Mateo ve Henry'nin yanında kürsüde görünce yüzüm buruştu.

Callum bana o kadar yoğun bir şekilde bakıyordu ki, elbisenin alev almamasına şaşırdım. Yine de, ciğerlerimden nefesim kesilip göğsüm sıkışsa da, ona bakmaktan kendimi alamadım ve bir anlığına boynumdaki yakayı dokundum. O farklıydı — onu tanıyamayacak kadar farklı değildi, ama beni duraklatacak kadar farklıydı. Alabaster teni daha pürüzsüzdü, gözlerindeki parlaklık daha parlaktı ve arkamdaki ölümsüzden hissettiğim gücün küçük bir kısmı onun etrafında yayılıyordu.

"Lord Callum Auguste ile henüz resmi olarak tanıştırılmadığını sanıyorum," dedi Eamon.

Boğazımdaki yumruyu yutarak, her zamanki ritüelle reverans yaptım. "Bu bir onur, Lord Auguste."

Çenesindeki kaslar seğirmeden önce, bundan emindim. Belki de bana sert bir şekilde selam verecekti. Bunun yerine, Callum öne çıktı, ellerimi dudaklarımdan çekti ve beni ayağa kaldırdıktan sonra eğildi.

"Onur benimdir, Mademoiselle."

Oda bulanıklaştı ve kendimi onun kollarına atma dürtüsüyle mücadele ettim. Artık daha yakındı, elim hala onun elindeydi ve başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde gezdirdi. Sönmekte olan bağımız sessizce atıyordu, ama başka bir bağ daha vardı, daha güçlü, henüz tetiklenmemiş bir bağ ve bunun çiftleşme bağı olduğundan emindim.

"Callum, Mademoiselle Searah ile dans eder misin? O saygın bir misafir ve ona iyi bakıldığından emin olmak istiyorum."

Bu nezaketi için Eamon'u öpebilirdim. Görünüşe göre Callum da öpebilirdi, ama ağzının köşesi hafifçe yukarı kalkarken gözlerini benden ayırmadı.

"Elbette, amca."

Tek kelime etmeden beni dans pistine ve kollarına doğru yönlendirdi. Ben de isteyerek gittim ve onun kokusu beni sardığında rahat bir nefes aldım. Dans başladığında konuşmadık, ama bu, birbirimizin yüzünde güneşin doğup battığını izler gibi birbirimize bakmamızı engellemedi. Sırtımdaki dokunuşu ağır ve sahipleniciydi, ben de geleneksel tutuşla bir elimi dirseğine, diğer elimi boynuna koydum. Avucunu kolumdan yukarı doğru kaydırdıktan sonra ensemeye kaydıldı.

O dansı yönlendirirken, diğer dansçıların etrafında dönerken başımın arkasını şefkatle okşarken titredim. Uygunluk açısından çok yakındık, ama ikimiz de uzaklaşacak gücü bulamadık.

Callum, elim hariç, beni bıraktı ve kolunun altında döndürdü, sonra tekrar birbirimize yaklaştırdı. "Seni özledim."

Elim omzunda kasıldı, her zamanki kurdelesinden farklı olarak bu gece serbest bırakılmış saçlarına dolandı. Bu, az önce tanıştığım güçlü ölümsüzü aklıma getirdi.

"Ben de seni," diye fısıldadım, tekrar geri dönmeden önce uzattığı kolunun altından eğildim. "Tahmin edebileceğinden daha fazla."

Beni adımlarda zahmetsizce yönlendirdi, diğer çiftlerin etrafında manevralar yaptı. Belki diğerleri bize ya da garip ölümsüzün durduğu kürsüye bakıyordu, ama benim gözüm sadece ondaydı. Mum ışığının saçlarını nasıl altın rengi yaptığını, elmacık kemiklerinin keskinliğini, çenesinin eğimini zihnimde kaydettim.

"Artık çok uzun sürmeyecek, sevgilim," dedi o kadar alçak sesle ki, beni son kez döndürdüğünde ve sırtım göğsüne çarptığında zar zor duyabildim. "Bir sonraki dans bitene kadar bekle, sonra bahçeye git."

Serbest bırakılıp döndüğümde, gümüş rengi gözleri içindeki yeni ışıkla dans ediyordu. Hafifçe başımı salladıktan sonra reverans yaptım ve o da elime eğildi. Ancak bu sefer Callum avucumu yukarı çevirip ortasına bir öpücük kondurduktan sonra, sessizce beni kürsüye geri götürdü ve kalabalığın içinde kayboldu. Dörtlü bir sonraki parçaya başladığında sabırsızlıkla bekledim. Biliyordum ki Henry bana bir şey söyledi, ama duyamadım.

Ve şarkı sonunda bittiğinde, tek kelime etmeden karanlığa ve ötesindeki bahçeye doğru uzaklaştım.

Bölüm 21

Callum

Lilith taşlardan inip bahçeye adım attığı anda, kalabalığın arasından sıyrıldım.

Kalbim kulaklarımda, hiç olmadığı kadar yüksek ve derin bir şekilde atıyordu, sanki tüm büyüm, kanım, *gücüm* ona susamış gibiydi. Seth'i bulup Eamon'a getirmemizin üzerinden sadece bir hafta geçmişti, ama onun kanı beni hiç beklemediğim şekillerde değiştirmişti. Böyle bir eylemin bedelini hesaplamaya da hiç durmamıştım. Hiç olmadığı kadar güçlüydüm. İnsanlığımdan sakladığım küçük sihir gücüm, onu yeniden kontrol etmeyi öğrenen bir çocuk gibi hissedecek kadar büyümüştü.

Mael, tanrıçaya şükürler olsun ki, ben geri döndüğümünden beri beni aramamıştı, Antlaşma'nın işleri ve kıtanın sınırları dışına yayılma çabalarıyla meşguldü. Beni gördüğü anda, ne yaptığımı ve bu dünyaya neyi salıverdiğimi anlayacaktı. O zamana kadar onun cesedine bakıyor olmayı umuyordum.

Lilith beklediğim gibi bahçelere değil, labirente doğru ilerledi. O duvarın arkasına geçince duyularım keskinleşti ve dişlerimin arasından bir hırıltı çıktı. Girişe koştum ama onu hiçbir yerde bulamadım. Ancak kokusu yoğundu, arzusu o kadar baş döndürücüydü ki sikim sıçradı. Ayak sesleri bana yankılandığında tüm kontrolümü kaybettim.

Onu avladım.

Mezar kadar sessizce labirenti geçtim, onu grebiliyormuşum gibi kokusunu takip ettim. Yol boyunca resmi ceketimi ve yeleğimi çıkardım. O şimdi koşuyordu, parmak uçları yaprakların kenarlarını okşarken sağa, sola ve tekrar sola dönüyordu. nde duyduğum nefes nefese bir kahkaha, onun çıkmaza girdiğini gösterdi ve başka bir yöne dönmeye çalıştığını hissetmeme rağmen, çok geç kalmıştı.

Hızla dışarı fırladım, kollarımı beline doladım ve sırtını göğsüme dayayarak onu itlere sıkıştırdım. ığlık attı, kollarımın arasında kıvranmaya başladı, ama göğsümün derinliklerinden gelen bir gürültü onu olduğu yerde dondu, başını yana eğerek boynunu teslimiyetle ortaya çıkardı.

Bu lanet olası cadı.

Kokusu, sıcaklığı, kalbi, vücudu... Hepsi deli gibi başımı döndürüyordu. Kollarımı daha da sıktım, dişlerimi hafifçe boynuna bastırarak onu arkasına doğru ittim. Dengede kalmak için ellerini uzattığında, onları başının üstüne çekip onu yerinde döndürdüm. Gz bebekleri büyümüş, dudakları sessizce açılmıştı.

"Kıpırdama lan," diye homurdandım, bileklerini avucumun içine alıp, serbest kalan elimle ipeksi kumaştan yapılmış korsesini yukarı doğru kaydırıdıktan sonra parmağımı meme ucuna sürttüm.

Dişlerinin arasından bir inilti çıktı ama yüzünde ateşli bir ifade belirdi. "Hareket edersem ne olur?"

Elim boğazını kavramak için hızla yükseldi ve kalçaları, kumaşın katmanları arasından bile benim sikimi arayarak eğildi. Dişlerim kulak kepçesini sıyrıncaya kadar eğildim. "Eğer kıpırdarlarsa, seninle iftleşirim, seni sikerim, damgalarım ve seni sonsuza kadar diğerleri için mahvederim."

Yine başını yana eğdi, bu sefer bilinçli bir teklif olarak. "Ben zaten mahvoldum Callum, ben zaten seninim."

Ay ışığında solgun boğazını görmek beni mahvetti. Tıpkı ormanda Seth'i bulduğumuz gece olduğu gibi, bedelini düşünmeden harekete geçtim. Bunun yerine, içgüdülerim beni ele geçirdi ve ileri atıldım, dişlerim onun narin tenine batarken elim boğazından saçlarına kaydı.

Lilith, dışarıda biri olsa duyacağına emin olduğum kadar yüksek sesle inledi, ama ben çoktan kendimi kaybetmiştim. Bu, tüm varlığım boyunca aradığım iksirdi. Tahmin ettiğim gibi, Seth'in tanrısal kanı bunun yanında soluk bir gölge gibiydi. Penisim acı verici bir şekilde zonkluyordu ve acıyı dindirmek için çaresizce eteğine doğru itiyordum. O da hareket ediyordu, parmakları salarımin arasından kayarak kumaşı beline doğru çekiyordu.

Onun bileklerini bırakıp bacaklarının arasına uzandım, ama ağzımda biriken kalın kan yüzünden inleyebildim sadece. O damlıyordu ve her nefes alışında acıklı, acınası bir inilti geliyordu. O anda dilimde neye daha çok ihtiyaım olduğunu bilmiyordum: kanına mı, yoksa amına mı? Geri çekildim ve dizlerimin üzerine çöktüm, cinsel organını örten küçük kumaş parçasını yırttım.

Her ikisi de, onun cildindeki arzuyu yalarken ve klitorisini ağzımla kapattığımda fark ettim ki, ikisine de ihtiyaım vardı. Dışlerim hassas eti sıyırdıktan sonra, kalçasının eklemiyle birleştiği yerde, uyluğunun yan tarafını ısırarak için yukarı doğru hareket ettim. Kan birikip, cinsel organının üzerine aktı. Ahlaksız bir inilti beni yukarı bakmaya zorladı. Lilith'in başı itlere yaslanmış, bir eli saçlarıma dolanmış, diğer eli ise sarmaşıklara tutunmuştu. Bacağını daha yükseğe kaldırdım, omzumun üzerine kaydırarak onu daha da açtım, sonra klitorisine geri döndüm ve iki parmağımı içine sokarken nazikçe emdim.

Bir ığlık atarak parçalandı, parmaklarımin etrafında ihtiyaçla titriyordu. İnledim, dilimi ısırđım ve uyluklarındaki yarayı kapatmak için ısırik izini yaladıım, sonra ayağa kalktım. Protestolar havada yankılandı, ama onu yumuşak çimlerin üzerine yatırdığımda sessizleştiler.

"Buna ihtiyaım var," diye inledi Lilith.

Pantolonumun düğmelerini açtım, bacaklarının arasına diz çöktüm ve iki parmağımı tekrar içine soktum, kıvrılıp gerildim. Ama daha fazlasını almak için kalçalarını eğmesine rağmen başını salladı.

"Hayır, içimde *olmana* ihtiyaım var."

Karanlık bir şekilde güldüm ve üçüncüyü ekledim. "Seni hazırlamam lazım, sevgiliim, böylece beni tamamen içine alabilirsin."

Pantolonumun kumaşından uzanarak, ağlayan penisimi çıkardım ve sıkıca kavradım. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Sığmaz," diye nefes nefese söyledi.

Parmaklarımla kıvrılarak, ön duvarına sürttüm. "Oh, sığacak, ve nedenini biliyor musun?"

Ağız gevşedi ve göğsüne kızarıklık yayıldı. Şimdi benim elimdeydi, parmaklarımın amında çıkardığı yumuşak, lezzetli ses kulaklarımda müzik gibiydi.

"N-neden?"

Bileğimi çevirdim ve orgazmı onu bir dalga gibi sardı. "Çünkü biz birbirimiz için yaratıldık."

O tamamen sakinleşmeden önce, elimi çekip penisinizi onun ıslaklığıyla kapladım. Penisimin başını nazikçe onun yarıktan yukarı aşağı sürttüm, o benim altımda kıvrılırken, parmakları tunikamın kumaşına gömülürken gülümsememi saklamaya çalışmadım. Ve sonra yavaşça içeri girdim.

İnlemem derindi, neredeyse bir hırıltı gibiydi. Bir santim daha içeri girdiğimde, onun yakıcı sıcaklığı ve arzusu beni karşıladı ve gözlerim karardı. "*Siktir.*"

"Callum, oh, tanrıça," diye inledi Lilith. "Çok dolu."

Gülerek, onun yanında bu küçük zevki kendime izin vermek beni rahatlatı

—onun yanında gülmek. Ağızımı alnına değdirdim, sonra eğilip boğazında kuruyan kanı yaladım. Yara hala açıktı ve onu bu aşamadan geçirecek şeyin ne olduğunu biliyordum.

"Bana hazır mısın, sevgilim? Zihnin, bedeninin ve ruhunun?"

Onun *evet* cevabı bir yalvarış gibiydi. Lilith mırıldanıyordu, cildi ve saçları üzerinde sihirli kıvılcımlar çakıyor, etrafımıza parıldayan gümüş ışıklar saçıyordu. Dişlerim boynundaki yaraya girerken, kendimi onun içine sokarken ilk kanı emdiğimde, bir coşku ve bir aydınlanma hissettim.

Bağlanma anında gerçekleşti. O benim kanımı içtiğinde hiç olmadığı kadar derin bir bağlanma oldu. Onu korumak için karşı konulmaz bir dürtü, onu benim tohumumla doldurmak için çaresizce ona girip çıkmamı sağlayan sahiplenici bir şiddet vardı. Ve sonra onun duyguları, onun da aynı şeye olan arzusu ve ihtiyacı vardı. Lilith beni benim onu koruduğum kadar korumak, benim onu sahip olduğum kadar bana sahip olmak istiyordu. Ben bir kez daha derin bir nefes aldığımda kendimizi kaybettik. Bir dakika sonra orgazmı onu sarstığında, kanı ısındı ve tatlandı.

Covenant'ın neden böyle bir eyleme girişmemizi istemediğini anlayabiliyordum. Çünkü o basit anda, bir daha asla başka bir insanın kanını içmeyeceğimi, Mael'in sarayındaki sentetik çorbaya asla geri dönemeyeceğimi biliyordum. Her yudumda büyümüz birlikte büyüdü, ta ki onun benim büyümü kullanabildiğini, benim de onunkini kullanabildiğimi hissedene kadar. O daha hızlı iyileşecek, tehlikede olduğunda beni çağırarak ve belki de kendi gücü azaldığında benim gücümü kullanacaktı. O benim olduğu kadar ben de onundum.

Ve bir daha asla yalnız kalmayacaktık.

Bölüm 22

Duygularım yavaş yavaş geri geldi.

Önce uyluklarımın arasında tatmin edici bir ağrı hissettim, sonra uzuvlarımda ayak parmaklarımın ucuna kadar bir karıncalanma hissettim ve son olarak da üstümde bir vücudun ağırlığını hissettim. Callum mırıldanıyordu, dudaklarını şakağıma değdirerek boynumdaki gümüş zincirdeki yakutu ileri geri çekiyordu. Hâlâ içimdeydi, derinlere gömülmüştü ve bu bilgi damarlarımdan bir sıcaklık dalgası geçirdi. Onu sıkıca kavradım, kalçaları ileri doğru ittiğinde inleyerek, pelvik kemiği bana sürtündü.

"Tanrıça, çok iyi hissettiriyorsun," diye nefes nefese söyledim, ellerimi geniş omuzlarına koymadan önce yanaklarının hatlarını izlemek için uzandım. "Daha önce hiç hissetmediğim bir şey gibi."

O başını salladı, gözleri yüzümde dans ediyordu ve içinde parlayan büyüünün ışığıyla parlıyordu. "Senin amının benim kurtuluşum olacağını biliyordum, Lilith. Vücudunun benim güvenli limanım, ruhunun da eşim olacağını biliyordum." Kalçalarını bir kez daha yavaşça salladı ve gözlerim geriye devrildi. "Kader böyle bir şey, sevgilim. Dudaklarında kalan bu tat, umudun ilk kıvılcımı."

Umut. Bu kelimeyi neredeyse hiç bilmiyordum, ama şimdi tam anlamıyla anlıyordum. Ama aynı anda, bu közün alev haline gelmesi için daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu fark ettim. Callum yakında gitmek zorunda kalacaktı. Beni kollarına sıkıca sarıp, üstüne oturana kadar yuvarlandı.

"Beni kullan," diye fısıldadı, ben deneme amaçlı kalçalarımı sallarken göz kapakları titredi. Eteğimin kumaşı etrafımıza yayıldı, ama o elini altına kaydırды, parmak uçları klitorisime dokundu. "İşte böyle, Lilith. Her şeyi al."

Sersemlemiş bir şekilde başımı salladım, önce yavaşça ona bindiğim, en çok ihtiyacım olan yerlere parmaklarını bastırdım. Sonra öne eğildim, ellerimi başının iki yanına koydum ve açının değişmesiyle inledim. Serbest eliyle elbisenin yakasını aşağı çekerek bir göğsümün kıvrımını ortaya çıkardı.

Acı cildimde yayıldı, zevkle karışarak çaresizce onun adını haykırmaya başladım. Dişleri cildimde bir uyuşturucu gibiydi, kanımın her damlası onun vücuduna çekilirken tarif edemeyeceğim bir coşku yaşıyordum. Hassas etimi bıraktığında basınç sıkı bir şekilde sarıldı, kan yarada birikip meme ucumdan aşağı akarken yalıyordu. Dilinin her geçişi beni sersemleten bir şoktu.

"Amayah'ın kendisinden bile daha güzel," diye hırıltılı bir sesle söyledi, şimdi içime girerken, dudakları kırmızıya boyanmıştı. "Gece ve gündüzün birleşiminden bile daha güçlü. *Lanet olsun*, Lilith. Senin içinde boğuluyorum ve asla nefes almak istemiyorum."

Ağız göğsümdeki yaraya yapıştı ve ben çılgın attım, orgazmın doruğuna ulaşırken onun etrafında kasılmalar geçirdim. Onu çılgınca sürdürdüm, sadece onun benim adımları inlediğini, orgazmının tekrar tekrar içime döküldüğünü belli belirsiz fark ettim. Özlediğim koku, elma ve baharat kokusu, artık kemiklerime, cildime işlemiş, gözeneklerimden sızıyordu.

Vücudumuz durulduğunda ve sessizlik hakim olduğunda, sadece düzensiz nefeslerimizle bozulduğunda, saçımı iğnemden kurtulmuş olan kulağımın arkasına koydu. Şefkatle, başparmağını çenemden boğazıma doğru, hala kan sızan yaraya doğru kaydırды. Parmaklarıyla kanı topladı, inleyerek parmaklarını ağızına soktu, sonra parmaklarını ısırdı ve yaraya geri koydu. Cildim kapanırken karıncalandı, sonra göğsümdeki yaraya da aynı şeyi yapıp kalan kanı yaladıktan sonra ısındı.

Ama küçük hilal şeklindeki yara izini silmek için yaraya daha fazla kanını sürmedi. Bunun yerine, eğilip her iki izi de öptü. "Onları silmeye dayanamadığım için beni affet."

Başımı salladım ve dudaklarımı alnına değdirdim. "Denersen savaşaçım için beni affet."

Yumuşak bir gülümseme dudaklarının köşesine ve kalbime dokundu. Parmak ucumla gülümsemenin kıvrımlarını takip ettim, onun tüm yüz ifadesini nasıl değiştirdiğini merak ederek.

"Birbirimizi iyi tanımadığımızı biliyorum... Ama ayrıldığımız her gün senin için üzülüyorum ve birlikte geçirdiğimiz her anın son anımız olabileceğinden korkuyorum. Bence" —yutkundum, kararlılığımı pekiştirdim—"Bence seni sevmek çok kolay, ama unutmak kalp kırıcı derecede zor olurdu."

Bir an için, gülümsemesi kaybolurken, onun sonsuz yüzyıllardır yaşadığını görmek kolaydı. Aramızdaki bağ sayesinde, onun çaresizlik anı beni neredeyse yere serdi, ama o ellerini yüzüme koydu ve dudaklarını dudaklarıma bastırarak kara dalgaya karşı savaştı. Bu öpücük diğerleri gibi çaresiz değildi. Bu, tapınaklardaki Amayah heykelinin taş ayaklarına sadıkların bıraktığı bir öpücüktü. Ateşe atılmadan önce mektuba verilen bir öpücüktü. Ateşe atılmadan önce sevgilinin sevgilisine verdiği bir öpücüktü.

"Ruhum, başka hiçbir ruhu tanımadığı gibi senin ruhunu tanıyor," diye cevapladı yumuşak bir sesle dudaklarımin üzerinde. "Ve kalbim, başka hiçbir kalbi sevmediği gibi senin kalbini seviyor. Seni sevdiğimi ve kemiklerim küle dönene kadar seveceğimi bilmek için zamana ihtiyacım yok."

Onun bileklerini sıkıca kavradım, alnımı alnına bastırdım. "Beni terk etme."

Elleri yüzüme doğru gerildi, sonra saçlarımin arasına girdi. Ön kolundaki damarları izleyip, elimi pazılarının kıvrımına doğru kaydırırken, evet, cildinin daha önce hissettiğimden daha sert olduğunu fark ettim. Tanıdığım diğer ölümsüzlerden daha sertti. Gözleri de hala parlaktı, gümüş rengi gri, siyah ve beyazla iç içe geçmişti, balo salonundaki güçlü ölümsüzün gözlerindeki girdapların tersi gibiydi.

"Ayrı olsak da, seni asla terk etmeyeceğim Lilith. Biz birbirimize bağlıyız, *birbirimize bağlıyız* ve şu anda bizi ayırabilecek tek şey ölümdür. Belki o zaman bile değil."

Bunu inkar etmek, tartışmak istedim. *Hayır, her zamanki gibi şimdi de terk ediyorsun* demek istedim. Korku boğazıma kadar yükseldi,

dudaklarımdan çıkmadan önce kelimeleri boğdu. Ama o bağıımız sayesinde kelimeleri hissedebiliyor, zihnimde duyabiliyordu ve gözleri pembe bir sisle kaplandı. Callum gözlerini sıkıca kapattı ve derin nefes aldı.

"Her zaman geri döneceğim," diye mırıldandı. "Her zaman senin için geleceğim."

O haklıydı. Ciddiyetle başımı salladım ve onun uzunluğundan kaymak için kendimi kaldırdım, ama o benim uyluklarımdan tepesini yakaladı ve parmaklarını içime derinlemesine bastırdı. Parmakları hareket ederken memnuniyet dolu bir uğultu göğsünden yayıldı, içimde bıraktığı ıslak ses onun içindeki ilkel bir dürtüyü tatmin ediyordu. Ama onun gitmeye hazırlandığı sırada daha fazla dayanabileceğimi bilmiyordum. Bu yüzden, o parmaklarını pompalarken inleme dürtüsüyle mücadele etmeye çalıştım ve kucağından geri çekildim, ama o sadece beni takip etti, gözleri elinin eteğimin altında kaybolduğu yere sabitlenmişti.

"C-Callum, dur."

Yumuşak çimlerin üzerinde geriye doğru sürünürken, bu sefer daha düşük bir uğultu duyuldu. Ama serbest elini kaldırıp boğazımı kavradı ve dizlerinin üzerine çökerek beni yerinde tuttu. Boğazımda bıraktığı yaranın üzerindeki yumuşak deriye bastırdı ve içimi bir titreme kapladı.

"Durmamı mı istiyorsun, hayatım?" diye mırıldandı, parmaklarını ön duvarıma kıvrarak başparmağıyla klitorisimi okşadı.

Kaşlarımdan çatıldı. Yumuşak bir inilti kaçarken başımı salladım. Kalçalarımdan kendi kendine hareket ederek ona doğru sallanıyordu.

"Durmamı istediğini söyleyebilirsin, ama vücudun başka bir şey söylüyor. Kendine bir bak." Son üç kelimeyi uzatarak söyledi, izlerken kaşlarını kaldırdı. "Umutsuz küçük cadı gibi elime sikini sokuyorsun. Öylesin, değil mi?"

Kafamı sallarken bile hızımı artırdım, alnımda ter damlaları belirdi. Alt dudağını yaladı ve onaylayarak başını salladı. "Bunun için *çaresizsin*. Çok güzel bir şekilde."

Yükselen baskıya karşı koymaya çalıştım ve çenemi sıkıca kapattım. Vücudumu sabit tutmaya çalıştığımda, eli boğazımda gerildi ve parmakları daha hızlı hareket etti, boşalması hareketleri o kadar kayganlaştırdı ki gözlerim yuvarlandı.

"Karşı koyma, hayatım. Gitmeden önce seni son bir kez daha mahvetmem gerek. Yarın, aldığın her nefeste beni içinde hatırladığından emin olmam gerek. Gerginlik. Acı. Bu değerli küçük amcıkta sızan spermim ve seni kokumla kaplamam."

Orgazmım vücudumu sıcaklıkla doldurdu ve başım geriye doğru eğildi, gözlerimin köşelerinden yaşlar akmaya başladı, sonra hıçkırarak ağlamaya başladım. Beni susturdu, dokunuşlarını yumuşattı ve dudaklarını gözyaşlarının izlerine bastırarak, düşmeden önce onları yakaladı.

"İşte bu, sevgilim. Sen benimsin."

Ne kadar inkar etmek istesem de, o bunu yaptı. Bağ, göğsümün içinde parlak bir şekilde alevlendi, onun yakında gerçekleşecek ayrılığının bıraktığı tüm soğuk boşlukları sıcaklık doldurdu. O, benim hıçkırıklarımla inilti ve iç çekişlere dönüşene kadar, bağlılığını, saygısını, sevgisini bu bağ aracılığıyla bana aktardı, sonra geri çekildi.

"Yakında tüm bunlar sona erecek," diye söz verdi ve beni öptü. "Yakında birlikte olacağız."

O boş vaatler, beni ayağa kaldırırken, elbisemdeki çimleri silip saçlarımı düzeltirken de devam etti. Labirentten geçip karanlık bahçeye doğru sessizce yürürken de bu bağ devam etti. Ama o zaman gelmeden önce ne olacağını, ya da neredeyse bin yıldır yaşamış bir ölümsüz için "*yakında*"nın ne anlama geldiğini merak etmeden edemedim.

Büyüm uğuldadı, bana da bir yeteneğim olduğunu hatırlattı. Benim de en az onun kadar güçlü olduğumu, onun kazanmayı planladığı bu savaşta benim de kenarda oturup izlemeyeceğimi.

Yıkım geliyorsa ve Callum düşerse, beni de alması daha iyi olurdu. de.

Bölüm 23

Callum

Lilith'i balo salonuna geri götürürken vücudumdaki her damla kan isyan etti.

Dudaklarımı avucuna bastırduğımda, daha fazla oylanmak istedim. Hayır, *tanrıça*, onu ölüm noktasına kadar kurutmak ve o kanı kendi kanımla değiştirmek istedim. Sekiz yüz yıldan fazla bir süredir hiç kimseyi dönüştürme dürtüsü hissetmemiştim, ama işte buradaydım, tanıklarla dolu bu odada bunu yapmamak için çabalarken.

Lilith, ikimiz de dik dururken gözlerini bana dikip reverans yaptı. Seth, omzunun üzerinden bizi koruyucu bir bakışla izliyordu. Ormanda ilk kez içtiğimden beri neredeyse her gece ondan içmiştim ve aramızda bir bağ oluştuğunu düşündüğümde yanılmamıştım. Bu bağ, Mael ile aramızdaki bağ andırıyordu ama daha yumuşak, daha nazikti.

Ona iyi bak, lütfen, diye içimden yalvardım.

Seth bir kez başını salladı, her bana baktığında hissettiğim koruyucu dalgadan başka hiçbir şey iletmedi, ama şimdi Lilith'e odaklanmıştı. Uğruna çalıştığımız her şeyi mahvetmeden önce, balo salonundan kayboldum ve bahçelere ulaşana kadar inanılmaz bir hızla hareket ettim.

"Nefes al." Mateo'nun sesi karanlıkta yumuşak bir gürültüydü, sırtımdaki eli rahatlatıcı bir ağırlıktı.

Ama nefes alamıyordum, Lilith ile aramızdaki bu yeni mesafe yüzünden. Göğsümü sıktım, sanki kalbimi göğsümden söküp çıkarabilirmişim gibi, kardeşim bileklerimi tutup kendine doğru çekmeden önce. Başka bir el başımın arkasını okşadı. Henry'nin kokusu etrafımı sardı ama bu, dilimde, cildimde, lanet ruhumda Lilith'in kokusunu yok etmedi.

"Bu böyle devam edemez," diye hırıltılı bir sesle söyledim, Mateo'nun gözlerine bakarak, sanki onların arasında yaratıcımızın yok oluşunun cevabını bulabilirmişim gibi. "Buna dayanamıyorum."

O kadar ciddiyetle başını salladı ki, gözlerim yandı ve görüşüm bulanıklaştı. "Biliyorum Callum, ama çok yaklaştık."

Ve yine de çok uzaktaydı. Seth mezarından dirilmişti, ama bize saldırmak için doğru zamanı beklememizi söyledi. Ama artık kardeşlerim kadar, Eamon kadar güvendiğim bu ölümsüz, o zamanın ne zaman geleceğini söylemiyordu. Kafamı salladım, kanlı gözyaşlarım gömleğime sıçradı.

Henry konuşmadı ve ben ona kızmadım. Neredeyse bin yıldır birlikteydik ve bu anlarda zorlandığını biliyordum. Bunun yerine, enseme kavradı, alnını şakağıma dayadı ve ben de onun ritmini taklit edene kadar yavaşça nefes aldı. Çakıl taşları üzerinde ayak sesleri duyuldu ve Seth'in yüzünde endişeli bir ifadeyle ortaya çıkmasıyla döndük.

Sanki bir çocuğu kucaklamak istercesine ellerini bana uzattı, ama ben isteyerek ona doğru gittim ve o da ellerini yüzüme koydu. "O, arabada ve Oylen'e doğru güvenli bir şekilde yol alıyor."

"Onunla birlikte gitmedin mi?" Ses tonumda suçlama olduğunu gizleyemedim.

Seth başını salladı. "Yalnız kalmayı tercih eden güçlü kadınlara kendimi dayatmam gerektiğini çok iyi bilirim."

Ancak başka bir neden daha vardı ve o, aramızdaki bağ sayesinde sahip olduğu sezgiyi benim de hissetmeme izin verdi. Eamon'un evinde kaldığı ikinci gece, *yaratıcısından* ve onun kulağına fısıldadığı sırlardan bahsetmişti. Sesini duyuramadığı ve asla ifşa etmediği bilgiler. Bu da aynı şeydi.

Onun yaratıcısının başka bir ölümsüz değil, Amayah'ın kendisi olduğunu, gecenin karanlığında bize fısıldadığını hatırlamakta sık sık zorlanıyordum.

bize fısıldayan Amayah'ın kendisi olduğunu hatırlamakta zor

"Şafak yaklaşıyor, *ahnak makayna*," diye mırıldandı, kadimlerin kayıp dili havada bir büyü gibi dalgalanıyordu.

Evladım. Bu, onun sunabileceği en iyi çeviriydi, ama bundan daha fazlasıydı. Sadece değerli görülen veya korunmaya muhtaç bir kişiden daha derin bir şeydi. Bu, tıpkı onun yaratıcısıyla olan iletişimi gibi, modern dil ile tam olarak ifade edilemeyen iki ruh arasındaki bir bağ, bir görev, bir bağdan bahsediyordu.

Mateo ve Henry iki yanımda durarak onaylayarak başlarını salladılar. Seth henüz onlara kanını sunmamıştı, ama bunun bir olasılık olduğunu biliyordum, çünkü o da bunun farkındaydı. Geri çekilmeden önce dudaklarını alnıma ve her iki yanağıma değdirdi.

"Uyandığınızda hepiniz bana gelin, hediyemi alacaksınız," diye söz verdi ve bir an Mateo ile Henry'nin gözlerine baktı.

Öyleyse, olasılık artık kesinlik kazanmıştı. Saygıyla eğildikten sonra havaya fırladık ve Mael'in sarayına geri döndük. Üçümüz, oturma odamızın açık penceresinden içeri girerken uzun uzun birbirimize baktık. Gabrielle'in kapısı hâlâ kapalıydı. Onu birkaç gecedir görmemiştik, ama kokusu o kadar güçlüydü ki, tabutunda olduğundan emindik.

"Benden bu kadar," dedi Henry, iki uzun adımla kapısının önüne gelerek. "Onun mahremiyetine yeterince saygı gösterdik."

Mateo sabırla ilgili bir şeyler mırıldandı, ama ben Henry'ye katılıyordum. Bu yeni hayatımızın ilk yüz yılında ve Mael'in güneş batmadan tabutlarımızı açarak bize çektiği işkencelerden sonra, birbirimizin dinlenme yerlerinden uzak durmaya çalıştık. Ondan sonra, dinlenme yerlerimiz sadece birbirimize güvendiğimiz sırlar haline geldi. Ama yaratıcımızdan bunu saklayamazdık, bu yüzden birbirimizin alanına asla girmeyeceğimiz konusunda anlaşmıştık. Böylelikle biri girerse, saldırganın güvenli olduğunu bilirdik.

Henry kapıyı biraz fazla sertçe itti, kapı kolu karşı duvara çarparak saplandı. Yatak odası boştu, ama bu şaşırtıcı değildi — yataklarımız bir lüks idi, ama uyuduğumuz yer değildi. Sağ tarafa keskin bir dönüş yaptı, başka bir kapıyı açtı ve tabutunu gizleyen kalın kadife perdeyi geri çekti.

O bunu yaparken, paniğın pençesine düştüm ve sendeledim. Dengemi sağlamak için elimi uzattım, ama yakınımda hiçbir şey yoktu. Dizlerim yere çarpmadan önce, Mateo kolunu omuzlarımın altına koydu, ama ben nefes nefeseydim. Bir şeyler ters gidiyordu. Bağlantıdan Lilith'e doğru uzanarak, ona büyümü aktararak çığlık attım. Gölgeler zihnimde dans ediyordu, karanlık bir sokak gözümün önüne geliyor ve kayboluyordu.

Odadaki tek çığlık benimki değildi. Henry kükredi, ellerini saçlarına geçirdi ve Gabrielle'in tabutunun yanına düştü. Açık, boş tabut, onun kanıyla doluydu — bizi onun içinde yattığını düşünmemize yetecek kadar.

Henry kalın tahta tabutun kapağını ikiye kırarken ve Mateo acı içinde inerken, Lilith'in acısı damarlarımdan geçip gitti, beyaz sıcak ve asidik, sonra karanlığa gömüldü.

Lilith *Bir Saat Önce*

Daireye tek başıma döndüm.

Callum beni balo salonuna geri bırakıp avucuma uzun bir öpücük kondurduğunda, Adrienne'i bulmak için sahneyi ve dans pistini aradım, ama onu hiçbir yerde bulamadım. Eamon da ortalarda yoktu. Ancak, tuhaf, başka dünyadan gelen ölümsüz, beni şehre geri götürmek için bir araba ayarlamayı teklif etti, hatta güvenli bir şekilde varabilmem için bana eşlik etmeyi bile önerdi. Arabayı kabul ettim ama onun korumasını kabul etmedim, ancak vampire duyduğum büyük güveni bir türlü silemedim.

Yine de, beni balo salonundan geçerek arabaya kadar eşlik etmiş, kapıyı kapatıp yumruğunu kalbine bastırmıştı. Oylen'e dönüş yolunun neredeyse yarısı geçtikten sonra, ona bir kez bile adını sormadığımı fark ettim.

Ama şehre yaklaştıkça, korku pençelerini daha da derine batırıyordu. Belki de Callum ile aramızdaki mesafe ya da yeniden bir araya gelmemizin haftalar, hatta aylar alabileceğini anlamamdı. Sanki bir plan varmış gibi konuşmuştu ama göğsümdeki umut kıvılcımını alevlendiremedim.

Noah şehrin doğu kesiminde devriye geziyordu ve daire boştu. Kapıda durup kaşlarımı çattım. Hiçbir şey yerinden oynamamıştı, hiçbir pencere açık kalmamıştı, ama yine de içimde bir şeylerin çok yanlış olduğu hissini atamıyordum. Hiç düşünmeden kapıyı kapattım, kilitlemeye bile zahmet etmeden merdiven sahanlığında dönüp merdivenlerden aşağı uçarcasına koşarak sokağa çıktım.

Ayaklarım tanıdık yolu takip ederek Souzterain'e doğru ilerledi. Dolunay olabilir, ama birkaç satıcının görev başındaki Vyenuurlar veya ihtiyacı olan insanlar için dükkanlarını açık tuttuğunu biliyordum. Nehrin akıntısı taşlara çarparak, son birkaç haftadır yağan yağmurdan dolayı her zamankinden daha yüksek ses çıkarıyordu. Yağmur şimdi başımızın üstüne düşmeye başlamış ve kışın sokaklarında kara dönüşüp donma tehlikesi yaratıyordu.

Nehir ve gece pazarının yanındaki ana caddeden döndüğümde midemde bir ağrı hissettim. Ama sokağın ağzına adımımı attığım anda ayaklarım durdu. Sokağın içi boştu

—tamamen ve tamamen boştu—ama karanlık, sanki büyük bir kalabalık bu alana sıkışmış gibi, baskıcıydı. Havada, Souzterain'e ait olmayan, tanıdık olmayan kokular vardı. Toprak. Keskin, burnu gıdıklayan baharat. Şeker gibi tatlılık. Bir adım geri çekildim ve yüzeye yakın bir yerde özenle geliştirdiğim sihir rezervlerimi çekmeye başladım.

Bir gölge birdenbire ortaya çıktı, karanlıkta parıldayan bembeyaz dişleri göz kamaştırıyordu. İnsan gibi homurdandığı için onun bir venefica olmadığına yemin ederdim. Büyüm bir kırbaç gibi patladı, erkeği yana doğru savurdu ve kafasını tuğla duvara çarptı. O kadar sert çarptı ki sendeledi, ama karanlıktan başka bir figür daha fırladı, beyaz elleri pençelere dönüşmüştü.

Dirseklerimi kaldırdım, kadının çenesine vurdum ve çarpmanın etkisiyle şok dalgası gibi bir büyü gönderdim. Kadın geriye düştü, gözleri

bu olay için fazla gösterişli bir elbiseyle yerde debelenirken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Ama artık onların ne olduklarını açıkça görebiliyordum.

Vampirler. Antlaşma.

Üçüncüsü şimşek gibi ortaya çıktı, ben onu itmeden önce elini saçlarımın arasına soktu. İlki bu fırsatı değerlendirerek, geniş eteğimin onu tenimden koruduğu belimi kavradı. Ama ben onu dışarı doğru ittim, dudaklarımdan alevler çıkarken yüzüne üfledim, cildini yakarak küle çevirdim. Çığlık attı ve yanaklarını tutarak beni bıraktı.

"Yeter," arkamdaki adam boğuk bir sesle dedi, ama sesi kararsızdı.

Onlar benim savaşmamı planlamamışlardı, daha doğrusu: benim kazanmamı planlamamışlardı. Kadın ayağa kalkıp bana doğru koşarken, gülüşümün sokaklarda yankılanmasına engel olamadım. Yeni kazandığım güçle bile, büyümün etkisi azalıyordu. Ama o önümde belirdiğinde, öfkeyle buruşmuş güzel yüzü ve iğne gibi keskin tırnaklarıyla ellerini kaldırmışken, ben devam ettim.

"Sadece bir köpek olmak nasıl bir şey?" Bir kahkaha daha attım. "Neden yarı deli ve tanrılarla konuştuğunu iddia eden bir ölümsüz için her şeyi feda etmeye razı olduğunu asla anlayamayacağım."

Öfke kadının yüz hatlarını sertleştirdi ve parıldayan, ölümcül bir gülümseme dudaklarını geri çekerek dişlerini gösterdi. Ama öfkesinin arkasında bir kırılgnalık vardı, sanki sadece bir maskeymiş gibi. "Sokaklarda akşam yemeği için dilenmektense, efendimin ayaklarına havlamayı tercih ederim."

Elleri yüzümü şaşırtıcı derecede nazikçe kavradı ve ben kalan tüm büyümü göndermeme rağmen, onun gücü bıçakla yağ keser gibi onu kesip geçti. Çığlık attım, acı derimi yırtıp kaslarıma, ruhuma kadar işledi. Arkamdaki vampir saçımı bıraktı ve onlar konuşuyor ve kadın beni kollarına alıyordu ama ben sadece vücudumu parçalayan asidi hissediyordum. Etlerim kemiklerimden eridi. Hava kalmamıştı. Zaman da kalmamıştı. Ve beni Callum'a bağlayan bağ, karanlık ışığı silmeden önce göz kapaklarımdın arkasında şafak sökünce birlikte çığlık attı.

Bölüm 24

O kadar karanlıkta uyandım ki, bir an için gerçekten uyanık olup olmadığımı sorguladım.

Vücudum, hareket ettiğimde protesto edercesine çığlık attı ve yakınımnda ne olduğunu görmek için körü körüne uzandım. Çok çabuk parmak eklemlerim pürüzlü duvara sürtündü. Ama elimi hareket ettirdiğimde, sadece taşla karşılaştım. Yanlarımı ve üstümü yoklarken ciğerlerimdeki nefesim kesildi. Boynumun arkasında ve dirseklerimin kıvrımlarında ter damlaları belirdi. Çok yakınımndan minik inlemeler yankılandı.

Bir tabut.

Avuç içlerimi kapağa bastırdım ama kapağı açamadım. Sanki üzerime bir taş duvar örmüşlerdi. Sihir gücümü kullanmaya çalıştım ama sahip olduğum gücün tükendiğini fark edince inledim. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. *Tanrım*, benim büyümün altında Callum'un büyüü vardı. Dün gece savaşıırken, hayatta kalma içgüdülerim beni ele geçirdiği için aramızdaki bağı unutmuştum. Ama merak ettim, o kadın bana bu kadar çabuk elini uzatmasaydı, onu alt edebilecek miydim?

Tanıdık olmayan güç oradaydı, ama uykudaydı. Hala gündüz olmalıydı. Bir başka adrenalin patlaması midemi burktu. Saatlerce mi mahsur kalacaktım? Günlerce mi? Burada ölecek miydim? Derin bir nefes aldım, havanın incelik inceliğini merak ederek. Ama hayır, sadece korkumdu, hava boldu. Burada mahsur kalmayacaktım, Callum ile aramızdaki bağ varken

Eğer kendimi kurtaramazsam, o beni bulacaktı.

Karanlıkta ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum, nefeslerimi sayıyor ve ara sıra küçük panik ataklara kapılıp nefesimi yavaşlatmaya çalışıyordum. Ama gözlerim kapanıp yorgunluk beni ele geçirdiğinde, kapak açıldı. Parlak bir ışık yüzümü yaktı ve kendimi korumak için kolumu kaldırdım. Ama bir el dirseğimi kavradı ve beni tabuttan o kadar sertçe çekti ki omzumda bir şey kırıldı.

Hayatımda sadece birkaç kez gördüğüm, çoğunlukla Callum'un zihninde gördüğüm bir vampirle karşı karşıya kaldığımda, acı çığlığım boğuk bir sesle kesildi.

Mael Auguste'nin yüzü doğaüstü bir şekilde solgun ve pürüzsüzdü. Beyaz saçları omuzlarından ve kırmızı cüppesinin üzerinden sarkıyordu, beni yerden sürüklerken bir çarşaf gibi sallanıyordu. Kolumu saran eli o kadar güçlüydü ki, bileğini bükerek tutuşunu ayarladığında kolumdaki başka bir kemik daha kırıldı. Çığlığımı geri tuttum. Beni hayranlıkla izliyordu ve bu hareketin kasıtlı olduğu açıktı.

"Bunun cazibesini anlamıyorum," diye soğuk bir şekilde düşünürken beni değerlendiriyordu. Midemde mide bulantısı hissettim ve boğazımı yuttum. "Eh, bu ikimiz için de bir rahatlama."

İşaret parmağı ön koluma rahatça bastırdı. Bir başka şakırtı ve siyah noktalar görüş alanımda çiçek açtı. Beni pürüzsüz taş zeminde daha uzağa sürükledi ve tabutun saklandığı oyuktan çıkardı. "Theon bana senin sinir bozucu derecede iyi dövüştüğünü söyledi."

Dilimi tutamadım. "Ya da belki de onlar sinir bozucu derecede kötü dövüştüler."

Mael, sanki onu iğnelemek istemişim gibi durakladı. "Belki."

Bir başka sarsıntıyla, ileri doğru adım attı. Oda genişti ve yüksek, tonozlu tavanları vardı. Pencereleer süslü taş işçiliğine oyulmuştu ve gökyüzü gün batımının ateşiyle parlıyordu. Ama Mael, sönmekte olan güneş ışığının bir ışınına adım attığında, duman bile çıkmadı — tanrıça, böyle bir şeye dayanacak kadar kaç yaşındaydı?

Odanın ortasında geniş bir masa vardı, altındaki taşlar garip bir benekli kahverengiydi. Masa boyunca, bir ağacın kökleri gibi oluklar uzanıyordu ve onlar da aynı renkteydi. Kolumdaki ağrı şiddetlendi, ama sonra azaldı ve parmaklarımda hissettiğim uyuşukluk, karıncalanma hissine dönüştü.

Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi, Mael beni masaya doğru fırlattı. Taşların üzerinde kayarak, tabana çarptım ve ciğerlerimden havayı boşaltan bir *çatırtı* sesi çıktı. Ellerim yere yayıldı ve öksürdüm, bir sonraki nefesimi almaya çaresizce çalışıyordum. Onun güleceğini ya da belki de acımı zevkle izleyeceğini düşünmüştüm, ama o soğukkanlı bir ilgiyle izliyordu.

"Raya," diye seslendi.

Önceki kadın odaya girdi ve yine aynı şey oldu, gözlerinin arkasında küçük bir parıltı belirdi, sonra taş gibi sertleşti — Mael'in ifadesine benzeyen bir ifade. Saçları açıktı, siyah dalgalar sırtına ve omuzlarına dökülüyordu, onun yanında durup, yere öpücük kondurmak üzere olacak kadar derin bir reverans yaptı.

"Efendim."

Parmaklarını şıklattı ve başka bir oyuğa doğru işaret etti. Kadın, Raya, bir an tereddüt etti, sonra ayağa fırladı ve bir anlığına ortadan kayboldu. Elinde ağır bir cam şişeyle geri döndü. Yine tembel bir hareketle, bir adım geri attı.

Raya beni baştan aşağı süzdükten sonra siyah cüppelerin arasında diz çöktü. Dün gece pençe gibi olan elleri, şişeyi açmadan önce ağızımdan saçlarımı çekip alırken beklenmedik bir şekilde nazikti. Şişeyi dudaklarıma götürdü. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve geri çekilmeye çalıştım, ama masa buna engel oldu.

"Şşş," diye fısıldadı. "İç."

Kafamı salladım ama o şişeyi eğdi ve şarap ağızıma ve çeneme sıçradı. Yine, şarabı öksürdüğümde bana şşş diye fısıldadı, ama şarap boğazıma akmaya devam etti. Zorla içirilirken oda dönüyordu, Raya küçük aralar vererek cüppesinin koluyla çenemi sildi. Kirpikleri kalındı ve her göz kırpışında yuvarlak yanaklarına yayılıyordu.

Tüyler gibi kalın kirpikler. Callum'un bana hediye ettiği tüyler gibi. Dudaklarımdan bir kıkırdama çıktı. Elim yavaşça kalktı ve o bileğimi yakaladı, ama elimi tekrar kucağıma koymadan önce kirpiklerini bir kez okşamama izin verdi.

Boynumun arkasında bir sıcaklık hissettim ve kaşlarımı çatarak hareket ettim. Elbisemin kumaşı tenime sürtündü ve Callum'un boşaldığı sıvının uyluklarımda üzerinde kuruduğunu hafifçe hissettim. *Tanrım*, Callum. Keşke burada olsaydı. Boynumun arkasındaki sıcaklık omurgamdan aşağı kayarak cinsel organıma ulaştı ve Raya şişeyi tekrar dudaklarıma götürdüğünde bacaklarımı sıkıca kapattım.

"Aferin, melek," diye övdü, ben itaatkar bir şekilde içerken.

Bir başka kıvılcım daha çaktı ve elimi eteğimin altına sokma dürtüsüyle mücadele ettim. İçim titriyordu. Boğazımdan yumuşak bir inilti çıktı ve kadın vampir, artık boşalmış şişeyi çekerek başını sallayarak beni tekrar susturdu. "Biliyorum, biliyorum."

Şefkatle beni ayağa kaldırdı. Oda sallanıyordu. İpek kollarıma kaydı ve serin hava tenime değdiğinde rahat bir nefes aldım. Korsem çözülüp kemerim açılırken derin bir nefes aldım. Elim karnımın üzerinden göğüslerimin arasına kaydırmadan edemedim. Göğüslerim o kadar ağırdı ki, meme uçlarım dikleşmiş ve arzulu bir hal almıştı. Callum'u ve derimde dişlerini, ağzında kanımı düşünerek bacaklarımı tekrar birbirine sıkıştırdım.

"Kollarını kaldır, canım," diye fısıldadı Raya.

Tanrıça, Raya çok güzeldi. Çok güzel ve nazikti, gözlerinde bunu görebiliyordum, o benim başımdan şeffaf tül elbiseyi geçirip belime kemerle bağlarken. Kalın siyah saçlarından bir tutamını parmaklarımla okşadım. Gözleri bana indi ve hoşgörülü bir gülümsemeyle yüzümü, göğsümü ve göğüslerimi süzdü.

Donakaldı, dikkatini yuvarlak kıvrımlara, hilal şeklindeki yara izine ve ardından gümüş zincirdeki yakut taşına verdi. Tereddütle bir adım yaklaştı ve derin bir nefes aldı. Gözleri büyüdü ve elleri titredi, ben de kızardım.

"Tanrıça beni affetsin," diye fısıldadı.

"Hazır mı?"

Kafamı derin sesin geldiği yöne çevirdim, zemin eğildiğinde kaşlarımı çattım. Tanıdığımı sandığım bir erkek öne doğru ilerledi, ama o Callum değildi. Saçları çok beyazdı, yüzü çok pürüzsüzdü, ama onu yakın zamanda gördüğümü sandım. Keşke Callum olsaydı, özellikle de Raya ona yapmacık bir sesle cevap verip titrek elini belime koyduğunda.

Adam yaklaşarak arkamdaki masayı işaret etti. Konuşmak için ağzımı açtım ama dilim çok kalınlaşmıştı. Raya, ölümsüz adama sırtını dönerek beni kolaylıkla taşın üzerine kaldırdı.

"Ah, evet, hazır," diye mırıldandı, omzunun üzerinden beni inceleyerek.

Raya boğazını temizledi. "Diğerlerini çağırayım mı?"

"Hayır, bu cadılar meclisi için değil," dedi ölümsüz erkek, küçük bir masanın bulunduğu başka bir oyuğa doğru süzülürken.

Coven. Yine kaşlarımı çattım ve arkama kayarak oturdum. Uzuvarım karıncalandı ve gözlerimi kırıştıtararak erkeğe odaklanmaya çalıştım. Hayır... *Mael'e*. Bu ölümsüzü tanıyordum, elbette tanıyordum. Ama uzuvarım ağırlaşmıştı, kalbim hızlanmasına rağmen, korsemdeki hançere uzandım ama göğsümü kaplayan ince bir kumaş buldum.

Kadının eli benim elimi kapattı ve bir kez sıktı. Gözleri biraz büyüdü ve başını hafifçe salladı, dudakları sessizce hareket etti:

Rol yap.

Kaşlarımı çattım, son birkaç dakika sanki bir rüyadaymışım gibi zihnime geri geldi. Şarapta ne varsa vücudumda çoktan yanıp bitmişti, ama o sanki öyle değilmiş gibi davranmamı istiyordu. Mael bize doğru gelirken elini benden çekti ve ben vücudumu gevşetmeye, gözlerimi yarı kapalı tutmaya zorladım.

"Onu yatırın."

Raya beni sırt üstü yatırdı ve vücudumdaki her içgüdü buna karşı çıkmasına rağmen ona karşı koymadım. Callum ile olan bağım alevlendi ve öfkesi, bağlantımız içindeki başka bir varlık gibi somut bir şekilde hissedilebiliyordu. Gücünü bağımız üzerinden itti ve kalan uyuşukluğu yakıp kül etti. Bir başka büyü patlamasıyla, kendi güç depolarım cildimin altında uğuldamaya başlayana kadar yeniden doldu.

"Bizi yalnız bırak," diye emretti Mael.

Raya elini elime soktu, bir kez sıktıktan sonra bıraktı ve topuklarını döndürdü. Odanın karşı ucundaki çift kapıdan kaybolmasını bekliyordum, ama eli eski kan içicisine doğru fırladı. Bir saniye sonra yerde yatıyordu, nefes nefese, elleri göğsünü tırmalıyordu.

"Zavallı," diye tükürdü.

Bir çırpınma sesi dikkatimi onun yumruğuna çekti, derisi koyu kırmızıya boyanmış ve doku damlıyordu. Raya tekrar nefes nefese kaldı, mermere karşı sarsıldı, gözleri fal taşı gibi açıldı. Vücudu hareketsiz kaldı ve bakışları bana kaydı, sonra gözlerindeki ışık söndü. Kanın durmasını, göğsünün yükselmesini, gözlerini kırpmasını bekledim, ama yapmadı.

"Korkunç, değil mi? Böylesine güçlü bir yaratığın bu şekilde öldürülebileceğini bilmek."

Bana baktı ve ağızım, az önce söylediği korkunç şey karşısında açık kaldı. Geri çekildim, ama bir santim bile hareket edemedim beni saçımdan yakaladı.

"Buradaki en korkunç şey sensin," diye dişlerimi sıkarak, gözlerim yaşlarla parlayarak, o beni çekerken söyledim.

Mael mırıldandı ve elini cebine sokup küçük siyah bir şişe çıkardı. Başparmağını hareket ettirerek mum mührü kırdı ve şişeyi dudaklarıma bastırdı.

"Ah, küçük kız, korkunç şeyler daha gelmedi."

Bölüm 25

Siyah su beni çevreliyordu.

Ağzımı doldurdu. Çalkantılı dalgalar uzuvlarıma çarptı, beni sırt üstü yüzdürene kadar döndürdü. Gözlerimi kırptım ve ay ışığı yüzüme parladı. Süslü demir bir avize yüzlerce mumla parıldıyordu. Başka bir dalga ışığı kapattı.

Sıcak

lık.

Soğu

k.

Seslerin uğultusu.

Bir şey koluma tırmandı ve ben onu silkip atmak için kıvrandım. Ama bir başkası bacağıma tırmandı. Belime dolandı. Çığlığım kulaklarımda boğuk çıkıyordu, ağzım suyun siyah katranıyla dolmuştu. Başımı bir yandan diğer yana salladım, daha fazla yaratık vücuduma tırmanıp boğazıma dolanıp sıkarken mücadele ettim.

Kemerli tavan göründü, ay ışığı vitray pencerelerden içeri sızıyordu. Derin bir nefes aldım ve hava ciğerlerimden ılık çaldı. Başka biri çığlık attı, ama bu benim zihnimdeydi. Uzaklardan bir gürültü yankılandı. Büyüm yumuşak, düşünceli bir uğultu çıkardı ve damarlarımdan sıcaklık akmaya başladı.

Soğuğu yok etti ve büyüdükçe, derimi tırmalayan görünmez yaratıkları uzaklaştırdı. Tekrar gözlerimi kırptım ve Mael'in yüzü göründü, her zamanki gibi soğuk ve duygusuzdu. Başının üstüne bir şey kaldırdı, metal ışıktaki parladı.

Elimi kaldırdım, ama sanki katranın içinden geçiyormuş gibi hareket etti ve ayaklarımı masaya dayayarak geriye doğru kaydım.

Kolları aşağı indi ve karnımda bir acı patladı. Demir dilimi kaplamadan önce nefes nefese kaldığımda oda aydınlandı. Öksürdüm. Islak bir sıcaklık ağzımın kenarından sızdı. Yine de büyüm daha yüksek sesle uğulduyordu, çığlıklar yaklaşıyordu, zihnimdeki aynı tını.

"Nasıl" — yutkundum, gözlerimin köşelerinden siyah noktalar yayıldı, tüm görüşümü kaplayacak gibi görünüyordu — "nasıl seni şimdi takip edebilir ki?"

Mael soğukkanlılıkla bakıyordu ama cevap vermedi, sadece nefes nefese kalışımı, kalbimin her atışında dudaklarımdan akan kanı izledi. Acıdan öte bir şeydi, o kadar ki neredeyse hissetmiyordum — sanki vücudum midemden yayılan acıdan başka bir şey olmamış gibi. Demir kokusu havayı doldurdu ve burun delikleri genişledi, gözleri açgözlülükle parladı.

"Sen içiyorsun... değil mi?" diye gülmeden gülerek söyledim.

Hiçbir şey söylemesine gerek yoktu. O eski dişleri keskinleştirdi, siyah gözleri inanılmaz bir şekilde parladı ve şakakındaki damardan kalp atışları görünüyordu. Canlı bir kaynaktan içmenin getirdiği tüm kan arzusu belirtileri — ölümsüzlerin sentetik eşdeğerini içtiklerinde kaybettikleri belirtiler.

İçinde bir dönüş bir beyaz saç ve kırmızı
cüppeler, o dönerek dönerek bir anda ortadan kayboldu.

Öksürdüm, yanıma dönmeye çalışırken yanaklarıma kan sıçradı, ama beyaz sıcak bir acı beni durdurdu. Gümüş bir kılıcın sapı karnımdan dışarı çıkmıştı. Mide bulantısı beni sardı ve tekrar öksürdüm. Bu durumda ne kadar hayatta kalabilirdim?

Bıçak yarayı tekrar açmaya devam ederken, büyüm humming sesiyle onarabildiğini onarıyordu. Çekip çıkarmak doğru seçim miydi emin değildim, ama elimi kının etrafına doladım. Ama Mael, üzerinde güzel krem rengi bir gecelik giymiş, hareketsiz bir bedenle geri döndüğünde durakladım.

O yaklaşırken, kollarında tuttuğu baş yana doğru eğildi ve Gabrielle'in siyah saçları yüzünden kaydı. Gözleri kapalıydı, dudakları solgundu — uyuyor gibi görünüyordu, ama çok hareketsizdi. Mael onu masanın yanındaki yere, kan gölünün hemen dışına bıraktı

ve onu kasten bu pozisyona getirmiş gibi görünüyordu. Saçlarını yanaklarından geriye doğru taradı, geceliğini ve kollarını düzeltti, hatta ellerini karnının üzerinde çaprazladı.

"Kendi çocuğunu mu öldüreceksin?"

Erkeğin gözleri birden açıldı ve yüzünde yine bir parıltı belirdi. Bunun öfke mi yoksa sadece rahatsızlık mı olduğunu anlayamadım. Ama masanın etrafında dolaşarak derin nefesler aldı ve gözleri, ipek geceliğimin üzerinden masaya kan sıçratan yaraya sabitlendi.

Bir kez daha nefes aldım, kelimeler daha çok hırıltı gibi çıktı. "Neden?"

Ellerini belimin yanındaki taş'a koydu ve beni öncekinden çok daha fazla ilgiyle izledi.

"Kontrol birçok yolla sağlanabilir," diye cevapladı o soğuk, düzgün ses tonuyla. "Callum boyun eğecek ya da sen öleceksin. Henry boyun eğecek ya da Gabrielle ölecek... ya da daha doğrusu, tanık olacağı şeyler yüzünden delireceksin."

"P-peki ya Mateo?"

Dudaklarını büzdü, ama cevap ondan gelmedi.

"O, bu dünyada ailemden daha çok sevdiğim hiçbir şeyin olmadığını bilir. Ben her şeyimi kaybettim," diye titrek bir sesle cevapladı Mateo.

Çift kapının önünde duruyordu, koridordan sıcak bir ışık içeri sızıyordu ve yanında Callum duruyordu, gözleri çılgınca bakıyordu ve saçları dağınıktı. Henry biraz geride duruyordu, dikkati Gabrielle'in yerde yatan bedenine odaklanmıştı.

"Seni lanet olası *piç*," diye homurdandı Callum, alçak ve tehditkar bir sesle.

Mael, sanki bir ziyafet sunuyormuş gibi açık avucuyla bana işaret etti. "Seçim senin, evlat..."

"*Ben senin lanet olası oğlun değilim.*"

"—itaat et yoksa o ölür," sanki kesilmemiş gibi sözünü bitirdi. Callum bana bakmıyordu, ama bağımız sayesinde öfkesi taş gibi sert ve çelik gibi keskin bir şekilde hissedilebiliyordu. Geniş omuzları öfkeyle titriyordu, ama bir adım öne çıktığında Mael hafifçe

tsk.

"Cevabını söyle."

Henry arkasında boğuk bir inilti çıkardı, saçlarını yumruklayıp çekti. "Sen delisin lan."

Yaratıcıları sadece bekledi, parmakları kanımda dönüyordu. Tekrar öksürdüm, hançerin kabzasına uzandım. Bağda tereddüt yoktu: Callum itaat edecekti. Ama bundan sonra olacaklardan, Mael'in ona takacağı prangalardan, hepimizi bekleyen dehşetlerden korkuyordum.

"Callum," diye hırıltıyla söyledim, "*hayır*."

Gözleri yavaşça kapandı, bağımızdan gelen acı dalgası neredeyse karnımdaki yara kadar büyüktü. Omuzlarındaki vahşi, beyaz sarı saçları başını sallamasıyla hareket etti ve gözyaşlarından yanaklarına kan süzüldü. Bu manzarayı görünce kararlılığım arttı ve elim elbisenin korsajını okşarken kısa, düzenli nefesler aldım.

"Onu dönüştüreyim mi?" diye düşündü Mael, kolunu omuzlarımdan altına kaydırarak.

Hançer yer değiştirdiğinde inledim. Cildi buz gibi soğuktu, Callum'unki gibi sertti ve dokunuşunda, binlerce yıldır hayatta olduğunu fısıldayan bir güç vardı. İlk vampir olan Seth'ten aldığı güçlü kan, onu bir tanrıya en yakın varlık haline getirmişti.

Callum çılgınca bağırdı, gözleri deli gibi parlıyordu ve ileri atıldı.

Mael beni dönüştüremezdi. *Bu* Callum'u çılgına çevirir, aramızdaki bağı tanınmaz bir şeye dönüştürürdü. Ya da bazılarının yaptığı gibi, dönüşümü reddedip, dönüşüm gerçekleşmeden önce öldürdüm.

Her iki durumda da ölecektim.

Callum her adım attığında Mael'in ağzı boğazıma doğru indi, ta ki dişleri derimdeki hilal şeklindeki yara izine değene kadar. Derin bir nefes aldım ve tanrıçaya değil, Callum'a, başka bir hayatta tekrar karşılaşabilmemiz için bağımız aracılığıyla sessiz bir dua ettim.

Sonra bıçağı karnımdan çekip Mael'in kalbine sapladım.

Bölüm 26

Callum

Boğazım yırtılana ve pencereler sallanana kadar çığlık attım.

Dün gece Gabrielle'in kaybolduğunu ve Lilith'in tehlikede olduğunu fark ettiğimizde, güneş çoktan doğmuştu. Gabrielle'in odasının kapısını kapatacak zaman bile bulamadık, felç bizi ele geçirdi. Peki ya bu gece? Diğerlerinden birkaç dakika önce uyandığım anda, dilimde garip bir tat hissettim ve başım döndü. Arzular damarlarımdan akıyordu, ama sonra birdenbire yok oldular ve yavaşça nefes almam gerekti, duygularımın ötesine geçip bu hissin benden değil Lilith'ten geldiğini keşfetmem gerekti.

Ama Mael'in takipçileri bizi Gabrielle'in dinlenme odasına barikat kurarak hapsedmişlerdi. Yeni gücüm ve Mateo ile Henry'nin yardımıyla bizi dışarıda tutmak için yeterli değildi, ama bizi yavaşlatmak için yeterliydi.

Mael'i gördüğüm anda onu öldüreceğimi biliyordum. Bu gece ölecek ve dünya ondan kurtulacaktı. O öldükten sonra, onun takipçilerinin her birini kül olana kadar avlayacaktım.

Ama şimdi, Lilith tören bıçağını onun vücudundan çıkarırken, dünyanın Covenant'tan arındırılacağı günü göremeyeceğimi düşündüm. Çünkü o ölecek olsaydı, ben de hemen ardından onu takip edecektim. Onun adı dudaklarımda, elim ona uzanmışken, o geri çekilip hançeri onun göğsüne sapladı.

Mael gözleri fal taşı gibi açılmış halde donakaldı. Şok olduğunu gösteren tek işaret buydu. Yavaşça, göğsünden dışarı çıkan kılıcın kabzasına baktı ve bir adım geriye sendeledi. Kardeşlerim gibi ben de ileri atıldım. Mateo ve ben yaratıcımıza iki yandan saldırırken, Henry Gabrielle'e doğru koştu.

O bir dakika daha yaşayamazdı, buna izin veremezdim. Kalbine saplanan bıçak onu yavaşlatmaya yetti, tıpkı barikatın bizi yavaşlattığı gibi. Seth'in bana verdiği gücün geri kalanını halletmeye yeteceğini ummaktan başka bir şey yapamazdım. Atladım, onu yere devirdim ve ellerimi kafasına doladım.

Tüm gücümü kullanarak, Mateo omuzlarını tutmama yardım ederken ben de onu çevirdim. Oda bir çığlık ve ardından doğaüstü bir haykırıyla doldu ve ben ellerimi geri çektim. Mael'in kafasını vücudundan kopardığımda etrafımız kanla kaplandı. Ağzı hareket ederken gözleri benimkilerle ileri geri bakıyordu. Mael'in elleri kafasını yerine takmaya çalışırken Mateo, onun vücudunu sabit tutmak için çaba sarf ederek homurdandı.

"Beni bir silaha dönüştürdün, eşimi bir piyon haline getirdin," diye homurdandım. "Şimdi seni bir ateş yığınınına dönüştüreceğim."

Kafasını odanın diğer tarafına fırlattım ve uzanarak bir oyukta duran şamdanı çağırdım. Cüppesi çabucak alev aldı ve Mateo sıçrayarak pantolonuna yapışan alevleri silkeledi. Mael'in bedeni kıvranırken, Mateo bir anlığına ortadan kayboldu, başka bir alev yakaladı ve odanın diğer tarafında kafasını ateşe verdi.

Düşük bir hırıltı dikkatimi çekti ve dönüp masaya koştum. Lilith eğilmiş, bir elini uzatmış, ağzından ve karnından kan akıyordu. Çok fazla kan vardı, bağımızın hızlıca iyileştirebileceğinden fazla. Elini tutup dudaklarıma götürdüm, sonra yüzünü kucakladım.

"Şşş, ben buradayım," dedim. Gözyaşları yüzünden akıyordu ve dikkati, yaratıcımın yanan bedenine kaydı. "O öldü, öldü, hepsi senin sayende."

Lilith'in kalbinin atışı göğsümde hızlandı ve başını kucaklayabilene kadar kolumu onun etrafına doladım. "Her şeyi düzelteceğim, aşkım, söz veriyorum."

Bileğimi ağızıma götürdüm ve damarı kestim. Kan yaradan akıp karnına damladı. Önce bunu iyileştirmeliydim, yoksa daha fazlasını alamazdı. Yara kapandı ve boğulup öksürdükçe ağızından akan kan yavaşladı. Yine onu susturdum ve dudaklarımı alnına değdirdim. "İşte geliyor. Sonsuzluk burada, kollarımda."

Yaşadığım tüm yüzyıllar boyunca yalnız kalmaya karar vermiştim. Lilith ile tanışana kadar kan kardeşi olmak benim için korkunç bir ihtimaldi. Ve birkaç ay önce ona, onun benim ölümsüzlüğümün mumunu yaktığım alev olduğunu söylediğimde yalan söylememiştim.

Çünkü ölümsüzlük, o olmadan hiçbir şey ifade etmiyordu.

Dişlerimle bileğimi tekrar kestim, yarayı derinleştirdikten sonra kaynağı ağızına tuttum. Dudaklarını kaynağın etrafına kapattı, gözleri kapanarak.

"İşte böyle, sevgilim," diye övdüm onu, şakağına öpücük kondurarak. "Güçlü olabilmek için bol bol iç."

Uyandığımda, Seth tarafından ihanete uğradığımı hissettim. Mael ve Covenant'ı yok etmek için onu mezarından diriltmiştik. Burada olmalıydı, Lilith'in gitmesine asla izin vermemeliydi. Ama kanım ona geçerken, elleri bileklerimi kavramak için yükselmeden önce vücudu gerilip gevşerken, sonunda anladığımı düşündüm.

Onun kanı ikimizi de besleyecek kadar güçlüydü. Onun bu değişimi reddetme şansı yoktu, bu yeni hayata zayıf biri olarak girip yüzyıllar boyunca güçlenmeyi bekleme şansı yoktu. Ve belki de tanrıça ona bu anı anlatmıştı. Ama Lilith'in cildi dokunuşumla sertleşirken, artık onu düşünemediğimi fark ettim. Kalp atışları hızlandı, saçları parlak bir ışıltı kazandı ve kan kaybının ve ölümün tüm izleri kayboldu.

Aramızdaki bağ güçlendi. Onun düşüncelerinin yumuşak fısıltıları, sadece duygularımdan ziyade zihnime de sızdı. Yüzüm onun görüş alanında ve şimdi de benim görüş alanımda yüzüyordu. Daha önce paylaştığımız bağın tüm işaretleri, ama on kat daha fazla. Kolumdaki yara kapandı ve ben uzaklaştım, ama gözleri kapalı olmasına rağmen kaşlarının arasında bir çizgi oluştu.

Henry'nin Gabrielle'i kollarının arasına alıp odadan kaybolduğunu zar zor fark ettim. Mateo da başka bir cesedi kucaklayarak onu takip etti.

—Göğsünde açık bir yara olan Raya. Bunun hakkında ne hissettiğimden emin değildim. Ateş sönmüş, taş zeminde sadece kül kalmıştı. Bir yanağına, sonra diğer yanağına birer öpücük kondurdum ve Lilith'i bana doğru çevirdim. O da isteyerek geldi, gözlerini kapalı tutarak bacaklarını benim iki yanıma kaydırıldı. Ritüel elbisesinin tül gibi kumaşı, mükemmel vücudunu sararken, gül gibi pembe meme uçları gerginleşmişti. Başının arkasını avuçladım ve ağzını boğazıma doğru yönlendirdim.

boğazıma doğru yönlendirdim.

Lilith'in elleri göğsümden yukarı kaydı ve dişleri, artık benimkiler kadar keskin ve ölümcül olan dişleri derimi delmeden önce damarıma bir öpücük kondurdu. O derin bir nefes alırken, parmakları omuzlarımda kasılırken ben inledim. Penisim zonkladı ve o bana daha da yaklaştı, kendini bana bastırdı.

"İstediğin bu mu, aşkım? Kanımı içerken sikimi sürmek mi?"

O hafifçe mırıldandı ve ben gülerek eğilip pantolonumu çıkardım. Vücudu insan olduğu zamanki kadar yumuşak ve ateşli olmasa da, eskisi gibi beni arzuluyordu. Islak, kaygan ve sıcaktı. Ucu onun yarıklarına sürttüm ve o inledi, titreşim kemiklerime kadar işledi.

Sığ bir nefesle, içime doğru ittim ve kendimi sonuna kadar yerleştirdim. Amcığı etrafımda titriyordu ve ben de açıkta kalan boynuna bir öpücük kondurdum, dişlerimin arasında damarı emdim. Kalçaları küçük sallantılar yaptı, benim hareket etmemi istiyordu, ama ben hareket etmedim. Bu anı, sadece onunla çevrili olmak, onun hayatta olduğunu ve burada, kollarımda olduğunu emin olmak için ihtiyacım vardı. Dişlerimi arterine bastırdım ve bir an durdum, ısırmadan önce bir kez daha kanımı içmesine izin verdim.

Daha önce ona mutluluk hissettiğimi söylemişim, ama bu, benim ağzım onun boğazında, onun ağzı benim boğazımda iken hissettiğimle kıyaslanamazdı. Kanımız, sonsuza dek bir döngü içinde, sonsuza dek besleniyordu. Bu, sadece tanrıların hissedebileceği bir coşkuydu - Amayah nihayet Deimos'un kollarına geldiğinde Deimos'un hissettiği rahatlama. Çünkü elbette Amayah'ın

fedakarlığı boşuna olmamıştı. Şimdi bile sevgilisiyle birleşmişti ve sonsuza kadar birbirlerinin kollarında birbirlerine sarılmışlardı.

Lilith benimkindeydi ve ben de onunkindeydim.

Bölüm 27

Callum

"Az önce ne demek istedin? '*Seni bir silaha dönüştürdü*' derken?"

Hâlâ ritüel odasıındaydık ve ben Lilith'in karnındaki artık olmayan yarayı kontrol ediyordum, daha çok dönüşümün gerçekleştiğinden emin olmak için. Yakında ilk ölümün başlayıp başlamadığını kesin olarak bilecektik.

"Çoğu kişi, görünüşüm nedeniyle seçildiğimi düşünüyor." Bu sözler dilimde acı bir tat bıraktı ve ben gülünç olmayan bir kahkaha attım.

"Seçilmedim."

Çenemdeki bir kas seğirdi ve sonunda başımı kaldırıp onun bakışlarıyla buluştum. Onun nezaketi, merakıyla karışık olan bağıın içinden sızıyordu. Benim için bastırdığı merak. "Bundan bahsetmek istemiyorsan, anlarım."

Başımı salladım ve yüzümü ovuşturdum. Bir zamanlar beni yaratan kişiye bakmak için omzumun üzerinden dönme isteği çok güçlüydü, ama dikkatimi onun yüzüne, nazikçe eğimli burnuna, üst dudağının kıvrımına verdim.

"Otuz üç yaşındaydım ve hala hayatta olduğum için şanslıydım – ama tam da bu yüzden onun dikkatini çekmiştim. Ülkemde bir savaşçıydım ve yetenekli bir savaşçıydım. O kadar yetenekliydim ki, birçok kişi Strigun'un beni kutsadığını söylüyordu, ama savaş tanrısının beni gerçekten kutsadığını inanıp inanmadığımı bilmiyordum." İç çekerek, sonunda bakma dürtüsüne yenik düştüm, kalçamı masaya dayadım

masaya yaslanıp kül yığınınına bakmaya başladım. "Geriye dönüp baktığımda, bunda sihirli bir unsur olduğunu düşünüyorum. Öldürme sanatında yetenekliydim ve sahip olduğum güç bu yeteneğimi daha da geliştiriyordu. Bu yüzden beni seçti."

Savaş alanları zihnimde canlandı. Yüzümde ve kollarımda boyanın çizikleri. Avucumdaki kılıcın ağırlığı. O zamanlar adı ne olduğunu bilmediğim büyü, damarlarımı kesiyor, omzuma dokunuyor, kulağıma fısıldıyordu. Ve o solgun, bu dünyadan olmayan yüz, cesetlerle dolu bir tarlanın ötesinden bana bakıyordu. İlk başta onun Strigun olduğunu sandım, öldüğümü ve beni yargılamak için ölümün kralı Keryes'e götürdüğünü düşündüm.

Lilith hiçbir şey söylemedi, ama ben avucumu koluna kaydırdım ve bu temas göğsümde biriken düğümü biraz gevşetti. "Mateo ona ve öğretilerine isyan etmişti. Ben örnek ve onları bağlayan zincir olacaktım."

Soruları bağdan istemeden sızdı, ama dilini tuttu. Parmaklarımızı birbirine geçirdim ve sıktım. "En azından bir süreliğine, tam da onun umduğu gibiydim."

Sonunda, kanla dolu, yankılı ve bereketli sesi sessizliği bozdu. "Sana ne yaptırdı?"

Elini avuçlarımın içinde çevirip, çizgilerini yavaşça izledim. "Beni düşmanlarına, kavga ettiği Lycanlara ve cadılara saldı. Bir asır boyunca vahşi ve kontrol edilemez, içgüdüleriyle hareket eden bir hayvandan farksız biri olarak görüldüm. Hatta şimdi bile, Eamon'un balo salonunda gördüğün gibi, benden uzak duranlar var."

Dudaklarını büzdü. Ben ve kardeşlerimin Covenant tarafından yaratılmış olmamızdan dolayı mesafeli davrandıklarını sanmıştı. Ama o kalabalıkta, benim yarattığım yıkımı gören pek çok kişi vardı. Her emre itaat ettiğimde, yaratıcımızı güce daha da yaklaştırdığımı.

"Ne değişti?" diye fısıldadı.

Ağzımın köşesi gülümsedi. "Gabrielle. Henry benden birkaç on yıl sonra yaratılmıştı ve onu otuz yıldan az bir süre sonra bulan da oydu. Onun büyüğü onu sokaklarından ve doğru küçük odasına götürdü ve onu kocasıyla

kocası, onu öldürmeye kararlıydı. O güçlü büyü yüzünden değiştiğinde, onun varlığı bizi yumuşatmak, gözlerimizi dönüştüğümüz canavarlara açmak çok az zaman aldı.

Ona tamamen dönerek, yüzünde ve bağımızda herhangi bir tiksinti belirtisi olup olmadığını aradım, ama sadece şefkat vardı. O da beni arıyordu, acı belirtileri arıyordu. Parmak eklemlerimle yanağını okşadım.

"Sanırım artık birbirimizi tanımak için vaktimiz var," diye düşündü, dokunuşuma yaslanarak.

Gülümsemem daha da büyüdü. "Sanırım var."

Yine de henüz tamamen güvende değildik. Hâlâ onun takipçileri, Antlaşma'nın geri kalanı sorunu vardı. Ama şu anda, onun hayatta olduğunu, yok edilmesinin dehşetinin gerçekleşmediğini bilmenin rahatlığını kendime izin verecektim.

Lilith'in yüzü düştü, kaşları birbirine yaklaştı. Bağımızdan bir acı dalgası geçti ve ben kolumu bacaklarının altına kaydırđım.

"Sorun yok," diye onu sakinleştirdim, o ise inleyerek kendini kıvırıyordu. "Bu sadece ilk ölüm."

Gerçek dönüşümüne başlamıştı. Vücudu değişirken ilk ölüm en kötüsüydü. Ama Seth'in güçlü kanı ikimizin de damarlarında akarken, bunun her zamanki gibi geceler sürmeyeceğini umuyordum.

Onu kollarımda tutarak koridorlardan geçip merdivenleri çıkarak odalarımıza doğru ilerledim. Kapıları iterek içeri girdiğimde diğerlerinin içeride olduğunu hissettim.

"Callum," diye mırıldandı Mateo.

Ama ben Seth'e odaklandım, ellerini arkasında kavuşturmuş şöminenin yanında duruyordu. Onu gördüğümde belki bir parça ihanet hissedeceğimi düşünmüştüm, ama sadece bir sükunet hissi vardı. Lilith yine inledi, karnını tuttu ve Seth başını salladı.

"Çabuk bitecek," dedi aksanlı sesiyle. "Ve izin verirsen, benim kanımla neredeyse hiç acı hissetmeyeceksin."

İçimdeki ilkel bir parça onun teklifine gerildi, ama ben kabul ettiğimi belirten bir ses çıkardım, odama döndüm ve onu nazikçe yatağıma yatırdım.

Yüzündeki saçlarını geriye doğru düzelttim ve Lilith acı içinde nefes alırken burnunu buruşturdu.

"Vücudun ölüyor, ama bu sadece bir dönüşüm."

"*Biliyorum,*" diye bağırdı neredeyse.

Elbette öyle yapmıştı. Son birkaç haftadır yaptığı tüm araştırmalarla, belki de bu süreci benden daha iyi anladığını düşündüm. Üzerinde kan lekeli elbisesine dokundum. "Bunu değiştirmek ister misin?"

Lilith başını salladı. Sarsıntılı hareketlerle oturdu, her dalgada tısladı. Kendi dönüşümümü sanki dün olmuş gibi hatırlıyordum. Mael güçlüydü, ama Seth'in kanını içeli iki bin yıl olmuştu. İlk ölüm beş gün sürmüştü ve her gece acı içinde kıvranmışım.

Gardırobumdan tuniklerimden birini çıkardım, sonra belindeki mahvolmuş kemeri çözmesine yardım ettim ve tül gibi kumaşı çıkardım. Gömleği kafasından geçirirken dişlerini sıktı ve birlikte kolları giydirdik.

"Senin... büyün," diye başladı, ama bir başka dalga onu vurduğunda durakladı. "Çok güçlü."

Başımı sallayarak, onu yatağa geri dönmesi için cesaretlendirdim. "Seth'ten içmeden öncekinden daha güçlü."

Donakaldı. "Ne?"

Kapı çalındı. "Girebilir miyim?"

Lilith'e soru dolu bir bakış attım ve kalın yorganı çıplak bacaklarının üzerine çektim. Kahverengi, yeşil ve altın renginin karışımı olan gözleri yüzüme kaydı ve soruyu geçiştirdiğimi düşündüğünü anladım.

"Girin," diye cevap verdim, bu da başlı başına bir cevap olacaktı.

Seth odaya girdi. Saçları her zamanki gibi serbestti, ama bu dönemin kıyafetlerini giyiyordu, koyu mor bir yelek ve altın cep saatiyle. Mael'inkinden farklı olarak, yüzü Lilith'i izlerken, dengeli, ölçülü adımlarla yaklaşıırken, şefkatin mükemmel bir ifadesi gibiydi.

"Merhaba, genç kız," diye selamladı.

Gözleri ona bakarken büyüdü, yeni keşfettiği duyular boynunun arkasında karıncalanmaya başladı. Lilith, Eamon'un balo salonunda bizim türümüzden diğerlerinin fark edemediği şeyi fark etti. Ama belki de bunun nedeni, onun kanının bir kısmının artık onun damarlarında akıyor olmasıydı.

Ama yine de, onun kanının bir kısmı hepimizin damarlarında akıyordu. "Tanrıça," diye fısıldadı.

Eamon mırıldandı ve ona elini uzattı. "O senden oldukça memnun, evet."

Lilith avucunu onun avucuna koydu ama ölümün bir başka acısı onu içine çektiğinde inledi. Seth, başının arkasına şefkatle elini koydu. "İzin verirsen sana bir hediye vermek istiyorum. Eşine verdiğim bir hediye."

Ama o, acıyı dindirecek her şeye çaresizce ihtiyaç duyduğu için çoktan başını sallamıştı. Onu ormanda bulduğum zamanki gibi, Seth ona boğazını uzatmadı. Bunun yerine, bileğini uzattı. Lilith tereddütle ellerini bileğine doladı.

"İç, aşkım, bu sana iyi gelecek," dedim, alnını okşayarak.

Dışleri Seth'in etini deldi, ancak bu biraz daha fazla çaba gerektirdi. Göz kapaklarının titrediğini gördüm; Seth'in kanını ilk yudumladığında vücudu gevşedi. Bana yaptığı gibi, Seth de o içerken başını okşadı ve kulağına fısıldamak için eğildi. Sözler bana yönelik değildi, ama bağımız sayesinde onları hissettim. Rahatlık. Sıcaklık. Güvenlik.

Seth kolunu çekti, başparmağıyla kızın alnını okşarken ben de onu yastıklara yatırmaya yardım ettim. "Uyu, küçüğüm," diye cesaretlendirdi ve kız hemen bilinçsizliğe düştü.

Uzun bir süre sessizce durduk, Seth onun elini tutarken ben de ellerimi saçlarında gezdirdim.

"Üzgünüm," dedi sonunda, bana dönerek. "Bu gece sana böyle bir dehşet ve acı yaşattığım için üzgünüm."

Nefesim bir anda dışarı çıktı. "Mael öldü ve Lilith yaşıyor. Önemli olan bu."

O, ağır ellerinden birini omzuma koyarak mırıldandı. "Evet, ama yine de acı çekiyorsun."

Acaba öyle miydi? Bağımın ötesine, kurduğum duvarların ötesine, içime derinlemesine baktım. Bu gecenin hatırası, görüntüsü vardı...

Lilith'in rahminde bir hançer, ağızından kan akıyordu. Emekli olup günlük dinlenmeme çekildiğimde, onlarca yıl boyunca göreceğimi bildiğim bir manzaraydı. "Onun güvende olması için sonsuz acılara katlanırdım."

Bir i çekerek ona baktım. "Güvende olmalı. Onun zarar görmesine izin vermeyeceğim."

Seth ciddiyle başını salladı ve omzumu bir kez sıktı. "O zaman sanırım başka bir ayaklanma için doğru zaman geldi."

Bölüm 28

Karanlıkta uyandım.

Nefesim dişlerimin arasından ıslık gibi çıktı ve irkildim, elim havaya kalktı ama sadece taşa çarptı. *Tanrım*, yine o tabutun içindeydim, yine ritüel odasıdaydım ve Mael kapağın diğer tarafındaydı. Büyü tenimde fısıldıyordu ama uzaktaydı, ulaşamazdı. Yine de onu yakalamaya çalıştım, ama parmaklarımın arasından kayıp gitti.

"Şşş, aşkım."

Bir el omuzlarımı kavradı ve beni kendine çekti. Başım cenaze yastığına yaslanmamıştı, etrafımı saran elma ve baharat kokulu bir sandıktı. Dudaklar alnımı okşadı ve parmaklar saçlarımı yüzümden çekti.

"Güneş henüz tamamen batmadı," diye devam etti Callum. "En azından birkaç ay boyunca riske giremeyiz."

Güneş batmamıştı...

Anılar, ritüel odasındaki tabutun üzerinden akan su gibi üzerime döküldü. Karnımdaki hançer, acı, kan, Mael'in kalbini bıçakladığımda gösterdiği şaşkınlık. Ve sonrasında. Değişim, daha fazla kan. Amayah'ın kendisi tarafından yaratılmış, bir vampirin çok daha ötesinde bir ölümsüz.

Callum paniklediğimi hissetmiş olmalıydı, çünkü o da gerildi. "Sen... *Tanrıça* Lilith. Ölüyordun. Başka seçeneğim yoktu."

Kaşlarımı çatarak yanağımı göğsüne dayadım. Normal ağrılar ve sızılar, uyanınca genellikle hissettiğim kemiklerimi ağrıtan yorgunlukla birlikte gitmişti. Aslında, çocukluğumdan beri hiç bu kadar dinlenmiş hissetmemiştim.

"Kızgın mısın?"

Başımı sallayarak, çıplak göğsünün hatlarını izledim. "Hayır... kızgın değilim."

Tereddüt ettiğimde, başım boynunun kıvrımına sığacak şekilde beni yukarı doğru kaydırıldı. "Ama?"

Yine sihime uzandım. Bir zamanlar küçük bir havuz olan sihrim artık tek bir damla gibi geliyordu — ya da sanki çok uzaklardan bir su kütlesini izliyormuşum gibi.

"Zamanla ve pratik yaparak büyüün geri gelecektir," diye cevapladı, düşüncemi zihnimden okumuş gibi. "İstersen yardım etmek için burada olacağım."

Omzunun ve boğazının birleştiği yere bir öpücük kondurdum, dudaklarımın altındaki dokuyu merak ederek. Önceden taş gibi sert ve dokunulduğunda serin gelmişti. Ama şimdi ipek gibi hissediyordu ve ağzımı tekrar tekrar üzerine sürmekten kendimi alamadım.

"İç," diye mırıldandı, başımın arkasını okşayarak beni boğazına doğru yönlendirdi.

Tabutun içinde yan yatacak şekilde pozisyonumuzu değiştirdik, zayıflatıcı karanlık neredeyse unutulmuştu — özellikle de bağımız sayesinde onu zihnimde çok net görebildiğim için. Kısa bir an için, bir zamanlar insan olan tarafım Callum'u ısırma fikrine karşı direndi, ama sonra yeni vampir içgüdülerim devreye girdi.

Kanı dilime değdiği anda inledim ve ona daha sıkı sarıldım. Onun zevk dolu homurtusu göğsümden geçip uyluklarımın tepesine doğru sarmal şeklinde indi. Kanı kalın ve tatlıydı, farkında olmadığım bir susuzluğumu giderdi. Ben içerken saçlarımı okşadı, diğer eli kolumdan aşağı kayarak yanağımı okşadı, yumuşak bir şekilde beni rahatlattı.

Dizlerimi daha da açtım ve kulağıma bir kıkırdama geldi. O sadece yanıma okşamaya devam edince, aramıza uzandım ve elimi onun sertleşmiş organına kaydırıldı. O, pantolonunu giyiyordu.

önceki gece, ama elimi altına sokup parmaklarımı onun etrafına doladım.

"Siktir."

Daha derin içtim, elimi yavaşça onun penisi üzerinde yukarı aşağı gezdirdim, ta ki o benim yumruğuma girene kadar. Benim görüntüm zihninde parladı, onun etrafında uzanmış, nefes nefese ve muhtaç. Ben de ona tamamlayıcı görüntüyü geri gönderdim: Callum üzerimde, ağırlığı vücuduma baskı yapıyor, kimsenin ulaşamadığı noktalara vurduğunda hissettiğim acı.

O başka bir görüntü gönderdiğinde, sanki içimdeymiş gibi hissettim. Cinsel organım zonkladı ve omurgamdan bir zevk dalgası geçti. Ona karşı kıvrandım, onun derinlemesine bastırdığı görüntüsüne kapıldım. O, bacağımla tutup kalçasına çekerek o görüntüyü gerçeğe dönüştürürken, inlemesi neredeyse bir hırıltı gibiydi.

Beni sıkı darbelerle gererken, kanı baş döndürücü hissi daha da artırdı. Tabutun içindeki dar alan bize fazla hareket imkanı vermiyordu, ama bu önemli değildi. Özellikle de omzuma dişlerini geçirmek için öne eğildiğinde.

Kanımın ona akıp sonra bana geri döndüğünü *hissedebiliyordum*. Dün gece yaratıldığımızda olduğu gibi birbirimize bağlıydık. O yukarı doğru ittiğinde inleyerek aşağı doğru bastırdım, baş döndürücü sarmalın peşinden koştum, ta ki o geri çekilip yarayı yalayarak içimde kıvılcımlar dans ettirene kadar.

"Bırak kendini, sevgilim," diye homurdandı. "Sikimin etrafında olmana ihtiyacım var."

Onun sözleri üzerine ben dağıldım. Elini başımın üzerine koydu ve tabutun üstünü açarak, dün gece beni içine taşıdığını sadece belirsiz bir şekilde hatırladığım odayı ortaya çıkardı. Ama çekilmedi, sadece beni altına yuvarladı. O benim dizimi göğsüme doğru itip ayak bileğimi omzuna atarak beni daha da açarken, ben dişlerimi onun boğazından çektim. O arkasına yaslanarak, penisinin tekrar tekrar içime girip çıkmasını izledi.

Callum, bağımız aracılığıyla bu görüntüyü bana aktardı. İnledim, başparmağı klitorisimi daireler çizerek okşadıkça sesim giderek yükseldi, ta ki onu tekrar sıkıca kavrayana kadar. Ağız açık kalmış, dişleri parlıyordu ve dişlerimle açtığım yaradan kan, mükemmel göğsüne akıyordu.

Dişlerimle açtığım yaradan kan akıyordu. Kalçalarını eğmeden önce ayak bileğime bir öpücük kondurdu, kalın penis başı ön duvarıma sürtünüyordu. Göz kapaklarım titreyerek kapandı.

"Kendine dokun," diye yalvardı.

Elim aramızda kıvrıldı ve inleyerek klitorisimi daireler çizerek okşadım. Gözlerinde ateşle izledi, sonra başını eğdi. Dudaklarından klitorisime bir kan akıntısı süzüldü, parmaklarım kolayca kaydı. Orgazmım beni sarstı. Onun adını haykırdım, ona uzandım. Onun inlemesi bu hissi daha da artırdı, özellikle de dişleriyle bileğini kesip kanı dudaklarıma sıçrattığında.

Dilim onu tatmak için dans etti, zevk dalgaları boşalmamı uzatırken, sonunda adım onun dudaklarından bir dua gibi döküldü ve kalçaları vahşi bir ritim tutturmadan önce titredi. Bir eliyle başımın arkasını kavradı ve beni taştan koruyarak içime girmeye devam etti.

Ellerimi göğsünde gezdirdim, bileğinden kanı yaladım ve vücudumuz sakinleşirken onu yumuşak sözlerle sakinleştirdim. "Ben seninim, Callum."

Göğüslerimin arasına bir öpücük kondurdu ve bacağıma indirdi. "Ben de seninim."

Callum'un odasından tamamen giyinmiş olarak çıktığımızda - Henry veya Mateo'ya teşekkürler, sanırım, beni bekleyen zarif safir elbise için - gece çökmüştü ve oturma odası en iyi tanıdığım ve en çok güvendiğim ölümsüzlerle doluydu.

Girdiğimizde ilk ayağa kalkan Henry oldu, hemen ardından Mateo ve Eamon da ayağa kalktı.

"Ölümsüzlük sana yakışıyor, kardeşim," dedi Henry, her zamanki neşesi kederle yumuşamış olsa da. Beni, insan bedenimi ezip geçecek kadar sıkı bir kucaklamaya aldı.

Mateo da aynı fikirde olduğunu mırıldandı, ama beni kucaklayan, doğmadan önce kaybettiğim babam gibi Eamon'du.

"Sonunda o gün geldi," diye mırıldandı.

Kaşlarımı çatarak geri çekildim ve yüzüne baktım. "Hangi gün?"

"Büyük büyükannen, annen doğduğunda değişimi gördü. Bir gün, gece ölümsüz olacak bir çocuk doğuracaktı."

Boğazıma bir düğüm oturdu. "O biliyor muydu?"

O başını salladı ve çenemin altındaki eklemi dokundu. "Öyle yaptı ve dönüşüme neden olan her ne olursa olsun, bunun bir sevgi eylemi olmasını umdu."

Yüzüm kızardı, göz ucuyla Callum'a baktım. Eamon'a cevap vermedim, ama o da cevap beklemiyor gibiydi, sadece kaşlarımın arasına bir öpücük kondurduktan sonra geri çekilip eşimin omzuna elini vurdu. "Hazır mısın?"

Callum derin bir nefes alarak kendini sakinleştirdi. Giyinirken, bana yapmamız gerekenleri anlatmıştı — ben geride kalmayı reddettiğim için *"biz" demiştim*. Mateo, Mael'in ilk doğan yavrusu olarak Covenant'ın toplantısını çağırmıştı. Ancak onlara canavarca davranışlarından vazgeçmeleri ya da yok edilmeleri arasında seçim yapma şansı verecek olan Eamon'du. Bu sert tavır karşısında irkildim, ama Callum bunun böyle yapılması gerektiğini söyledi.

Sonsuza kadar intikam planlamak uzun bir süreydi ve bunu Eamon ve Seth'ten daha iyi bilen kimse yoktu.

Bölüm 29

Callum

Kan nehrinde diz çöktüm.

Ellerim onunla kaplıydı, yüzüm küle bulanmıştı. Yanmış ölümsüz bedenlerin kokusu odada yoğun bir şekilde hissediliyordu. Çok fazla ölüm vardı. Ve bu ölüm yeni bir dönemin, barış dolu bir dönemin başlangıcı olsa bile, bu anı, ruhumdaki bu izi gerçekten silip atabileceğimi bilmiyordum. Etekler kalçama değdi, sonra bir kol omuzlarıma dolandı.

"Yapma," diye mırıldandım. "Sen de bunlarla kaplanacaksın."

"Zaten kaplandım," diye cevapladı Lilith, yanıma diz çöküp alnını şakağıma dayadı.

Başka bir şey söylemedi. Bunun yerine, benimle birlikte nefes aldı, diğer elini göğsüme koydu ve bağımız aracılığıyla sevgisini bana ilettili. Ben de ona yaslandım, gözlerimi kapattım ve bu odanın ortasındaki ritüel masasında oturan onun görüntüsünü zihnimden silip attım. Onun yerine, başka bir görüntü belirdi: Antlaşma ve en sadık üyelerinin çoğu.

Eamon, "*Efendin öldü*" sözlerini daha bitirmeden, yaratıcımın en yakın sırdaşı Atticus saldırıya geçti. Merhamet gösterilmedi, kabul edilmedi. Coven üyelerinin yarısından fazlası savaşıırken, diğerleri gözleri fal taşı gibi açılmış, yüzlerinde kararsızlık belirgin bir şekilde duruyordu.

Bu, bizim öldürmediğimiz yarısıydı.

Seth'in hemen bize katılmamasının daha iyi olacağı konusunda anlaşmıştık, çünkü onu tanıyıp kaçmaya çalışacak birçok kişi vardı. Ama o sessizce odaya girdiğinde, hayatta kalanlar neredeyse çöküp yere yığıldılar. Gerçek Covenant'ı oluşturan yedi üyeden biri olan Iris, onun ayaklarına kapanmış, cüppesine ağlıyordu. Seth elini Iris'in başının arkasına koydu ve Iris küle dönüştü.

Lilith bizimle birlikte savaşıyordu. O yetenekliydi, ama ben onun yeteneklerini, venefica yuvasıyla savaştığımız geceden beri biliyordum. Ancak bu bilgi, onu korumaktan ve ona yakın durmaktan beni alıkoymadı, her ne kadar bu, daha fazla saldırganı üzerime çekse de... Yaratıcılarına karşı gelen yeni vampirleri yok etmenin dünyaya bir düzen getireceğine inanan vampirleri.

"Peki ya geri kalanlarınız?" diye sordu Eamon.

Başımı kaldırdım. Yetmişin biraz üzerinde ölümsüz, duvarların önünde durmuş, önlerindeki katliamı ağzı açık bakarak izliyorlardı. Kapılar barikatlanmıştı ve bazıları geçebilirdi, ama hiçbirisi geçmedi.

"Kendi türümden daha fazlasını yok etmek istemiyorum. Aslında, barış teklif etmek istedim. Onlara bir şans vermek istedim," diye devam etti, derin bir nefes alarak, sesinde acı açıkça duyuluyordu. "Onlar bunu kabul etmediler... ve ben varlığımın geri kalanında onların yasını tutacağım."

Ben de öyle.

Seth, Eamon'un yanında durdu, elini omzuna koydu. Mateo'nun, koruyucu bir tavırla benim ve Lilith'in biraz arkasında durduğunu fark ettim. Henry'den Gabrielle'in başucundan ayrılmasını ya da dün onunla birlikte yattığı tabuttan ayrılmasını istememiştik.

Bir kadın tereddütle bir adım öne çıktı, Seth'inkine benzer doku ve uzunlukta siyah saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Ellerini önünde büküp sonra yanlarına indirdi. "Mael Auguste yaratıcımı yok etti." Sözleri keder ve öfkenin mükemmel bir uyumuydu. "Bu dünyayı ondan kurtaran kişinin ayaklarını öpmek istiyorum."

Seth uzun bir süre ona baktı. Yanımda duran Lilith donakaldı; kimsenin onun bu işe karıştığını bilmesini istemiyordu ve Mateo ile ben

aynı duyguyu paylaşıyorduk. Bu bilgi, hepimizin sırtına daha büyük bir hedef tahtası koymaktan başka bir işe yaramazdı.

"Onların kimliklerini ifşa etmenin akıllıca olduğunu düşünmüyorum," diye cevapladı Seth.

Kadın kaşlarını çattı. "O zaman seni mi onurlandırmalıyım?" Eamon'a döndü. "Yoksa seni mi?"

Eamon bu soruya açıkça irkildi. "Böyle bir onuru hak etmiyorum."

"Ben de," diye onayladı Seth.

Tanıdığım bir erkek vampir öne çıktı. Kızıl sakalını gergin bir şekilde okşadı ve boğazını temizledi. "O zaman şimdi bizi kim yönetecek? Siz mi, efendim?" Seth'e saygı göstergesi olarak bu terimi kullanarak soruyu sordu.

Seth başını salladı. "Hayır, evladım, ben liderlik yapabilecek durumda değilim."

Gücün nasıl devredileceğini henüz tartışmamıştık. Ama Seth olacağını varsaymıştım. Lilith'in beline kolumu doladım ve kanla kaplı yanağına bir öpücük kondurdum. Bana yaslanan vücudunun sıcaklığı, kalan tüm dehşeti yok etti. O güvendedeydi, *biz* güvendedeydik — en azından şimdilik.

"Lider, sadece bu odadaki kişiler tarafından değil, herkes tarafından seçilmelidir," dedi Eamon, her bir ölümsüzün gözlerine bakarak. Bir tiranı devirdikten sonra yerine başka bir tiran geçmesini istemedik. Gelecek dönemin barış dolu bir dönem olmasını sağlayacak biri varsa, o da Eamon'du.

Eamon olacaktı.

"Kardeşim iktidara geldiğinde yeterince çaba göstermedim. Onun içindeki en iyi yanları aramak, zamanla hatalarını anlayacağını ummakla hata ettim." Kafasını salladı. "Yanılmıştım ve bu umutla onu durdurmak için hiçbir şey yapmadım. Yüzyıllar önce umut zamanı değildi, eylem zamanıydı. Ama şimdi? Şimdi gerçekten umut zamanı, bu yeni dünyayı hayal edip onun inşa edildiğini görebileceğimiz zaman. Bir araya gelmeliyiz, geleceğimizin nasıl olmasını istediğimize *birlikte* karar vermeliyiz."

Odadaki ölümsüzler mırıldandılar.

Yeni liderin kim olacağı belli, diye Lilith bağımız aracılığıyla sessizce yorumladı.

Dudaklarım seğirdi. Eamon'u izleyen Lilith'e döndüm.

Sanırım haklısın. Ama o buna karşı koyacaktır, diye cevap verdim.

Küçük bir kahkaha attı. *En büyük liderler, açgözlülükten güç almayan, görev ve topluluk duygusuyla güç verilenlerdir.*

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdım ve o omuz silkti. *Bunu bir keresinde Hyemur'un Büyük Savaşları'nda okumuştum.*

Onu yanıma daha sıkı sarıp, şakağına öptüm, birlikte yaşayacağımız yeni hayatın heyecanını bastıramıyordum. Ona göstermem gereken çok şey vardı, ona henüz vermemiş olduğum hediyeler ve bu günün gelmesi ihtimaline karşı tamamlamak üzere olduğum hazırlıklar.

"Bu gece olanlarla ilgili şikayetlerini dile getirmek isteyen varsa, onları dinleyeceğim," dedi Eamon biraz daha yüksek sesle. "Yaratıcınız veya kardeşiniz öldürülmüşse, öfkenizi kıskanmıyorum. Cenaze törenleri tamamlanacak ve külleri serpilecek. Suçları ne olursa olsun, burada ölenlerin ruhlarını bu düzlemde kalmaya zorlamayacağım."

Lilith bana baktı, bağımızdaki soru.

Ruhlarımız ancak külllerimiz rüzgarda savrulduktan sonra bu dünyadan kurtulur.

O başını salladı. Etrafımızdakiler de başlarını sallayıp aralarında konuşmaya devam ediyorlardı, ama kimse kızgın ya da kederli görünmüyordu. Aslında, grup arasında hissedilir bir rahatlama vardı.

Lilith ve ben birbirimize yardım ederek ayağa kalktık. Mateo öne çıktı ve beni ilk kez yaratıp yaratıcımın hain görevlerine gönderdiğinden beri yaptığı gibi ikimizi de kontrol etti. Lilith'i bırakmadan öne eğildim ve alnımı onun alnına dayadım. O içini çekerek yanağıma dokundu, sonra geri çekilip Lilith'e döndü. "İyi savaştın."

Lilith ona küçük bir gülümseme attı. "Noah, Adrienne ve beni savaşmak için eğitti."

Sürprizle kaşlarını kaldırdı. "Biliyor musun, ben senin biraz Vyenur gibi dövüştüğünü düşünmüştüm."

"Bunu duyduğuna sevinecek."

Bağlantımızda küçük bir sızı hissettim. Başparmağımla onun kalçasını yatıştırıcı bir şekilde okşadım.

"Sen iyi misin?" diye sordu Mateo.

Lilith başını salladı. "İlk ölüm Seth'in kanını içtikten sonra çabucak gerçekleşti.

Şimdi sadece zaman meselesi."

O, Eamon grubun geri kalanını dolaşıp konuşmak isteyenlerle dururken, birkaç vampirle konuşan söz konusu ölümsüzlere bir bakış atarak mırıldandı.

"Şafak söküyor," dedim. "Gabrielle'i kontrol etmeliyiz."

Mateo onaylayarak ses çıkardı. Seth, konuştuğu vampirlerin omuzlarının üzerinden bize bakarak başını salladı. Ama kapıya vardığımızda Eamon konuşmasını durdurdu.

"Üçünüz iyi misiniz?"

"İyiyiz," diye cevapladı Mateo alışkanlıkla.

Eamon başını salladı ve ağabeyim gibi bizi süzdü, sonra dikkatini bana verdi. Aramızdaki mesafeyi kapattı ve ben başımı eğdim, o da dudaklarını alnıma değdirdi. "Bu geceyi unutamayacağını biliyorum, ama ailenin bu yükü seninle paylaşmasına izin ver."

Ailen.

"Öyle yapacağım, amca."

Yanağımı okşadıktan sonra eğilip Lilith'in alnına bir öpücük kondurdu. "Yarın akşam görüşürüz."

Odalarımıza geri dönerken, Henry ve Gabrielle'i kontrol etmek için durduk. Hiçbir ilerleme kaydedilmediği anlaşılınca, Lilith ve ben Mateo'yu onlarla bıraktık.

"Endişeli misin?" Lilith, ben onun korsesinin bağcıklarını çözerken sordu.

İç çekişim, ensesindeki bükümden çözölmüş saç tellerini dalgalandırdı. "Gabrielle'e ne yaptığını bilemeyiz."

Yaratıcımızın yok edilmesinden beri hiçbirimiz onun adını anmamıştık. Onu söylemek, zihnimde bile olsa, onu mezarından diriltecekmiş gibi hissediyordum.

"Kollarını kaldır," diye fısıldadım.

O da dediğimi yaptı ve eteğini çıkarmadan önce elbisesinin korsesini çıkarmama izin verdi. Tabuta yerleşip birbirimize sarılana kadar tekrar konuşmadık.

"Bu, burada geçireceğimiz son gece olacak," dedim.

Lilith'in vücudu gündüz felci nedeniyle zaten ağırlaşmıştı. "Nereye gideceğiz?"

Başını bana doğru eğdim ve dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim. "Eve."

Bölüm 30

"Souzterain'e ayak basmadan geçirdiğim en uzun süre bu."

Gerek yoktu ama yine de bu sözleri fısıldadım. Noah, Adrienne ve benim paylaştığımız dairenin ön kapısında dururken Callum ve beni dinleyen kimse yoktu. Aslında, dairede hiç kimsenin olmadığını hissedebiliyordum ve arkadaşlarımı tam olarak nerede bulabileceğimi bilmek içimi bir suçluluk duygusu kapladı.

Callum kolunu belime doladı ve beni merdivenlerden aşağı, ziyaret etmenin bir anlamı olmayan boş evden uzaklaştırdı. "Orada çalışmayı seviyor musun?"

Hemen cevap vermedim, ama o ısrar etmedi, kapıyı açtı ve sokağa çıktık. Birlikte, insan hızında parke taşlı yollarda yürürken duygularımı sıraladık.

"Kızken, evet, yeni barınaklar kurulmadan ve tüm müşterilerimiz..." Elimi salladım. "...ortadan kaybolmadan önce. O zamandan önce, çocukken annem ve büyükanneme salonları hazırlamada ve müşterilerimizle konuşmada yardımcı olmaktan keyif aldığımı hatırlıyorum. Ya da belki de sadece ailemin bir arada olduğu anlarıydı."

Nefes verip başımı salladım. Callum beni kolunun altına alırken omzumu sıktı. "Umarım Souzterain'daki satıcılar yakında Rachay'da eski evlerini bulurlar

ve Covenant'ın sokakta kurduğu barınaklar dağıtır."

Tiksinti dolu bir ses çıkardım. "*Biliyordum.*"

O mırıldandı. "Sezgilerin doğruydu."

Lycanlar heyecanlı bir şekilde konuşurken, biz de kalabalığın etrafından dolaştık. Nehre vardığımızda yemek pişirme ateşinin kokusu yoğunlaştı ve ben durdum. Hiç görmemiş olmama rağmen, hem annem hem de büyükannem eski pazarı o kadar uzun süre anlatmışlardı ki, onu mükemmel bir şekilde hayal edebiliyordum.

"Ciddi misin?"

Callum da yürümeyi bıraktı. "Neyi ciddi misin, hayatım?"

"Souzterain eskiden olduğu gibi nehre geri getirilebilir mi?"

Kaşlarını çattı, gri gözleri yanıımızdaki pazara kaydı. "Daha fazlası için yeterli yer var. Covenant onu yok etmeden önce pazar neredeyse iki kat daha büyüktü. Tabii ki, sokak da bir uzantısı haline getirilebilir..."

Kollarımı boynuna doladım ve onu öpüverdim. Beni yakalarken hafifçe *homurdandı*, parmaklarını gevşek saçlarıma doladı ve başımı geriye doğru eğerek öpücüğünü derinleştirdi. Ayrıldığımızda nefes nefese kalmıştık ve devriye gezen birkaç Vyenur bize iyi niyetle ısıklık çaldı.

"Bu seni mutlu ediyor mu?" diye sordu, ama bu soru gereksizdi, çünkü bizim aramızdaki bağda bunu hissedebiliyordu.

Tezgahımızın eski yerine geri dönmesi fikri göğsümü sıkıştırdı. Bu, annemin hiç gerçekleşeceğini düşünmediğimiz bir hayaliydi. Boğazımdaki düğümden dolayı konuşamadım, bu yüzden sadece derin, dizginlenemeyen umudumu, artık mümkün olan gelecek için bağımızdan geçirebildim.

"Eğer istersen, sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım," diye söz verdi ve çenemi okşadı. "Ailenin nehir kenarındaki evinin tam olarak nerede olduğunu ve nasıl görüldüğünü hatırlıyorum."

Gözlerimi kırptım. "Gerçekten mi?"

Ağzının köşesi gülümsedi. "Büyükannen Solange ve annen Jules müthiş cadılardı."

"Onları tanıyor muydun?" Artık birbirimizin bu ayrıntılarını öğrenmek için zamanımız olacağını fark edince içim ısındı.

O başını salladı. "Mateo, Risqueu lan Serang'a benden daha sık gittiği için Jules ile daha yakındı, Henry de öyle. Ama ben de ara sıra büyükannenle konuşturdum. Dürüst olmak gerekirse, o beni biraz korkuturdu."

Tanırım. Aynı yaşta olmadığımızı unutmak çok kolaydı. Callum, benim otuz iki yılıma kıyasla bir ömür boyu yaşamıştı. Onun itirafına gülmeden edemedim. Büyükannem, zekâsından diline kadar keskinliğin tanımıydı. Onu, Lycan alfaları gözyaşlarına boğarken ve hatta bir Vyenur kaptanını ayaklarını öptürürken görmüştüm.

"Peki ya ben?" diye sııttım. Kaşları soru işareti şeklinde yukarı kalktı.

"Seni korkutuyor muyum?"

Callum'un gülümsemesi genişledi, ama elleri omuzlarıma kayarken gözleri samimiyetle parladı. "Ah, sevgilim, tahmin bile edemezsin. Senden herkesten daha çok korkuyorum."

Parmaklarımla onun bileklerini kavradım. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen benim kalbimi ellerinde tutuyorsun. Sensiz, sevginsiz, ben sadece gecersiz ay gibi olurum diye korkuyorum. Amayah'sız Deimos gibi."

İç geçirdim, başımı salladım ama olumsuz anlamda değil, sonra bileklerini bıraktım ve kollarımı beline doladım. "Ben de senin için aynı şeyi hissediyorum."

Saçıma bir öpücük kondurdu, kokumu içine çekti. "Hadi aşkım, arkadaşlarını görmeye gidelim."

Tünellere doğru yürürken ve tezgahların arasından geçerken heyecanımıza biraz endişe karıştı. Hayatım boyunca tanıdığım satıcılar bana seslendiler, ancak beni gerçekten gördüklerinde sözleri kesildi. Değişimin fark edilebilir olduğunu biliyordum, ama belki de geçip giderken o kadar belirgin olmayacağını ummuştum. Nefes kesen sesler ve fısıltılardan, bu umudun naif olduğu açıktı.

Saçlarım eskisinden daha parlak, cildim daha pürüzsüzdü ve ışıktaki insanüstü bir parıltı yayıyordu. En çok etkileyici olan ise gözlerimdi

en çok dikkat çeken şey gözlerimdi — gözlerimin arkasındaki ışıık, irislerimdeki gücün girdabı, ilk içtiğim içkiden aldığım bir işaret.

Noah tezgahın önünde duruyordu, saçları dağınık ve her yöne dağılmıştı, sanki sürekli elini saçlarına geçiriyormuş gibi. Ama hayır... ayakta durmuyordu, volta atıyor, kendi kendine mırıldanıyor ve birkaç saniye arayla başını perdeye daldırıyordu.

"Noah!" diye seslendim. "Buradayım."

Gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde döndü ve ben bir ölümlü için çok hızlı bir şekilde ona doğru koştum, ama o beni kollarının arasına alıp sıkıca sarılırken bunu neredeyse fark etmedi.

"Oh, tanrıçaya şükür," diye iç geçirdi. "Gitmeliyiz. Her yeri aradım."

Geri çekildim, kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Ne oldu?"

Callum yanımda belirdi, yüzünde de benzer bir endişe ifadesi vardı. Noah'ın kalpleri çok hızlı atıyordu, ritimleri birbiriyle uyumsuzdu. Elimi göğsüne koydum. "Nefes al ve bize ne olduğunu anlat."

Çenesini eğdi ve nefes aldı, ama nefesini tuttu, sonra birdenbire dışarı üfledi.

"Adrienne. O kayıp."

Bölüm 31

Epilog

Üç hafta.

Adrienne üç haftadır kayıptı.

Eamon bizden önce biliyordu, muhtemelen Covenant'ın ana evinden ayrıldığı andan itibaren. Gün batmadan önce malikanesine vardığımızda o çoktan gitmişti ve Seth bize onu aramak için çoktan yola çıktığını söyledi. Ben rahat bir nefes alıp kan bağına değindiğimde, Seth üzgün bir şekilde başını salladı.

Bağları zayıflamıştı. Hikayenin daha fazlası vardı, Seth'in söylemediği daha fazlası, ama özellikle balo salonundaki o geceden sonra, kavga ettikleri izlenimini edinmiştim. Son iki haftadır haber almak umuduyla Eamon'un evinde kalmaya karar vermiştik, ama cesaret kırıcı haberlerin yazılı olduğu parşömen parçaları dışında hiçbir haber gelmemişti.

Ta ki bu geceye kadar.

Mektup gün batımından hemen sonra geldi ve Henry kapıdan içeri daldığında ben hala giyiniyordum. Tüm ailemiz Eamon'un evine taşınmıştı ve Gabrielle henüz uyanmamış olsa da, en azından hayat belirtileri gösteriyordu; bu, Henry'yi her zamanki neşesine yaklaştırmaya yetmişti.

"Bir mektup, Lils!" diye bağırdı, parşömeni sallayarak.

"Merhametli tanrıça, kapıyı çalabilir misin?" Callum, ben eteğimin ve korsemim üzerine basit yeşil bir gündüz elbisesi giyerken, önümde durup homurdandı.

Henry gülümsedi ve ikimize de işaret etti. Callum da yarı giyinik durumdaydı, tunikasının bağcıkları ve pantolonunun önü açıktı. "Ama o zaman böyle heyecan verici anları kaçırdım."

Arkadaşım gözlerini devirdi, mektubu kaptı ve bana uzattı. Titreyen ellerimle mührü kırdım, ancak ilk birkaç güncellemeden sonra umudumu dizginlemeyi öğrenmişim. Yine de, Callum elini saçlarımın üzerinden geçirip beni kendine çekene kadar, cildimde bir sihir kıvılcımı çaktı ve dışarıya doğru yayıldı.

"Şşş, nefes al, sevgilim."

İlk gecedен beri sihri me ulaşmaya çalışıyordum. Callum ve Seth'in sabırlı öğretileri sayesinde onu yeniden bulmam uzun sürmedi. Ama henüz onu kontrol edemiyordum, özellikle de eskisinden çok daha fazlasına sahip olduğum şu anda. Kontrolsüz duygular onu değişken hale getirebilirdi. Bu yüzden mektubu yırtarak açarken onun dokunuşuna yaslandım.

"Oh, tanrıçaya şükürler olsun," diye fısıldadım, görüşüm kırmızıya büründü ve krem rengi sayfaya birkaç kanlı gözyaşı damladı.

Mektup kısaydı, ama kalbimi sıkıştıran eli serbest bırakmak için yeterliydi.

O bulundu.

—E.

Callum da rahat bir nefes alıp beni kollarına sıkıca sarıldığında, gözyaşlarım akmaya başladı ve onu sıkıca kucakladım. Henry de yanıma gelip saçlarımı okşadı ve kısa süre sonra Seth ve Mateo da odamıza geldiler.

"O iyi olacak," diye Callum beni sakinleştirdi.

"Öyle olmasaydı, o yazmazdı," diye Mateo da aynı fikirde olduğunu belirtti ve omuzlarımın arasına elini koydu.

Seth onaylayarak mırıldandı ve kısa süre sonra ben de sakinleştim, Callum'un kanlı gömleğini görünce dehşetle geri çekildim. Ama o sadece sıırttı, çenemin altındaki parmağıma dokundu ve başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildi.

"O zaman bu gece o gece olacak, değil mi?" diye sordu Mateo, Callum k gardirobumuza dnp gömleğini çıkarırken.

"Ne için bu gece?" diye sordum, Callum'un çıplak gövdesine bakarken sesimdeki özlemi gizleyemedem.

Henry dramatik bir şekilde bana yelpaze yaptı. "Sakin ol, kızım."

Mateo omzuma hafifçe vurdu ve göz kırptı. "Daha çok *sakin ol, ocuk, ha?*"

Eşim beyaz sarı saçlarını savurarak geri döndü. "Evet, bu gece o gece."

Kardeşleri iyi niyetle güldüler ve ikisi de kolunu omzuma attı. Son birkaç haftadır onların yanında olmak bana rahatlık vermiştı. Noah da ava dönmeden önce birkaç gece bizimle birlikte kalmıştı. Risque lan Serang'ı neredeyse terk etmiştım, ama Noah'a göre Liam bu görevi stlenmiştı ve büyükannemin korumaları, yıllarca hizmet ettikten sonra onu sevmeye başlamışlardı.

"Eğer geri dönüp seni burada bulamazlarsa, içimizden biri hemen seni almaya gelir," dedi Seth, Callum'un ceketini çekiştirirken ona yardım etmek için öne ıktı.

Seth, Callum ve yanımdaki iki erkeğin bir nevi vekil yaratıcısı haline gelmiştı, ancak Callum, Seth'i kendi kendine kazdığı mezardan çıkardığı anda aralarında bir bağ oluşmaya başladığını itiraf etmiştı. Her gece, hepimizin güçlü olmasını sağlamak için bize kanını verirdi ve biz kanını içerken bize tanrıça, onun sevgilisi Deimos ve kalbimizde tutmamız gereken şefkatten bahsederdi.

Bu yeni hayata geişim hayal edebileceğimden çok daha sorunsuz olmuştu, ama bunu Callum'a ve onun sürekli sevgisine ve arkadaşlığına borçluydum. şimdi bile, omuzlarıma seyahat pelerini geçirirken, bağımızda bir sevinç gürültüsü vardı. Onun memnuniyeti benimkiyle uyum içinde karışmıştı.

Pencereden atlayıp gökyüzüne çıkmadan önce vedalaştık. Callum beni sıkıca sarıldı. Uçma yeteneğini kazanmam aylar ya da yıllar alacaktı. Bir gece güneşin batmasını beklerken bana nasıl öğretildiğini anlatmıştı. Mael'in adı bir kez bile yüksek sesle söylenmemişti, ama onlar hakkında daha fazla şey öğrendikçe

Bu yeni hayatta onu yetiştirirken, onun suçları için daha fazla acı çekmesini dilerdim.

Rachay Nehri'nin yanına sessizce indiğimizde Callum beni pazarın kalabalık arasından çekip geçirdi. Yeni bir lider ve değişim ilanı olmadan işleri düzeltemezdik, ama bu yakındı. Callum beni kolunun altına aldı ve normal hızda yürümeye başladı.

"Nereye gidiyoruz?"

Saçının bir tutamı yüzüne düşmüştü, ben de onu geri iterek gülümsemesinin kıvrımlarını izledim. O, nehre çıkan güzel sokaklardan birine doğru, dümdüz önüne bakıyordu.

"Eve," diye cevapladı basitçe.

Kaşlarımı çattım, bağlantımız aracılığıyla ona ulaşmaya çalıştım ama hiçbir cevap alamadım. O sadece caddeye, bahar çiçekleriyle dolu çiçek kutularına, parıldayan parke taşlarına odaklanmıştı. Adrienne bulunduktan sonra nereye gideceğimizi veya Eamon'un evinde kalıcı olarak kalıp kalmayacağımızı birkaç kez sormuştum. İstersem şehirde bir ev teklif etmişti ve ben de birbirimizi daha iyi tanıyana kadar kendi evimiz olmasını istediğimi itiraf etmiştim.

Artık en sevdiği rengin yeşil olduğunu ve piyano çaldığını biliyordum — bu beceriyi ona dönüşümünün ilk günlerinde Eamon öğretmişti — ancak yüzyıllardır bu enstrümana dokunmamıştı. Tanımadığı insanların yanında sessiz ve düşünceli olduğunu biliyordum, ama ailemizin yanında sadece mektuplarımızda gördüğüm bir neşe vardı. Sabırlıydı, ama sevdiklerine yönelik bir tehdit algıladığında çabuk öfkelenirdi.

Kendimi o kişilerden biri olduğum için şanslı sayıyordum.

"Burada bir evin mi var?" diye sordum.

Köşeyi döndük ve ben donakaldım, sonunda nerede olduğumuzu fark ettim. Ay ve yıldızların süslü oymalarıyla tanıdık kapı, nehrin mükemmel manzarasını sunan ikinci kattaki uzun pencereler oradaydı. Annemin cenaze töreninden sonra hiç tören yapılmadan kovulduğum aile evime bakarken burnumun köprüsü yandı ve dünya bulanık bir pembeye dönüştü.

Saçlarım omuzlarımdan geriye doğru taranırken, dudaklar boynumun ve omzumun birleştiği yere bastırıldı.

"Burada bir evimiz var," diye cevapladı Callum, elini kaydırarak enseme tuttu.

Beni ileriye doğru teşvik edecek kadar bastırdı ama ben hareket edemedim, sadece bakakaldım. O günden beri bu bölgeden uzak durmuştum. Ailemin yüzyıllardır yaşadığı bu yerde başkalarının yaşadığını düşünmek çok acı vericiydi.

Metal bir ses çıktı ve demir bir anahtar avucuma sıkıştırıldı. "Acele etme, aşkım."

"Nasıl?"

Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. "Nefes al, acele etme."

Kafamı salladım ve kasaba evini işaret ederek ona tamamen dönerek baktım. "Hayır, bunu nasıl yaptın? Ne zaman?"

Başparmağını boğazıma koydu ve dalgın dalgın, köprücük kemiğimin çizgisini bulana kadar aşağı doğru okşadı. Gümüş rengi gözleri benden çok elinin izlediği yolu takip ediyordu.

"Doğru fiyatla her şey satın alınabilir. Bu yeri satın almak için yeterli *oyista*'ya sahip olduğumu fark ettim, ayrıca sakinlerinin burayı hızla terk etmelerini sağlayacak kadar da itibarım vardı." Benim kaşlarımı çatmam üzerine, hemen ekledi: "Tabii ki, burada yaşayanlar başka yerlerde uygun konutlar buldular, yemin ederim."

Nefes nefese bir kahkaha atmaktan kendimi alamadım, o da bana eşlik etti ve sonunda gözlerime baktı.

"Ve ne zaman olduğu konusunda,
All Souls'du." "Bu yüzden mi seni
görmedim..."

"Hayır, hayatım," diye sözümü kesti, yaklaşarak yüzümü kendininkine yaklaştırdı. "*Geçen yılki* All Souls Günü."

Gözlerimi kırptım. "Ama o..." Boğazıma düğümlenen keder ve hayranlık karışımıyla cümlemi tamamlayamadım.

"Annenin vefatından bir hafta sonra, evet," diye benim için cümleyi tamamladı.

Başımı sallayarak, ceketinin yakasını yumrukladım ve onu kendime doğru çektim. "Neden, Callum? Ben bir yabancıyım."

O da aynı hareketi yaparak eliyle çenemi kavradı. "Hayır, sevgilim. Sen benim eşimdin ve hala da öylesin. Kim olduğunu anladığım andan itibaren, sana bakmak, *bizim* için bir dünya olmasını sağlamak için hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğimi biliyordum

Ve o dünyada, senin ailenle olan bu bağ olmadan bir Şeylerin eksik olacağını biliyordum."

Eğilip kaşlarımın arasına, bir elmacık kemiğime, sonra diğerine birer öpücük kondurdu, ardından akan kanlı gözyaşlarımı öperek sildi. Duygularımın yoğunlaşmasını dönüşüme bağlamak istedim, ama boğazımdan kopan kederden bunun sadece bir bahane olacağını biliyordum.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Callum'un gözleri parladı. Aramızdaki bağ sayesinde, neredeyse rahat bir nefes aldı. "Ben de seni seviyorum, sevgilim."

Sonunda, annemin tavan arasına sakladığı mobilyalarla birlikte orijinal ihtişamına kavuşturulmuş eve girdiğimizde, o gece nehir kenarındaki pazarda söylediği sözleri hatırladım. O zamanlar onun gizemli patronum olduğunu bilmiyordum, ama tüm varlığımla bunu arzuluyordum.

Onlar senin damarlarında akan kan, ruhundaki sihir ve senin kederin, onlara duyduğun ve asla vazgeçemeyeceğin sevginin bir hatırlatıcısıdır. Ve o sevgiyi, kalbin atmayı bırakana kadar, belki de daha uzun süre, yanında taşıyacaksın.

Yazarın Notu

UNTIL THE HEART STOPS'u okuduğunuz için çok teŖekkür ederim. Yıllardır vampir kitaplarını, filmlerini ve içeriklerini seven bir hayran olarak, bu romanı yazmak ve sizlerle paylaşmak bir hayalin gerçekteşmesi gibi geliyor. Ayrıca, 14 yaşındaki halimin her zaman olmak istediği kişiye resmi olarak dönüştüğümü hissediyorum.

Eamon ve Adrienne'in kitabının düzenlenmemiş bir ön izlemesini okumaya devam edin! Yaptıklarımı takip etmek isterseniz, beni instagram'da ([@gillianeliza](https://www.instagram.com/gillianeliza)) takip edebilir veya web sitem

www.gillianelizawest.com adresinden e-posta listeme katılabilirsiniz.

İkinci Kitabın Ön İzlemesi

EAMON & ADRIENNE

Adrienne

*UNTIL THE HEART
STOPS'tan Bir Yıl Önce*

"Merhametli tanrıça, o burada."

Yanımdaki vampir doğruldu ve dağınık kumral dalgalı saçlarını eliyle düzeltti. Lord Gerald Montag sadık bir müşteriydi ve onu nazik olarak nitelendirebilir miydim bilmesem de, cömert ve hatta şımartan biri olduğunu söyleyebilirdim. *Risqueu lan Serang'da* altı aydan biraz fazla bir süredir çalışıyordum ve bu süre zarfında epeyce ölümsüz görmüştüm, hatta "*Souzterain'in mücevheri*" olarak ün kazanmıştım. Ama her zaman daha fazlası için geri gelen, küçük hediyeler vermeye başlayan ve *Risqueu'nun* madamı Juliette Searah'a beni gezmeye çıkarmak için para ödeyen Gerald'dı.

Eamon Azad'ın malikanesinde düzenlenen aylık balo gibi.

Bu nedenle, Lord Azad'ın burada olması pek de şaşırtıcı değildi. Ne de olsa burası onun evi, yani malikanesiydi. Juliette, ya da Jules, bana onu böyle çağırmamı ısrarla istemişti, Lord'dan her zaman övgüyle bahsederdi, çünkü Lord, kan barınağı açıldığından beri ona destek olmuştu. Ama Lord Azad, son zamanlarda barınağa pek uğramıyordu, en azından Juliette, ben işe ilk başladığımda bana böyle söylemişti. Onun yaşındaki vampirler kanı pek nadiren ihtiyaç duyarlardı.

O da buradaydı, kalabalığın içinde bir yerlerde, çok sevdiğim kızı Lilith ile birlikte. Son birkaç ayda ayrılmaz bir ikili olmuştuk ve yanımdaki vampir, ev sahibimizin bizi şereflendirdiğini fark edince heyecandan titremeye başlamış olsa da, ben kalabalığı tarayarak vahşi, koyu renkli bukleler aradım.

"Siktir, tamam, geliyor," diye fısıldadı Gerald, kolunu belime dolayarak beni yaklaştırdı, tıpkı birinin kravatını düzeltmesi gibi.

İlk olarak Lilith'i gördüm, annesinin yanında mumlar ve altınla süslenmiş balo salonuna giriyordu. İkisi de benzer koyu kırmızı elbiseler giymişti, ancak Madam Searah'ınki Lilith'inkinden biraz daha yeniydi ve omuzları siyah bir yas şalıyla örtülmüştü. Arkadaşım, yeni bir elbise almak yerine annesinin eski elbisesini terziye götürmeyi ısrarla istemişti. Parmak uçlarımda yükselmiş olsam da, kalabalığın arasından onları yöneten vampiri göremeyecek kadar kısaydım.

Gerald, Lord Azad ile tanışmayı ne kadar çok istediğini defalarca söylemişti; *Risqueu lan Serang*'a gelmesinin sebebi de buydu. Oylen'deki birçok vampir, etrafımızdakilerin saygı dolu bakışlarına ve bazılarının yere kapanacak kadar derin reverans veya reverans yapmalarına bakılırsa, bu eski ölümsüzü bir tür kahraman olarak görüyorlardı. Onu bir kraliyet mensubu, hatta bir tanrı sanmak mümkündü.

Ancak, söylentiler doğruysa, o da bir tanesi tarafından yaratılmıştı.

Parti kürsüye ulaşmış olmalıydı, çünkü bir süre sonra orkestra yeniden çalmaya başladı. Gerald beni hızla balo salonuna götürdü ve beni mükemmel bir pozisyona çekti. Gülümsemeden ve biraz olsun rahatlamadan edemedim. Annem bana Oylen'in tüm üst sınıf danslarını öğretmiş, hatta Flourisant ve Kysol dillerini bile öğretmişti. Küçük yaşlardan beri hayatımın, gerçek bir adı bile olmayan küçük bir köy olan Dış Şehir'den çok daha büyük şeyler için yazıldığını anlamıştım.

Bazen bunun güzelliğimden başka bir nedenden dolayı olmasını dilerdim, belki zekamdan, yeteneğimden ya da hatta nazik mizacımdan dolayı. Ama annem, benim kabul etmek istediğimden daha fazla kez

"Bir kadının en büyük yeteneği, birçok silah kullanabilmesidir ve güzelliğinden daha keskin ve ölümcül bir silah yoktur."

Belki de bu yüzden bende bu kadar az sihir vardı, bazen hiç sihirim olmadığına emin olduğum zamanlar vardı. Ama müzik devreye girdiğinde? O zaman Lilith'in gücünü kullandığında sık sık bahsettiğı duyguyu anladığımı düşündüm. Derimin altında hissettiğim sıcaklık, kendimden ve bu dünyadan çok daha ötesinde bir şeyin parıltısı ve olasılığı.

Gerald belimi bıraktı ve dansın ikinci yarısına sorunsuzca geçerken beni kalabalığa doğru çevirdi. Yüzüme yöneltilen takdir dolu bakışlar, boğazımdan göğüslerime, oradan da *Risqueu'dan* aldığım ilk birkaç maaşla biriktirip satın aldığım sade mavi elbiseye kayan parlak gözler yüzümü kızarttı. Madam Searah, bu elbiseyi benim için satın alması konusunda ısrar etmişti, çünkü bu elbiseyle kulübe daha fazla müşteri çekeceğimi düşünüyordu, ama ben Gerald'ın teklifini reddettiğim gibi bunu da reddettim.

Başka birine borçlu olmak tehlikeli bir şeydi.

Akşam boyunca bana eşlik eden vampir, beni nazikçe kollarının arasına çekti. Görünüşü hoş değildi – dürüst olmak gerekirse, hoş bir vampir görmemiştim – ama o boynuma bir öpücük kondurmak için eğildiğinde dikkatim dağıldı.

İlk gördüğüm kişi, podyumun ilk basamağında duran Madam Searah'tı. Gümüş ipliklerle süslenmiş siyah bukleleri zarif bir şekilde geriye doğru toplanmıştı. Lilith'in kulağına fısıldıyor, dans pistini işaret ediyordu. Arkadaşım gözlerimi yakaladı ve kaşlarını oynattı. Gülmeme engel oldum ve belki de Gerald bu sessiz sesi zevk sesiyle karıştırdı, çünkü boğazımın diğer tarafına geçti.

Eamon Azad'ı ilk kez o zaman gördüm.

İlk fark ettiğim şey, onun heybetli duruşu ya da parlak siyah saçları değildi. Yaz gününde güneşte bırakılmış bir taş gibi yaydığı güç de değildi. Güçlü vücuduna mükemmel şekilde uyan, bir omzunun üzerine atılmış safir rengi yarım pelerinli muhteşem takımı da değildi. İlk fark ettiğim şey gözleriydi. Siyah göz bebeklerinin etrafında kıvrılan sitrin ve altın rengi, köşelerinde hafif bir neşe izi vardı. İyilik,

gördüğümü sandığım şey buydu, vampirlerde çok nadir görülen bir nezaket.

Ve o gözler doğrudan bana bakıyordu.

Birkaç saniye sonra Gerald son dönüş için uzaklaştı, beni nazikçe eğmek için geri çekildi ve dudaklarını bir kez daha boğazımdaki nabız noktasına bastırdı. Açtı — geri çekilip eğilirken yumuşak homurtusu onu ele verdi. Ben de reverans yaptım ve derin bir nefes alarak onun beslenebileceği sakın bir yer bulmaya hazırlandım.

"Mükemmel ev sahibimize teşekkür edelim mi?" dedi Gerald, ama bu gerçek bir soru değildi ve cevabımı beklemeden bizi bekleyen dansçıların arasından geçmeye başladı.

Yaklaştıkça kürsüye bakmaktan kendimi alamadım, ama tenimde okşama gibi hissettiğim bakışların sahibi olan vampirin yerine Lilith'i bulmaya çalıştım. Dudakları sırtarak kıvrılmıştı, ela gözleri eğlenceyle parılıyordu.

"*Serang lan nauth*, Lord Montag," Jules bizi sıcak bir gülümsemeyle karşıladı. Her bakımdan annesinin tam tersiydi. Solange Searah'ı vefat etmeden birkaç ay önce tanıma şerefine nail olmuşum ve yaşlı cadı soğuk, keskin ve korkutucu biriyken, Jules nazikti ve hatta bazen komikti, ama aynı zamanda son derece koruyucuydu.

Şu anda bile Lilith vampiri nezaketle selamlayıp parmaklarını dudaklarına götürürken, o benimle ilgileniyordu. Gerald hafif eğilmesinden doğrulurken, ben hızla başımı salladım.

"Lord Azad'la tanışma şerefine nail oldunuz mu?" Jules, hepimizin üzerinde duran vampire işaret etti.

"Henüz tanışmadım." Gerald, heyecandan neredeyse titriyordu, ölümsüzün yanına dönüp burnu neredeyse ayakkabılarına değecek kadar derin bir reverans yaptı. "Gerald Montag. Bu bir onur, lordum."

Ben de aynı derecede derin bir reverans yaptım, parmak uçlarım ağzımı okşarken vampir müşterilere yönelik eski bir selamlama sözünü mırıldandım. Altın kahverengi bir el önümde belirdi, uzanarak bana uzandı. Elimi onun eline dikkatlice koyduğumda damarlarımdan bir sıcaklık dalgası geçti, soğuk teni koluma bir titreme gönderdi.

"Ya sen?"

Sesi, yıldırım çaktıktan sonra gelen gök gürültüsü gibi derindi.

O bana ayağa kalkmama yardım ederken, ben gözlerimi yere dikmiş duruyordum. Genelde bu utangaçlık bir rol, müşterilerimi baştan çıkarmak için bir yöntemdi, ama şimdi değil. Lord Azad güneş gibiydi, ilgisi yakıcı bir ısı gibiydi ve onun ışığına bakarsam kör olmaktan korkuyordum.

"Adrienne Valois, lordum," diye cevap verdim, onun mükemmel parlatılmış ayakkabılarına bakarak.

Bir parmak eklemi çenemin altına dokundu ve yüzümü nazikçe yukarı doğru çekti, ta ki ona bakmaktan başka seçeneğim kalmayana kadar. Başkalarının bana baktığında her zaman gördüğüm şeyi görmeyi bekliyordum: kanıma olan arzuyu. Bunlar da vardı, ama hepsinin altında tuhaf bir tür tapınma vardı. Lord Azad bana, kardeşim Amayah'ın hizmetine girmeden önce küçük köyümüzün Amayah heykeline baktığı gibi bakıyordu.

Başparmağı çenemi okşadı, ucu alt dudağımın kıvrımını takip etti, sonra elini indirip parmak eklemlerimi dudaklarıyla okşadı.

"*Serang lan nauth*, Mademoiselle Valois."

O ayağa kalktığında boğazım kurudu ve yoğun bakışları yüzümü kızarttı. Ben cevap veremedim Gerald öne eğildi ve belimi daha sıkı kavradı.

"Mademoiselle Valois benim kişisel... *arkadaşımdır*." Sesi gururla doluydu, sanki değerli bir aygırı sergiliyor gibiydi.

Lord Azad'ın kaşları yukarı kalktı. Yüzümü ifadesiz tuttum — Gerald'ın *kişisel arkadaşı* değildim, ancak ölümsüzler arasında, özel hizmet için dens'lere fahiş miktarda *oyista* ödeyenler vardı. Mevcut şirket ne olursa olsun, Covenant'ın casuslarından birinin yakınlarda olabileceği korkusuyla, canlı bir kaynaktan içtiğini açıkça söylemek hoş karşılanmazdı. Yüzyıllar önce bu tür şeyleri yasaklayan mistik ve tehditkar bir düzen.

Evin efendisi Jules ile kısa bir bakışlaştıktan sonra Gerald'a sönük bir gülümseme attı. "Eh, o tam bir mücevher, Lord Montag."

Bana ilk kez böyle denmiyordu, ama bu ölümsüzün dudaklarından çıkan iltifat, midemi bulandırırken yanaklarımdan ateş gibi geçti.

Gerald gülümsedi — ya da, onun gibi bir vampirin gülümseyebileceği kadar gülümsedi. Yüzümdeki saç tellerinden birini eliyle çekip, parmağını çenemden aşağı doğru kaydırđı. Cildim kaşındı ve bu hissi zihnimin derinliklerine ittim. Ancak Lord Azad beni o kadar dikkatle izliyordu ki, ağzımın köşesini yukarı doğru kıvrıp ona doğru eğilse de, dokunmasından uzaklaşmak istediğimi bilmediğini merak ettim.

"Övgülerinle çok cömertsin, Lord Azad," diye fısıldadım, yanımda duran ve neredeyse bacağıma işeyen vampiri görmezden gelerek.

"Mademoiselle Valois övgülerden daha fazlasını hak ediyor," dedi Gerald, yüzümden aşağı doğru inen eli enseme kavrarken.

Lord Azad'ın çenesindeki bir kas seğirdi ve kafasını, kurtların avlarını değerlendirirken yaptıkları gibi yana eğdi, ama cevap veren Jules oldu ve küçük bir adım öne çıktı.

"Mademoiselle Valois aynı zamanda yetenekli bir dansçı ve şarkıcıdır, piyano forte ve dillere de ilgisi vardır."

Aniden kendimi açık artırmaya çıkarılmış bir sığır gibi hissettim, ama alçakgönüllülükle başımı eğdim.

"Oylen'in üst sınıfından yetişen en seçkin hanımlardan biri," diye ekledi Gerald.

Madame Searah ölümsüze yumuşak bir gülümsemeyle baktı. Ona hiç böyle bir şey söylenmemişti, ama bu şehirdeki pek çok kişi gibi, benim güzelliğim ve eğitimimden dolayı insan soylularından geldiğimi varsayıyordu. Nereden geldiğimi, ailemin kim olduğunu bilseydi, Gerald'ın bana bir lağım faresi gibi davranacağından emindim.

Lord Azad, kesin bir şey söylemeden mırıldandı, ama dikkatini bir haritayı inceler gibi yüzümde gezdirdi. Nefesim kesildi ve yanaklarımdaki sıcaklık boğazıma, göğsüme doğru yayıldı. Daha önce de yakışıklı erkekler bana ilgi göstermişti, ama hiçbirisi böyle olmamıştı, hiçbirisi erkeklerde pek görmediğim bu hayranlık dolu bakışla ve açıklıkla bakmamıştı. Sonra birdenbire bir adım geri çekildi, Gerald'a yine sıradan bir gülümseme ve baş sallama ile karşılık verdi.

"Bu akşam sizi ve arkadaşınızı ağırlamak bizim için bir onur, Lord Montag. Herhangi bir ihtiyacınız olursa, lütfen çekinmeden söyleyin."

Boğazımda bir yumru oluştu ve onu yutmak için uğraştım. Bu ölümsüzün, özenle kurduğum savunmamı yıkan şey neydi? O ellerini arkasında birleştirip kararlı bir şekilde benden başka bir yere bakarken, neden ona ulaşmak istedim?

"Eğer çok zahmet olmazsa," diye dikkatlice söze başlayan Gerald, sesini alçaltarak devam etti. "Mademoiselle Valois'nın... *ihtiyaçlarımı karşılaması için* özel bir yer ayırırsanız çok minnettar olurum."

Lord Azad'ın burun delikleri genişledi, gözlerindeki sitrin rengi parladı. Ama Gerald bunu fark etmemiş ya da yanlış yorumlamış gibi görünüyordu, çünkü Jules'a komplo kurarcasına göz kırptı. Lilith ise geriye yaslanarak, dikkat çekmeden gözlerimi yakalamaya çalıştı. Bakışlarımı kararlı bir şekilde yere sabitledim, az önce hissettiğim sıcaklık bir anda kayboldu ve yerine buz gibi bir soğukluk geldi.

"İhtiyaçlarınız için bolca oda var," diye cevapladı Lord Azad, sesi benim hissettiğim kadar soğuktu. "Madam Searah veya adamım Bernard sizi memnuniyetle eşlik edeceklerdir."

Başımı kaldırdığımda, Lilith'e açık avucuyla işaret edip yanımdan geçerek dans pistine doğru kaybolduğunu gördüm. Arkadaşım aceleyle onu takip etti, koluma hafifçe dokunarak beni sıkıca tuttu ve sonra eski ölümsüzün yanına gitti. Lord Azad'ın dansını izleyemeden önce - ve içimden bir ses onun harika bir dansçı olacağını söylüyordu - Gerald beni Jules'un peşinden balo salonunun karşı ucundaki çift kapıya doğru çekiyordu.

Kadife kanepeler ve şömineyle donatılmış lüks salona yerleştiğimizde, zihnim dalıp gitti. Gerald'ın heyecanlı konuşmalarını zar zor duyuyordum, beni oturturken boğazımdaki saçları geriye doğru tarıyordu.

"Belki şimdi onu çağırabilirim," diye düşündü ve yanıma oturdu. "Lord Azad'ın katılmak ister mi sence?"

Ama benim cevabımı umursadığı kadar, yanımdaki alçak masanın üzerindeki şarap kadehini de sorabilirdi. Cevap vermedim, ama Lord Azad'ın ata binip ormanda dörtnala koştuğunu hayal etmeye çalıştım, sonra vampirlerin insanlardan çok farklı bir şekilde avlandığını hatırladım.

Gerald ellerini belime doladı ve beni kucağına çekerek, yeniden atan arterime dudaklarını bastırdı. Ona sessizce gülümsemek, kollarımı omuzlarına dolamak ve onu boğazıma yönlendirmek içimden gelmedi. Bunun yerine, Lord Azad'ın ormanda dolaşırken nasıl görüneceğini düşünmekten başka bir şey yapamadım.

Onun geldiğini, benim onun avı olduğumu bilmek nasıl bir his olurdu?

Dişler boğazımı deldi ve dudaklarımdan düşük bir inilti kaçtı. Aklımda Gerald değil, evin efendisi vardı. Karanlıkta parıldayan sitrin rengi gözler. Koşarken arkasında uçuşan siyah saçlar. Karnımda bir heyecan dalgası yayıldı ve içimden bir sıcaklık dalgası geçti. Vücudu beni orman zeminine bastırırken, kulaklarımda sadece benim duyabileceğim kadar düşük bir hırıltı duyuldu.

"*Sen benimsin,*" derdi ısırmadan, becermeden, sahiplenmeden önce.

Beni başkası için mahvetmeden önce.

Ellerim saçlarını kavradı, ama dokusu yanılttı. Gözlerimi açtığımda, beni tutanın Gerald olduğunu fark ettim, kalçaları eteğimin ipek kumaşına sürtünüyordu.

Her zaman, ailem gibi borçlu olmanın tehlikeli olacağını düşünmüştüm. Ama şimdi, bunun Lord Azad'ın oluşturduğu tehlikeyle karşılaştırıldığında hiçbir şey olmadığını biliyordum. Birine borçlu olmak başka bir şeydi, ama onun tarafından ele geçirilmek, onun malı olmak bambaşka bir şeydi. Özgürlüğünüzü, zihninizi, hayatınızı isteyerek feda etmek. O anda, Lord Azad hayatımı isteseydi, sorgusuz sualsiz ona verirdim. Kanatlarımın kırılmasına, şarkımın susturulmasına izin verirdim.

Bu olamazdı. Ölümsüzü bir daha asla görmeyeceğimi bilmek, belki de sadece geçerken görürsem başka, içimi rahatlatmıştı. Gerald, ne kadar zayıf olursa olsun, bana sahip olduğunu ilan etmişti ve bu en iyisiydi.

En son istediğim şey, kafeste bir kuş olmak.

Teşekkür

Öncelikle, bu kitabın var olmasını sağlayan muhteşem Patreon üyelerime teşekkür ederim.

Silahlar hakkındaki saçmalıklarımı dinleyen, endişelendiğimde beni cesaretlendiren ve katıldığım her yazar etkinliğine katılan eşim Dan'e teşekkür ederim. Özellikle Amayah ve Deimos'un kökeni konusunda bana yardım ettiğin için teşekkür ederim. Seni seviyorum.

Angie Cox ve Farrah Abernathy'ye, benim sonsuza kadar destekçileri olan arkadaşlarıma. İkinizi de çok seviyorum.

Bu hikayeye ilk göz atan ve daha sonra yazdıklarımla toplu taşıma araçlarında sayısız kez ağlatan Torrey'e teşekkür ederim. Michelle Harris'e de bana inanmaya devam ettiği ve bazen ihtiyacım olan sert sevgiyi gösterdiği için teşekkür ederim. (İkinizi de çok seviyorum!)

Anne Marie Amick'e bu kitaba destek olduğun ve Patreon aracılığıyla onu dünyaya tanıttığın için teşekkür ederim. Sen olmasaydın bu noktaya gelebilir miydim, bilmiyorum.

Bu projeye bu kadar çabuk atlayan editörüm Eleanor'a teşekkür ederim. INFERNIS'ten sonra seninle tekrar çalışabildiğim için çok minnettarım.

Bu dünyayı hayata geçiren tüm sanatçılara, inanılmaz kapağı yaratan Mare Cavalli'ye de dahil olmak üzere, çok teşekkür ederim. Diğer sanatçılar arasında Amber Keith, ArtofCrumbs, Antonin, Talitasami ve ArtbyJuhl bulunmaktadır.

Bu eseri bağımsız olarak yayınlama kararımda bana destek olan menajerim Jess Watterson'a teşekkür ederim. Hayallerimi gerçeğe dönüştüren ekibimde olduğun için sana sonsuz minnettarım.

Ve her zamanki gibi, bu yolculuğuma devam ederken bana sürekli destek olan hayranlarıma da teşekkür ederim. Umarım bu ikisini sevmişsinizdir,

sadece sizin için yazdım.

Yazar Hakkında

Gillian Eliza West, kocasıyla birlikte Teksas'ın Austin şehrinde yaşıyor. Uçma korkusuna rağmen onu dünyanın dört bir yanına götüren mitoloji tutkusu ile, kendi hikayelerine de benzer bir merak ve sihir katmaya çalışıyor. Okurlar için yazmaya ilk adımını fan kurgu ile attı ve bu sayede hikaye anlatıcılığı becerilerini geliştirdi. Yaklaşan projeler üzerinde çalışmadığı zamanlarda gelecek projeler üzerinde çalışmadığında, Gillian köpeği Walter ve bir kitapla kıvrılmış halde bulabilirsiniz.

Gillian ile bağlantıda kalmak için, web sitesi üzerinden Gillian'ın e-posta listesine katılabilirsiniz: www.GillianElizaWest.com veya sosyal medyada onu takip edebilirsiniz: IG: @gillianeliza, TT: @gillianeliza_

Gillian Eliza West'in diğerk eserleri

The Infernis Duology

[Ruin](#)

[Reckoning](#)

Oylen Şehri Serisi

Kalp Durana Kadar

Eamon & Adrienne (yakında)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

